

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet br.: S1 2 K 017968 15 K

Datum: objavljivanja 05.11.2015. godine
 pismenog otpravka 14.12.2015. godine

Pred sudskim vijećem u sastavu: sudija Huskić Amela, predsjednik vijeća
 sudija Strika Mirsad, član vijeća
 sudija Debevec Ranko, član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
OPTUŽENOG BOSNIĆ HUSEINA

PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Čampara Dubravko

Branilac optuženog: Lozo Adil, advokat iz Travnika

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100; Fax: 033 707 155

U IME BOSNE I HERCEGOVINE

Sud Bosne i Hercegovine, pretresno vijeće sastavljeno od sudije Amele Huskić, kao predsjednika vijeća, te sudija Mirsada Strike i Ranka Debevca, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Mirele Karović, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Huseina Bosnića, zbog krivičnog djela Javno podsticanje na terorističke aktivnosti iz člana 202.a., u vezi sa krivičnim djelom Vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz člana 202.b. i krivičnim djelom Organizovanje terorističke grupe iz člana 202.d. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), odlučujući po Optužnici Tužilaštva BiH broj: T20 0 KT 0007857 13 od 25.12.2014. godine, potvrđenoj 29.12.2014. godine, preciziranoj od strane ovog Suda, nakon održanog usmenog, javnog i glavnog pretresa, u prisutnosti tužioca Tužilaštva BiH, optuženog lično i njegovog branioca Adila Lozo, dana 05.11.2015. godine, donio je i javno objavio:

PRESUDU

OPTUŽENI:

Husein Bosnić zv. „Bilal“ sin Husnije i majke Rasime rođene Kanulić, rođen 09.10.1972.godine u mjestu Mrazovac zaseok Šišići, opština Bužim, JMBG, nastanjen na adresi, državljanin, oženjen, otac osamnaestoro djece, po zanimanju teolog, VSS, lišen slobode dana 03.09.2014. godine, nalazi se u pritvoru po rješenju Suda BiH br. od 04.12.2014.godine.

KRIV JE

Što je:

Tokom 2013. i 2014. godine, kao pripadnik tzv. selefijske zajednice u BiH organizovane na području Bosne i Hercegovine, van zvaničnih institucija Islamske zajednice Bosne i Hercegovine, u nekoliko gradova na području Bosne i Hercegovine kao što su Zajednica u Velikoj Kladaši i Zajednica u Gornjoj Maoči radi propagiranja i širenja Islamskog radikalizma u Bosni i Hercegovini i regionu, svjesno, sa pozicije vjerskog autoriteta u toj tzv. selefijskoj zajednici, javno vršio radnje koje imaju obilježja krivičnih djela Javno podsticanje na terorističke aktivnosti 202a., Vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz člana 202b., i Organiziranja terorističke grupe iz člana 202d. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, pa je tako javno na skupovima na kojima je okupljao pripadnike selefijske zajednice, održavao svoje govore koji su objavljivani putem društvene mreže You tube i upućivao javne poruke s ciljem podsticanja pripadnika tzv. selefijske zajednice da postanu pripadnici organizovane terorističke grupe ISIL u tzv. Islamskoj državi i kao pripadnici te grupe učestvuju u aktivnostima koje organizuje ta teroristička organizacija ISIL (koja je od strane UN proglašena terorističkom organizacijom) upućujući im između ostalog javno slijedeće poruke:

“Islam je izvršavanje naredbi. Robovanje Allahu dž.š. je slast. Nema čovjeka koji nije

čuo za mudžahide. Žalosno je samo što mi nisamo sa njima, pa molimo Allaha dž.š. da nas proživi kao šehidima” (Objavljeno dana **10.02.2013.godine** na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba: Druženje s braćom u Konjicu)

„Ono što najviše razveseli Gospodara robova, Allaha, je kada njegov rob onako, bez pancira uleti među nevjernike i bori se dok ne bude ubijen... Uzeo samo sablju, zavrnuo rukave, ušao među nevjerničku vojsku ubijao i bio ubijen... tako završavaju oni koji su pomogli ovu vjeru i koji su nam prenijeli ovu vjeru i s kojom vjerom se mi trebamo ponositi do sudnjeg dana. Molim Allaha Subhanahu Wa Ta'ala da Bedr i pouke s Bedra i ratovanje Rasulullah Sallallahu Alaihi Wasallam bude naša strategija i bude naš menhedž da znamo da je to ibadet Allaha Subhanahu Wa Ta'ala...” (Objavljeno dana **14.08.2013.godine** na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba:uspavani Bošrijaci“)

„Ko se tamo bori... mladići u najboljim godinama se bore... Brat Sarajlija(Šabić Muaz) pao kao šehid, a ne kao kukavica. Žrtvovao je svoj život na Allahovom putu jer islam mobiliše” (Objavljeno dana **27.09.2013.godine** na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba:Koga je Allah prokleo)

“Bojte se Allaha dž.š. istinski, kako se treba bojati. Nemojte da umrete osim kao pravi muslimani. Pravi musliman je onaj s kojim je Allah zadovoljan. Vidite ove šehide kada su pali koji kažu: ‘Gospodaru, obavijesti našeg Poslanika sallahu alejhi veseleme, Gospodaru mi smo zadovoljni s tobom, budi i ti zadovoljan s nama.’ Nemojte umrijeti osim kao pravi muslimani” (Objavljeno dana **04.10.2013.godine** na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba:Imanska sezona najboji dani u godini“)

“Mi braćo uvijek trijumfujemo. Nikad vjernik ne gubi. Šta su izgubili oni muslimani koji su pali kao šehidi? Ništa! ... I ovo sad što se dešava, braća neka šehidila. Oni su trijumfovali. Mi neke išarete samo s njihovih lica vidimo, a kamo li više od toga uz Allahovu pomoć” (Objavljeno dana **09.03.2014.godine** na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba: Fitna)

“Ovo je priprema za uspostavljanje islamskog zakona na čitavom dunjaluku, a početak će upravo iz Šama. Tamo će se sakupiti najbolje vojske. Tamo će pasti najbolji šehidi” (Objavljeno dana **09.03.2014.godine** na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba: Fitna)

“Ono što nas posebno raduje da je naš brat poginuo okrenutog lica prema nevjernicima, izgovarajući najveće riječi istine, a to je da nema drugog boga do Allaha Subhanahu Wa Ta'ala, a da je Muhammed Sallallahu Alaihi Wasallam Allahov rob i poslanik... Molim Allaha Subhanahu Wa Ta'ala da mi iz ovoga primjera našega brata uzmemo veliki ibret i da molimo da i naša smrt bude na šehadetu... da poginemo, a licem prema nevjernicima okrenuti. Takvi sinovi trebaju Bosni, takvi sinovi trebaju ummetu Muhameda aleihi selama...” (Objavljeno dana **12.05.2014.godine** na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba: Bosanski širk.jet)

“Molimo Alaha dž.š. da budemo vojska za hilafet i da se ne stidimo da to kažemo. Dok se drugi mobilišu da četnici budu, i da klošari budu i da drogeraši budu, i da gej džemat budu, mi se mobilíšemo da vojska na Allahu matabarek putu budemo i ne stidimo se da to javno priznamo i kažemo. Mi zagovaramo islam, pa kad treba islam i ne može drugačije nego borbom, onda smo mi lavovi, a kad islam može diplomatijom i dawom onda smo mi primjer ponašanja i sabura” (*Objavljeno dana 01.06.2014.godine na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba: iskušerje,ibreti i kazne*)

“Djela se cijene po završetku. Ako skončaš k'o musliman sve će ti se uračunati. Ako skončaš kao nevjernik, sve će ti se poništiti. Čovjek radi za islam, živi po islamu i padne kao šehid. Mi molimo Alaha da nam smrt bude šehidska. I to je najbolji način umiranja. Oni koji su poginuli na Allahovom putu su živi i tek se sada raduju” (*Objavljeno dana 10.08.2014.godine na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba: opasnost medija, medijske laži i obmane*)

„... najbolji sinovi ovoga ummeta ... oni robuju AllahuTabarak Wa Taala i žele preko tog ibadeta da se dočepaju najvećeg stepena u dženetu, a na dunjaluku da ostene red iza njih, a ne nered kako to drugi žele” (*Objavljeno dana 06.09.2013.godine na društvenj mreži Youtube pod naslovom“ Bilal Bosnić Hutba: Rat i oblici rata danas*),

pa je nakon ovakvog javnog podsticanja Huseina Bosnića, veći broj pripadnika tzv. Selefijске zajednice u BiH – državljana BiH napustio BiH te se priključio terorističkim organizacijama ISIL-a u Siriji i Iraku koje su od strane Vijeća Sigurnosti UN-a proglašene kao terorističke organizacije i grupe, te su učestvovanjem u terorističkim aktivnostima u Siriji i Iraku izvršili radnje koje imaju obilježja krivičnih djela iz člana 201. stav 1. u vezi sa stavom 5. tačka a) sve u vezi sa krivičnim djelom iz člana 202d. stav 2. KZ-a BiH te su državljani BiH: Emrah Pilipović, Samir Begić, Amir Crnjeković, Ismar Mešinović, Azmir Ališić, Muaz Šabić i dr. koji su prisustvovali javnim predavanjima Huseina Bosnića kao pripadnici terorističke organizacije poginuli dok ostali i dalje učestvuju u aktivnostima terorističke organizacije kojoj su pristupili i tako predstavljaju opasnost za BiH na način da se obučavaju i pripremaju i za provođenje terorističkih radnji i po povratku u BiH.

Čime je počinio krivično djelo Javno podsticanje na terorističke aktivnosti iz člana 202a. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelima Vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz člana 202b.KZ BiH i Organiziranje terorističke grupe iz člana 202d. stav 2. KZ BiH.

Pa Sud optuženog Huseina Bosnića, primjenom navedenih zakonskih odredbi , te primjenom odredbi iz članova 39, 40. i 42. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine:

O S U D U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 7 (SEDAM) GODINA

Primjenom odredbe člana 56. stav 1. KZ BiH, u izrečenu kaznu zatvora optuženom će se uračunati vrijeme provedeno u pritvoru, i to počev od 03.09.2014. godine pa nadalje .

Na osnovu člana 186. i 188. stav 1. ZKP BiH optuženi se obavezuje na naknadu troškova ovog krivičnog postupka, čiju će visinu Sud utvrditi posebnim rješenjem po pribavljanju svih potrebnih podataka.

O b r a z l o ž e n j e

1. Uvodne napomene

Tužilaštvo Bosne i Hercegovine Optužnicom broj: T20 0 KT 0007857 13 od 25.12.2014. godine, potvrđenoj 29.12.2014. godine, činjenično preciziranoj od strane ovog suda , optužilo je Huseina Bosnića da je počinio krivično djelo Javno podsticanje na terorističke aktivnosti iz člana 202.a., u vezi sa krivičnim djelom Vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz člana 202.b. i krivičnim djelom Organizovanje terorističke grupe iz člana 202.d. stav 2. KZ BiH.

Na ročištu za izjašnjenje o krivnji, održanom dana 26.01.2015. godine, optuženi se izjasnio da nije kriv za krivična djela koja mu se stavljaju na teret potvrđenom optužnicom, nakon čega je predmet, shodno odredbama člana 24. stav 2. ZKP BiH, upućen ovom pretresnom vijeću, radi zakazivanja glavnog pretresa.

2. Dokazni postupak

U toku dokaznog postupka, pred Sudom su, u okviru dokaza Tužilaštva BiH, saslušani svjedoci: Huseinović Sedin, Crljenković Hasaga, Borovac Muharem, Šabić Rifet, Ćufurović Šefik, Keserović Merim, Keserović Kenan, svjedok A1, Pečenković Dino, Beganović Selvedin, Šabić Birnas , Lazić Srđan, Šabić Ekrem, svjedok B1 i svjedok B2, te i vještaci Azinović Vlado i Kos Irhad.

Tužilaštvo BiH je predočilo, a Sud u sudski spis uveo sljedeću materijalnu dokumentaciju: Zapisnik o saslušanju svjedoka Merim Keserović broj T-16-14/1-04-1-748-370/13 od 02.12.2014. godine, Državna agencija za istrage i zaštitu, RK Banja Luka, Zapisnik o saslušanju svjedoka Dino Pečenković, SIPA 23.12.2014.godine, Akt Državne agencije za istrage i zaštitu, broj T-16-10/2-04-1-748-245/13 od 23.12.2014. godine uz prilog Video materijal, fotografije web stranica (1 DVD), Državna agencija za istrage i zaštitu uz Izvještaj broj T-16-10/2-04-1-748-245/13 od 23.12.2014. godine, Izvještaj Državne agencije za istrage i zaštitu, o vještačenju listinga telefonskih aparata privremeno oduzetih od Ibri Delića, Senada Hukića, Adema Karamuje i Elvira Muratovića, Naredba Tužilaštva Bosne i Hercegovine za izradu ekspertne studije broj T 20 0 KT 0007857 14 od

23.09.2014. godine, Tužilaštvo BiH, Nalaz i mišljenje vještaka – Izrada ekspertne studije od 23.11.2014. godine, Dr.sc. Vlado Azinović, vanredni profesor, Fotografije (Emraha Fojnice, Samira Begića, Emrah Pilipović i predavanja Bilala Bosnića postavljena na društvenim mrežama), Akt Državne agencije za istrage i zaštitu, službena zabilješka sa cd sa fotografijama sa društvenih mreža, Akt Državne agencije za istrage i zaštitu broj T-16-02/1-04-1-748-131/13 od 23.09.2014. godine uz priloge – Informacije o aktivnostima Huseina Bosnića u R.Italiji, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Huseina Bosnića broj 16-02/1-3/14 od 04.09.2014. godine, Državna agencija za istrage i zaštitu, Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Huseina Bosnića broj T 20 0 KT 0007857 14 od 06.09.2014. godine, Tužilaštvo BiH, Službena zabilješka broj 16-02/1-04-52/14 od 23.04.2014. godine Državna agencija za istrage i zaštitu uz prilog Rezolucija 1267 od 15.oktobar 1999. Godine, Vijeće sigurnosti, Akt Državne agencije za istrage i zaštitu - Operativna saznanja o licima koja borave ili su boravila u Siriji i Akt Državne agencije za istrage i zaštitu od 24.12.2014.godine o novčanim transakcijama koje je primio Husein Bosnić u 2014.godini.

Odbrana optuženog izvela je dokaze i to saslušanjem optuženog u svojstvu svjedoka, te saslušanjem svjedoka: Grošić Elvedin, Duraković Mirhad, Kasupović Fatma, Kapetanović Edin, Ljevaković Enes, Ćoralić Halida, Mustafić Ahmed, te je Sudu predložena sljedeća materijalna dokumentacija: Uvjerenje Ministarstva odbrane, broj 592013701386, za Bosnić Huseina uvjerenje o plaćama pripadnika Oružanih snaga RBiH, Rješenje Kantonalnog ministarstva za pitanje boraca i RVI Odjeljenje BIZ-a Bužim, broj 12/5-41-566/05, od dana 19.12.2005. godine, o prestanku prava na ličnu invalidninu za Bosnić Huseina, Rješenje ministarstva za pitanje boraca i RVI Odjeljenje BIZ-a Bužim, broj 12/5-41-547/09, od dana 30.12.2009. godine, o priznanju statusa veterana BiH za Bosnić Huseina, uputnica u bolnicu od dana 13.04.1999. godine, za Bosnić Huseina, nalaz privatne neurološke i psihijatrijske ordinacije dr. Kapić Cazin, za Bosnić Bilala od dana 16.10.1999. godine, Medicinski nalaz, prepis – Odjeljenje za traumatologiju, za Bosnić Huseina, Odluka o proizvođenju – unapređenju u čin Armije RBiH, broj 02-011-697/95 od 30.10.1995. godine, za Bosnić Huseina, Uvjerenje Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno- oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanja i evidenciju iz oblasti vojne obaveze Bihać, Grupa za pitanja i evidenciju iz oblasti vojne obaveze Ključ, broj 07/73-03-3-25/07 od 20.09.2007. godine, za Bosnić Huseina, izvodi iz matične knjige vjenčanih USK općina Bužim, broj 02/4-13-17/2015. godine od 06.01.2015. godine, za Bosnić Bilala i Hadžialić Samiru, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1756/2015 od 10.04.2015. godine, za Bosnić Abdullaha, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1740/2015 od 09.04.2015. godine, za Bosnić Hafsu, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1700/2015 od 09.04.2015. godine, za Bosnić Muaza, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1741/2015 od 09.04.2015. godine, za Bosnić Usama, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1755/2015 od 10.04.2015. godine, za Bosnić Nedžmu, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1739/2015 od 09.04.2015. godine, za Bosnić Haruna, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1738/2015 od 09.04.2015. godine, za Bosnić Abdurrahmana, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1578/2015 od 03.04.2015. godine, za Bosnić Abdulmelika, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1491/2015

od 31.03.2015. godine, za Bosnić Habiba, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1701/2015 od 09.04.2015. godine, za Bosnić Merdiju, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1699/2015 od 09.04.2015. godine, za Bosnić Muhammeda, izvod iz matične knjige rođenih USK općina Bužim, broj 02/4-13-1737/2015 od 09.04.2015. godine, za Bosnić Hamzu, izvod iz matične knjige rođenih Ze-Do Kanton općina Zenica, broj 03-13-1-7936/14 od 06.03.2014. godine, za Bosnić Adila, izvod iz matične knjige rođenih SBK/KSB općina Travnik, broj 03-12-200-26393/13 od 27.11.2013. godine, za Bosnić Aišu, izvod iz matične knjige rođenih SBK/KSB općina Travnik, broj 03-12-200-602/13 od 27.11.2013. godine, za Bosnić Fatimu, izvod iz matične knjige rođenih SBK/KSB općina Bužim, broj 02/4-13-1736/2015 od 09.04.2015. godine, za Bosnić Iman, zapisnik o priznanju očinstva sastavljen od strane notara Mutapčić Đemaludina broj OPU-IP:823/2015 od 17.06.2015. godine, davatelj izjave Bosnić Husein, Akt ministarstva vanjskih poslova BiH, broj 07/7-31-05-4-13410-1/15 od 04.05.2015. godine, sa prilogom izvornog teksta rezolucije 2170 (2014) od 15.08.2014. godine, zajedno sa prevodom iste, zapisnik o saslušanju svjedoka Državne agencije za istrage i zaštitu broj 16-02/1-3/14 od 05.09.2014. godine, svjedok Huseinović Sedin, zapisnik o saslušanju svjedoka Državne agencije za istrage i zaštitu, RU Banja Luka broj T-16-11/1-1-04-1-316/14 od 22.09.2014. godine, svjedok Borovac Muhamed, zapisnik o saslušanju svjedoka Državne agencije za istrage i zaštitu, RU Banja Luka broj T-16-11/1-1-04-1-298/14 od 09.09.2014. godine, svjedok Crljenković Hasaga, punomoć za nekretnine – notar Muminović Silvana, davalac punomoći Bosnić Husein, opunomoćenik Naser Ibrahim Al-Naser Al- Hajiri, OPU-IP broj: 144/2014 od 26.06.2014. godine, punomoć za nekretnine – notar Muminović Silvana, davalac punomoći Mustafić Ahmet, opunomoćenik Bosnić Husein, OPU-IP broj: 275/2013 od 13.12.2013. godine, punomoć za nekretnine – notar Muminović Silvana, davalac punomoći Bosnić Husein, opunomoćenik Naser Ibrahim Al-Naser Al- Hajiri, OPU-IP broj: 68/2014 od 24.03.2014. godine, punomoć za nekretnine – notar Muminović Silvana, davalac punomoći Bosnić Husein, opunomoćenik Naser Ibrahim Al-Naser Al- Hajiri, OPU-IP broj: 67/2014 od 24.04.2014. godine, punomoć za nekretnine – notar Muminović Silvana, davalac punomoći Bosnić Husein, opunomoćenik Naser Ibrahim Al-Naser Al- Hajiri, OPU-IP broj: 125/2014 od 05.06.2014. godine, Ugovor u kupoprodaji nekretnina notar Zuhdija Muminović, Opačić Đuro prodavac, Mustafić Ahmet kupac, OPU-IP:566/2013 od 12.12.2013. godine, Ugovor u kupoprodaji nekretnina notar Silvana Muminović, Vajagić Zoran prodavac, Bosnić Husein kupac, OPU-IP:124/2014 od 05.06.2014. godine, Ugovor u kupoprodaji nekretnina notar Silvana Muminović, Orelj Rade prodavac, Bosnić Husein kupac, OPU-IP:143/2013 od 26.06.2014. godine, Ugovor u kupoprodaji nekretnina notar Nerbisa Mržljak, Opačić Radić Zdravko, Bosnić Husein kupac, OPU-IP:157/2014 od 18.03.2014. godine, Zapisnik USK Općina Velika Kladuša komisija za procjenu vrijednosti nekretnina, broj komisije 97/14 od 01.04.2014. godine, vlasnik Bijeći Mirko, kupac Bosnić Husein, Zapisnik USK Općina Velika Kladuša komisija za procjenu vrijednosti nekretnina, broj komisije 95/14 od 01.04.2014. godine, vlasnik Radić Zdravko, kupac Bosnić Husein, potvrda o predaji podneska, USK Općina Velika Kladuša, ID broj 04/2-30-2497/14 od 29.05.2014. godine, podnosilaca Ahmet Mustafić, po ugovoru OPU-IP-161/14, potvrda o predaji podneska, USK Općina Velika Kladuša, ID broj 04/2-30-2498/14 od 29.05.2014. godine, podnosilac Ahmet Mustafić, po ugovoru OPU-IP-157/14, posjedovini list broj 194, od dana 14.07.2015. godine, izdat od strane USK,

Općina Velika Kladuša, Općinski načelnik, Služba za imovinsko-pravne, katastarske i geodetske poslove, posjedovini list broj 21, od dana 14.07.2015. godine, izdat od strane USK, Općina Velika Kladuša, Općinski načelnik, Služba za imovinsko-pravne, katastarske i geodetske poslove, ugovor o kupoprodaji nekretnina notar Nerbisa Mržljak, Bijelić Mirko prodavac, Bosnić Husein kupac, OPU-IP-161/2014, rješenje o priznavanju prava na novčanu pomoć porodilji za Ljubijankić Zlatu, izdato od strane JU Centar za socijalni rad Bužim, broj 08-03/34-603-1-UP-1/13 od 13.12.2013. godine, rješenje o priznavanju prava na novčanu pomoć porodilji za Ljubijankić Zlatu, izdato od strane JU Centar za socijalni rad Bužim, broj 08-03/34-643-1-UP-1/13 od 30.12.2013. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Šabić Ekrema, Državna agencija za istrage i zaštitu, broj T-16-14/1-04-1-748-60/13 od 06.03.2015. godine, fcc. i zapisnik o saslušanju zaštićenog svjedoka B2.

3. Završne riječi

a) Tužilaštvo

Tužilaštvo BiH je u završnim riječima istaklo da je provedenim dokazima tokom glavnog pretresa van svake razumne sumnje dokazalo da je optuženi Husein Bosnić počinio krivična djela Javno podsticanje na terorističke aktivnosti iz člana 202a., Vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz člana 202b. i Organizovanje terorističke grupe iz člana 202d., stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine. Analizom provedenih dokaza Tužilaštvo ukazuje da se iz iskaza saslušanih svjedoka može zaključiti da je za odlazak osoba na ratišta u Siriju i Irak bio presudan njihov boravak na hutbama kod Huseina Bosnića, što proizilazi i iz iskaza vještaka Azinović Vlade, koji je utvrdio da je optuženi Bosnić svojom ulogom, ugledom i autoritetom, kroz seriju javnih nastupa, kod pojedinih pripadnika mogao značajno, pa i presudno uticati na proces izazivanja ili učvršćivanja odluka o raznim životnim pitanjima i izborima, uključujući i odlazak na ratišta u Siriji i Iraku. Navedeno potvrđuje i sadržaj hutbi koje je držao optuženi i koje su objavljene na internetu, a prezentovane pred Sudom tokom glavnog pretresa, te Tužilaštvo tvrdi da su hutbe Huseina Bosnića usmjerene ka podsticanju mladih osoba da se pridruže ISIL-u, jer je evidentno da u svojim nastupima Husein Bosnić jasno hvali i podržava uspostavu Islamske države, odnosno hilafeta, što je potvrdio i vještak Azinović Vlado. Tužilaštvo u nastavku naglašava da je objavom hutbi Huseina Bosnića na internetu, ispunjen i uslov javnosti jer su hutbe usmjerene prema neodređenom broju ljudi i bile su dostupne javnosti. Tužilaštvo je također ukazalo da je finansijskom istragom utvrđeno da je Husein Bosnić primao velike količine novca iz Arapskih zemalja, što je potvrdio i svjedok odbrane Mirhad Duraković, a što proizilazi i iz Akta Državne agencije za istrage i zaštitu o novčanim transakcijama koje je primio Husein Bosnić u periodu od 2012. do 2014. godine, broj T-16-04/1-04-1-748-250/13 od 24.12.2014. godine, iz kojeg je vidljivo da je u navedenom periodu na račun optuženog Bosnića uplaćeno više od 120.000\$, što sve po ocjeni Tužilaštva, ukazuje da je Husein Bosnić i finansirao pojedince za njihovo priključenje ISIL-u, kao što su osobe Samir Begić i dr. Tužilaštvo je dalje istaklo da iz sadržaja hutbi koje je predvodio optuženi Husein Bosnić, jasno proizilazi da iste sadrže ne samo opravdanje terorističkih akata, nego i veličanje i pohvale takvih činjenja, te njihovog triunfalnog

predstavljanja, a koje postupanje je jasno uticalo na donošenje i učvršćivanje odluka kod više osoba – građana BiH na odlazak na ratišta u Siriju i Irak, a što prema mišljenju i preporuci Povjerenika za ljudska prava Vijeća Evrope u pogledu odredbi Evropske konvencije o prevenciji terorizma, predstavlja javno podsticanje na terorističke aktivnosti. Tužilaštvo zaključuje da provedeni dokazi van svake razumne sumnje ukazuju da je optuženi Husein Bosnić radnjama opisanim u optužnici postupao sa ciljem podsticanja pridruživanja organizovanoj terorističkoj grupi ISIL, i to na način da je putem održavanja javnih govora tj. hutbi, svjesno slao poruke za koje je znao da će od strane šire javnosti biti shvaćene kao podsticanje na počinjenje ili pripremu terorističkih aktivnosti. Tužilaštvo također navodi da govori Huseina Bosnića koji su postavljeni na Internetu, jasno ukazuju da Husein Bosnić nije u mogućnosti da putem interneta mijenja uvjerenja ljudi, ali je s druge strane, očigledno imao jedan zacrtani cilj a to je pronalazak drugih istomišljenika i njihovo podsticanje za pridruženje ISIL-u. Pri ovome Tužilaštvo smatra da odbrana neosnovano ističe da se radi o govorima koji su u okviru slobode izražavanja, jer njegova predavanja tj. hutbe, po mišljenju Tužilaštva, izlaze iz okvira dozvoljenog izražavanja, i pojedini govori sadrže i ciljana ponašanja, a to je upravo podržavanje terorističke organizacije ISIL-a kroz konstantni priliv novih neiskusnih boraca koji svojim pridruživanjem održavaju ili osnažuju postojeće kapacitete terorističke grupe. Ukazujući na uzročno-posljedičnu vezu između govora Huseina Bosnića i stvarnog terorističkog čina, Tužilaštvo je istaklo da kada se sagledaju sve činjenice u ovom konkretnom predmetu i iste dovedu u vezu sa međunarodnim stajalištima po ovom pitanju, proizilazi da su hutbe Huseina Bosnića zaista i proizvele posljedice, i to smrt 6 mladih BH državljanina, o čijoj sudbini je isključivao odlučivao Husein Bosnić. Tužilaštvo je posebno istaklo da prema podacima Državne agencije za istrage i zaštitu, akt – Operativna saznanja o licima koja borave ili su boravila u Siriji, na području Sirije trenutno boravi 97 državljana BiH, a da je u Siriji boravilo i na teritoriju BiH se vratilo najmanje 52 lica, dok je najmanje 26 BiH državljana svoj život izgubilo boreći se na ratištima u Siriji. Nadalje Tužilaštvo cjeni da povratak stranih terorističkih boraca u matičnu zemlju predstavlja jedan od najvećih nacionalnih sigurnosnih prijetnji, uključujući i opasnost izvođenja terorističkih akata, pružanje obuka i potrebnih instrukcija, koordiniranje terorističkim mrežama, kao i davanje doprinosa razvoju domaće ekstremističke mreže u svjetlu ideologija terorističkih skupina. Na kraju Tužilaštvo zaključuje da je van razumne sumnje dokazalo da je optuženi Husein Bosnić počinio krivična djela kojim se tereti, te nakon što je istaklo otežavajuće i olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, Tužilaštvo je predložilo da Sud optuženom izrekne krivičnopravnu sankciju rukovodeći se posebno nastalim teškim posljedicama, a kojom kaznu će se postići svrha kažnjavanja, odnosno kaznu zatvora u skladu sa Krivičnim zakonom Bosne i Hercegovine.

b) Odbrana optuženog Huseina Bosnića

Branilac optuženog Huseina Bosnića, advokat Adil Lozo je u završnoj riječi istakao da je nakon provedenog dokaznog postupka sasvim jasno da optužba nije dokazala tačnost navoda iz predmetne Optužnice. Branilac je naveo da pored vremena počinjenja krivičnog djela, koje je navedeno u predmetnoj Optužnici, mjesta na kojima su održavana

predavanja nisu poznata, već bi se mogla samo naslutiti za predavanja koje se odvija u Konjicu, dok se za druga pretpostavlja da se odvijaju u vjerskim objektima, mesdžidima ili džamijama. Također, po ocjeni odbrane nisu jasne radnje koje je navodno poduzimao optuženi Bosnić, budući da su ostali nerazjašnjeni pojmovi „hutba“, „selefijska zajednica“, „van zvaničnih institucija Islamske zajednice Bosne i Hercegovine“, „Islamski radikalizam u Bosni i Hercegovini i regionu“, „autoritet u selefijskoj zajednici“, niti su jasne i dokazane posljedice koje bi navodno nastale nakon poduzetih radnji. Branilac se poziva na Zakon o slobodi vjere i pravnom položaju crkava i vjerskih zajednica u Bosni i Hercegovini i ukazuje da se ovim zakonom garantira svakom čovjeku pravo na slobodu savjesti i vjere u skladu sa Ustavom BiH, najvišim međunarodnim standardima ljudskih prava sadržanih u međunarodnim deklaracijama i konvencijama o slobodi savjesti i vjere, koji su sastavni dio Ustava i pravnog sistema BiH, dalje navodeći da smatra da je ovakvo postupanje Tužilaštva direktno miješanje države u rad Islamske zajednice u BiH, te da Tužilaštvo nigdje ne navodi koje su to institucije u okviru kojih je njegov branjenik trebao iznositi svoja vjerska uvjerenja, kako bi ona bila legitimna. Odbrana ukazuje da javno očitovanje vjere ili uvjerenja može biti ograničeno jedino na osnovu zakona i u skladu sa međunarodnim standardima kada nadležni organ dokaže da je to neophodno u interesu javne sigurnosti, zaštite zdravlja, javnog morala, ili u cilju zaštite prava i sloboda drugih osoba u skladu sa međunarodnopravnim standardima, što je u nadležnosti organa na nivou Vijeća ministara BiH, dok Tužilaštvo nema nadležnosti da optužuje vjerska učenja kako bi se zaštitio interes javnosti i da određuje vjerskim učenjima ponižavajuće kvalifikacije kao pozvanje na terorizam i terorističke aktivnosti. Branilac je u nastavku završne riječi, analizirajući sadržaj hutbi, odnosno govora optuženog koji su navedeni u optužnici, istakao da se radi o vjerskim učenjima, kojima se ne trebaju baviti pravosudne institucije i koja ne trebaju biti predmet sudskog postupka, na što je po ocjeni odbrane, ukazivao svjedok Ljevaković Enes. Osim navedenog, branilac ukazuje da je nezakonit dokaz preslušavanje vjerskih govora optuženog, i to jer se radi o hutbi ili predavanju, a hutba je dio vjerskog obreda koji se održava petkom, koji se iznosi u formi edukacije, poruka ili analize aktuelnog stanja, kao i zbog toga što nije poznato ko je snimio hutbu i gdje se odvijala, te zbog činjenice da su prezentovani samo dijelovi koji bi po mišljenju Tužilaštva mogli kompromitovati optuženog, dok su ostali dijelovi izostavljeni. Branilac tvrdi da se veći dio hutbi odnosi na edukaciju o vjeri, koji tekst kao cjelovit može da posluži samo osobama koje su zainteresovane za ovaj vid edukacije. Branilac dalje navodi da je Optužnica zasnovana na povredama osnovnih ljudskih prava, i to slobode mišljenja, savjesti i vjeroispovijesti iz člana 9. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, te člana II tačka g) Ustava BiH, kojim se garantuje sloboda misli, savjesti i vjere. Branilac je naveo iskaz optuženog koji je dao u svojstvu svjedoka gdje njegov branjenik pojašnjava da radi kao teolog i pruža edukaciju osobama koje su zainteresovane za islamsko učenje, u koju svrhu je sagradio društveni, vjerski objekat u kojem se održavaju vjerski obredi i predavanja, a finansiraju se iz dobrovoljnih priloga vjernika. Odbrana negira da je njegov branjenik u svojstvu vjerskog autoriteta propagirao islamski radikalizam, pri čemu odbrana ukazuje da nije jasan taj termin, te se poziva na Rezoluciju Vijeća sigurnosti UN-a broj 2170 (2014) od 15.08.2014.g. u smislu da se terorizam i akcija ISIL ne može i ne treba povezivati sa bilo kojom religijom, nacionalnošću i civilizacijom. Nakon analize provedenih dokaza, odbrana zaključuje da ne postoje dokazi koji ukazuju da je njegov branjenik počinio

krivična djela koja mu se stavljaju na teret, te ističe da je optuženi kao teolog iznosio vjerska učenja i mišljenja, u svojim govorima nikada nikome nije sugerisao da ode na strano ratište, te da su pojedinci sami odlučivali da idu na sirijsko ratište, a predavanja su bila otvorena, a snimali su i objavljivali sadržaje predavanja nepoznate osobe koje su to činile bez znanja i saglasnosti optuženog, te predavanja bez sumnje predstavljaju iznošenje vjerskih učenja ili tumačenja takvih učenja u okvirima poznatih principa priznate religije. Branilac je također istakao da je ostalo nerazjašnjena ključna činjenica, a to je pripadnost državljanina BiH nekoj od zaraćenih strana u ratu u Siriji i Iraku, jer tamo ima više frakcija i zaraćenih strana (Asadov režim, Šiitske milicije, Pešmerge i Kurdske formacije, ISIL, Al Nusrah front, Slobodna sirijska vojska), takođe ističući da su ISIL i Al-Nusrah tek 15.08.2015.g. proglašeni terorističkim organizacijama, te da nema retroaktivnosti u primjeni rezolucija Vijeća sigurnosti UN-a koja je usvojena na 7242-oj sjednici 15.08.2014.g. Sve radnje dokazivanja u konkretnom predmetu odnose na period prije navedenog datuma, te odbrana navodi da je Parlamentarna skupština BiH na 67-oj sjednici od 06.06.2014. godine donijela Zakon o dopuni Krivičnog zakona BiH, koji je stupio na snagu 26.06.2014.g., prije kojeg datuma je po ocjeni odbarne bilo dozvoljeno odlaziti na strana ratišta. Stoga odbrana predlaže da Sud donese presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivična djela koja mu se stavljaju na teret.

Optuženi Husein Bosnić je u završnoj riječi naveo da je njegova odbrana dokazala da se u ovom slučaju radi o optužbi koja nije utemeljena. Ističe da je Musliman i da je kao takav iz vjerskih izvora naučio da mora biti iskren i govoriti istinu, tvrdeći da nikome nije rekao „idi u Siriju“, niti je finansirao bilo koga da ode na strana ratišta. Tvrdi da je kao teolog tumačio vjeru i sve segmente života, a govorio i o pomaganju Muslimana u svim krajevima svijeta, što se pominje u Kur'anu. Također, tvrdi da sebe nikada nije snimio i objavio na internetu, niti to zna uraditi. Navodi kako je u svojim predavanjima govorio o svim oblastima Islama, a najmanje o dijelu koji se zove borba na Božijem putu. Optuženi je također istakao da je na ovim prostorima često bilo suđenje vjerskim službenicima i nosiocima vjerskog znanja, te da se osjeća kao nevin čovjek, kojem je načinjena velika šteta, i koji stoji iza jedne mnogobrojne porodice i živi od svog rada.

4. Nalazi i obrazloženja Suda

a) Opća razmatranja

Rukovodeći se prvenstveno principom slobodne ocjene dokaza, zagarantovanim odredbom čl.15. ZKP-a BiH, Sud je cijeli postupak vodio sa ciljem da osigura da niko nevin ne bude osuđen, a da se učinitelju krivičnog djela izrekne krivično pravna sankcija pod uslovima propisanim Krivičnim Zakonom BiH i u zakonom propisanom postupku (član 2. stav 1. ZKP BiH).

U tom smislu Sud je cijenio izvedene dokaze u ovome predmetu u skladu sa osnovnim načelima ZKP BiH i to:

Član 3. stav 1. ZKP-a BiH , optuženi smatra nevinim dok se ne utvrdi njegova krivnja. U skladu sa tim, na tužitelju leži odgovornost dokazivanja krivice optuženog i optužba to mora dokazati po standardu van svake razumne sumnje, jer u slučaju da postoji bilo kakva sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine navodno krivično djelo, donesena odluka mora ići u prilog optuženog (član 3. stav 2. ZKP BiH). Na kraju, Sud je dužan razmatrati i cijeniti dokaze koji idu u korist optuženog sa jednakom pažnjom kao i dokaze koji terete optuženog (član 14. ZKP BiH).

U skladu sa navedenim načelima, te principom slobodne ocjene dokaza, Sud je pažljivo razmotrio sve dokaze koje su na glavnom pretresu izveli kako optužba tako i odbrana optuženog.

Prilikom ocjene iskaza svjedoka koji su svjedočili u ovome postupku, Sud je cijenio njihovo držanje i ponašanje tokom davanja iskaza, ispitao konzistentnost njihovih iskaza datih u sudnici, uporedio činjenice o kojima je svjedok svjedočio sa činjenicama koje su utvrđene od strane drugih svjedoka, te materijalnim dokazima kako bi se utvrdilo da li su potkrijepljeni ili osporeni drugim dokazima u ovome predmetu.

Takođe, u ovom predmetu je uložena materijalna dokumentacija i Sud je ispitao svaki uloženi dokaz kako bi odlučio o njegovoj pouzdanosti i dokaznoj vrijednosti.

Treba napomenuti da je Sud prilikom donošenja odluke u ovome predmetu uzeo u obzir sve dokaze provedene na glavnom pretresu upuštajući se u njihovu detaljniju analizu u onoj mjeri koliko je to relevantno za donošenje konačne odluke o krivičnoj odgovornosti optuženih za počinjenje predmetnog krivičnog djela. Sud je postupio na ovaj način svjestan činjenice da eventualna detaljnija analiza dokaza, u krajnjoj liniji, ne bi uticala na konačno utvrđeno činjenično stanje i zaključke do kojih je Sud došao na temelju dokaza, čiju je detaljniju ocjenu dao u ovoj presudi, a sve u smislu čl.15. ZKP-a BiH koji predviđa princip slobodne ocjene dokaza, bez formalnih ograničenja i bez posebnih dokaznih pravila.

b) Procesne odluke

b.1) Isključenje javnosti

Na ročištu za nastavak glavnog pretresa dana 01.07.2015. godine, odbrana optuženog Bosnić Huseina je predložila da se isključi javnost, na zahtjev svjedoka Kasupović Fatme i Kapetanović Edina, koji žele da se zaštite njihovi podaci. Branilac je obrazlažući navedeni prijedlog istakao da Kasupović Fatma radi u živi u Njemačkoj, a svjedok Kapetanović Edin zbog prirode posla koji obavlja često putuje, te ne žele da se iznose njihovi podaci, posebno svjedokinje Kasupović koja će svjedočiti o odlasku njenog brata u Siriju. Branilac smatra da je ovo predmet visokog rizika, te da postoji mogućnost da će svjedoci imati problema prilikom putovanja ako se iznesu njihovi lični podaci.

Prije nego je odlučio po podnesenom prijedlogu odbrane, Sud je na te okolnosti pozvao svjedoke Kasupović Fatmu i Kapetanović Edina da iznesu razloge zbog kojih žele da

se njihovi lični podaci ne objavljuju javno, te je svjedokinja Kasupović navela da se boji, jer putuje često sama i ima strah da može biti napadnuta zbog svog svjedočenja. Svjedok Kapetanović Edin rekao da radi za stranu firmu i ne želi da njegovi podaci budu javno objavljeni, posebno zbog prirode predmeta i planetarne situacije.

Tužilaštvo se nije protivilo prijedlogu odbrane za isključenje javnosti kod uzimanja generalijskih podataka svjedoka.

Sud je primjenom člana 235. ZKP BiH, usvojio prijedlog odbrane, te je donio rješenje kojim je isključena javnost u dijelu ročišta održanog dana 01.07.2015. godine koje se odnosi na uzimanje ličnih podataka svjedoka Kasupović Fatme i Kapetanović Edina, dok je u ostalom dijelu glavni pretres ostao javan, cijeneći da je takva odluka u cilju zaštite interesa svjedoka.

Sud napominje da primjenom člana 236. stav 1. ZKP BiH isključenje javnosti u dijelu ročišta navedenog dana se nije odnosilo na stranke i branioca optuženog.

b.2) Mjere zaštite za svjedoke

Na ročištu za nastavak glavnog pretresa dana 01.04.2015. godine, Tužilaštvo BiH je podnijelo prijedlog da se svjedoku - policijskom službeniku MUP-a USK-a, Odjeljenje za krim. obavještajne poslove, dodjele mjere zaštite, u smislu da se lik i ime svjedoka ne objavljuju u sredstvima informisanja, a sve imajući u vidu vrstu poslova koje svjedok obavlja ističući da se radi o izričitom zahtjevu svjedoka.

Odbrana se protivila ovakvom prijedlogu Tužilaštva, navodeći da je Tužilaštvo već objavilo ime i prezime svjedoka, te da zbog prirode poslova koje svjedok obavlja nema svrhe dodjeljivati mu mjere zaštite. Također je odbrana navela da nije dobila iskaz ovog svjedoka iz istrage, da bi ga uopšte mogli unakrsno ispitati

Sud je usvojio prijedlog Tužilaštva, i na ročištu za nastavak glavnog pretresa dana 01.04.2015. godine donio Rješenje da svi generalijski podaci ovog svjedoka ostaju povjerljivi 10 godina od pravosnažnosti presude, da se svjedoku dodjeljuje Pseudonim A1. , dok se svi prisutni su upozoreni da je odavanje podataka krivično djelo, te da su svi obavezni da čuvaju kao tajnu sve ono što saznaju u toku glavnog pretresa.

Svjedok A1 se složio sa izrečenim mjerama zaštite.

Sud je cijenio da nije povrijeđeno pravo na odbranu optuženog kada mu nije dostavljen zapisnik o saslušanju ovog svjedoka iz istrage, cjeneći navode Tužiteljstva da ovaj svjedok nije ni saslušan u toku istrage a odbrana ima mogućnost u toku glavnog pretresa unakrsno ispitati ovog svjedoka.

Sud je na prijedlog Tužilaštva broj: T20 0 KT 0007857 14 od 08.07.2015.g., za određivanje mjera zaštite za svjedoke, dopunjen podneskom Tužilaštva BiH od 14.07.2015.g., na osnovu člana 3, člana 9, člana 12. i člana 13. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka (Zakon o zaštiti svjedoka), dana 15.07.2015. godine donio Rješenje broj: S1 2 K 017968 14 K, kojim je odredio sljedeće:

I U postupku pred Sudom Bosne i Hercegovine, u predmetu broj: S1 2 K 017968 15 K svjedocima za koje su tražene mjere zaštite Prijedlogom Tužilaštva BiH broj: T20 0 KT 0007857 14 od 08.07.2015.g, se dodjeljuju pseudonimi „B-1“ i „B-2“.

II Svi lični podaci svjedoka za koje su tražene zaštitne mjere Prijedlogom Tužilaštva BiH broj: T20 0 KT 0007857 14 od 08.07.2015.g, a koji se nalaze u spisu Suda BiH u zatvorenoj koverti, proglašavaju se povjerljivim i neće se objavljivati u javnosti.

III Lični podaci svjedoka pod pseudonimima „B-1“ i „B-2“ ostaće povjerljivi dok ovaj Sud ne odluči drugačije, a najduže petnaest (15) godina nakon što odluka postane pravosnažna.

IV Svjedoci „B-1“ i „B-2“ će svjedočiti iz posebne prostorije, pri čemu će se koristiti tehnički uređaji za promjenu slike, na način na koji stranke i branitelj mogu postavljati pitanja, a da ne budu prisutni u istoj prostoriji sa svjedokom.

V Tužilaštvu BiH se nalaže da odbrani optuženog Bosnić Huseina, najkasnije u vrijeme kada svjedok daje iskaz na glavnom pretresu, otkrije dovoljno podataka kako bi se odbrana pripremila za njihovo unakrsno ispitivanje.

VI Tužilaštvu BiH se takođe nalaže da, dostavi braniocu optuženog Bosnić Huseina izjave svjedoka „B-1“ i „B-2“ radi pripremanja odbrane.

VII Podaci vezani za mjere zaštite svjedoka do kojih dođe osoba na službenoj dužnosti u toku obavljanja dužnosti vezanih za mjere zaštite svjedoka, predstavljaju službenu tajnu, u skladu sa članom 24. Zakona o zaštiti svjedoka. Neovlašteno korištenje, otkrivanje ili drugo postupanje sa ciljem otkrivanja identiteta predstavlja krivično djelo u skladu sa članom 240. KZ BiH.

VIII O sprovođenju ovog rješenja će se starati Sud Bosne i Hercegovine, koji će preduzeti sve mjere da svi lični podaci svjedoka ostanu povjerljivi.

IX Protiv ovog rješenja žalba nije dopuštena.

Obrazlažući navedenu odluku Sud je prije svega konstatovao da su optuženi i njegov branilac, u skladu sa članom 12. stav 2. Zakona o zaštiti svjedoka, obaviješteni o predmetnom prijedlogu Tužilaštva BiH, i to usmeno na ročištu za nastavak glavnog pretresa dana 08.07.2015. godine.

Cijeneći podneseni prijedlog, te sadržaj dostavljenih zapisnika o saslušanju navedenih svjedoka, i to Zapisnik broj: 16-14/1-04-1-748-91/13 od 05.05.2015.g. i Zapisnik broj: 16-04/1-10/15 od 10.07.2015.g., u smislu člana 4., a na temelju članova 9., 12. i 13. Zakona o zaštiti svjedoka, Sud je svjedocima, za koje su tražene mjere, odredio mjere zaštite navedene u izreci. Sud je zaključio da se radi o licima koja su izrazila spremnost da svjedoče, ali u statusu zaštićenog svjedoka.

Odredba člana 3. stav 1. Zakona o zaštiti svjedoka, predviđa kriterije na osnovu kojih se može utvrditi da li se određena osoba može smatrati svjedokom pod prijetnjom ili ugroženim svjedokom. Imajući u vidu činjenice koje su relevantne za ovaj predmet i svjedoke za koje se traže mjere zaštite, Sud je zaključio da svjedoci ispunjavaju uslove za

status svjedoka pod prijetnjom u smislu člana 3. stav 1. Zakona o zaštiti svjedoka, a ne ugroženih svjedokom u smislu stava 2. pomenutog člana, kako to navodi Tužilaštvo. Sud je iz dostavljenih zapisnika o saslušanju ovih svjedoka zaključio da postoji razumna osnova za bojazan da bi u slučaju davanja iskaza bez mjera zaštite, svjedok doveo u opasnost sebe i svoju porodicu. Međutim, Sud je smatrao da se u konkretnom slučaju ne radi o ugroženim svjedocima u smislu stava 2. člana 3. Zakona o zaštiti svjedoka, obzirom da iz dostavljenih zapisnika o saslušanju svjedoka ne proizilazi da su svjedoci fizički ili psihički traumatizovani okolnostima pod kojima je učinjeno krivično djelo ili da imaju ozbiljnih psihičkih poremećaja, koji ih čine izuzetno osjetljivim.

Imajući u vidu da se radi o svjedocima koji imaju neposredna opažanja o predmetu ove krivično-pravne stvari i koja saznanja mogu inkriminirati optuženog, a moguće i druga lica, a posebno imajući u vidu prirodu i karakter predmetnih krivičnih djela, koja su vrlo teška i predstavljaju ozbiljnu i postojeću opasnost po čovječnost i vrijednosti zaštićene međunarodnim pravom (što je zaštitni objekat kod predmetnih krivičnih djela) Sud je cijenio da je neophodno obezbijediti davanje iskaza svjedoka bez straha za njihovu ličnu i sigurnost članova porodice, zbog čega je usvojen prijedlog Tužilaštva koji se tiče zaštite identiteta i dodjeljivanja pseudonima svjedocima osnovan.

Tužilaštvo BiH je obavezano da, u skladu sa članom 12. stav 8. Zakona o zaštiti svjedoka, odbrani optuženog, najkasnije u vrijeme kada svjedoci budu davali iskaz na glavnom pretresu, otkrije dovoljno podataka kako bi se odbrana mogla pripremiti za unakrsno ispitivanje svjedoka.

Sud je cijenio da ovim putem, neće doći do povrede prava optuženog na fer i pravično suđenje, te da će se svjedocima dati mogućnost da daju svoj iskaz u ovom predmetu bez ugrožavanja vlastite sigurnosti i sigurnosti svoje porodice.

Sud je opravdanim cijenio i prijedlog Tužilaštva da se svjedocima dozvoli svjedočenje putem tehničkih uređaja, kako bi se maksimalno obezbijedila sigurnost i anonimnost svjedoka, te je u skladu sa odredbama člana 9. Odnosno člana 13. stav 2. Zakona, omogućio svjedocima svjedočenje iz posebne prostorije, uz pomoć tehničkih uređaja za prenos slike i zvuka, uz mogućnost odbrane i Tužilaštva da pitanja direktno postavljaju svjedocima.

Prilikom odlučivanja o mjerama zaštite svjedocima, utvrđeno je da je ispunjen i uslov iz člana 5.a Zakona o zaštiti svjedoka, odnosno da postoji saglasnost svjedoka za provođenje traženih mjera zaštite.

Iz svih navedenih razloga Sud je u skladu sa članom 3. stav 1, članom 9, članom 12. i članom 13. Zakona o zaštiti svjedoka, odredio zaštitne mjere prema svjedocima pseudonima „B-1“ i „B-2“, kao u dispozitivu ovog rješenja, uz pouku o pravnom lijeku da se protiv ovog rješenja nije dozvoljena posebna žalba, ali se ova odluka može pobijati u eventualnoj žalbi na presudu.

b.3) Prigovori zakonitosti na dokaze

Prema članu 10. stav 2. ZKP BiH Sud ne može zasnovati svoju odluku na dokazima pribavljenim povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala, niti na dokazima koji su pribavljeni bitnim povredama ZKP BiH.

U vezi sa iskazom svjedoka pseudonima A1, zaposlen u MUP-u USK, u Sektoru kriminalističke policije, u odjeljenju za krim- obavještajne poslove, i koji je svjedočio o radnjama koje je poduzimao prilikom prikupljana informacija vezano za odlaske naših državljana na druga ratišta sa teritorije USK, odbrana prigovorila zakonitosti njegovog svjedočanja, te je istakla da se radnje koje je poduzimao svjedok trebaju smatrati posebnom istražnom radnjom po naredbi sudije za prethodni postupak, ukazujući dalje da Sud nije poslao obavijest o poduzetoj posebnoj istražnoj radnji.

U vezi sa istaknutim prigovorom, tužilac je naveo da u konkretnom slučaju nisu provedene posebne istražne radnje u vezi svjedočenjem svjedoka A1, već se radi o operativnim radnjama MUP-a USK, nakon čega je Sud odbio prigovor odbrane, cijeneći da se radi o zakonitom dokazu na kom se, u smislu člana 10. ZKP BiH, može zasnovati sudska odluka. Pri ovome Sud je imao u vidu i odredbu člana 15. ZKP BiH prema kojoj pravo Suda, tužitelja i drugih organa koji učestvuju u krivičnom postupku da ocjenjuju postojanje ili nepostojanje činjenica nije vezano ni ograničeno posebnim formalnim dokaznim pravilima, te je Sud prihvatio iskaz ovog svjedoka cijeneći da je u vezi sa predmetom optuženja i da će doprinijeti svestranom pretresanju predmeta, te da njegovim ispitivanjem na glavnom pretresu nije učinjenja nijedna bitna povreda postupku koji propisuje ZKP BiH.

Branilac je istakao i prigovor zakonitosti dokaza – snimci vjerskih govora optuženog, koji su neposredno preslušani pred Sudom tokom glavnog pretresa, ukazujući da se radi o hutbi ili vjerskom predavanju, navodeći kao razlog što nije poznato ko je snimio hutbu i gdje se odvijala, kao i zbog činjenice da su prezentovani samo dijelovi predavanja koji bi po mišljenju Tužilaštva mogli kompromitovati optuženog, dok su ostali dijelovi izostavljeni.

Sud je obio navedeni prigovor odbrane kao neosnovan, budući da se radi o dokazima – snimcima predavanja – govora optuženog, koje je javno iznosio i koji su zakonito snimljeni sa interneta, o kojem postupku je detaljno govorio vještak Kos Irhad i na te okolnosti predočio valjanu materijalnu dokumentaciju: print skrinove (fotografije kako je to izgledao na ekranu prije nego što je počeo sa snimanjem) pojašnjavajući proceduru snimanja, što za ovaj Sud nije sporno. Naime, vještak je jasno naveo da su pomenuti snimci govora optuženog javno objavljeni na internetu, odnosno društvenoj mreži You tube, koji servis je besplatan za objavljivanje video materijala otvoren za bilo koga u svijetu, te da u ovom slučaju nije bilo zabrana pristupa ovom konkretnom materijalu. Stoga, po ocjeni Suda nije izvršeno nezakonito pribavljanje ovih dokaza, te se na istima može zasnovati sudska odluka u smislu naprijed navedenog člana 10. ZKP BiH. Činjenica da je nepoznata osoba koja je snimala i objavljivala govore, te da su Sudu predočeni samo pojedini dijelovi tih govora, po ocjeni Suda ne utiču na njihovu zakonitost.

c) Dokazi i ocjena dokaza u kontekstu elemenata krivičnog djela

Krivično djelo javno podsticanje na terorističke aktivnosti iz člana 202.a. KZ BiH čini onaj ko javno, putem sredstava informisanja, distribuira ili na bilo koji drugi način uputi poruku javnosti koja ima za cilj podsticanje drugog na izvršenje krivičnog djela iz članova 191. (uzimanje talaca), 192. (ugrožavanje osoba pod međunarodnopravnom zaštitom), 194. (neovlašteno pribavljanje i raspolaganje nuklearnim materijalom), 194.a. (

ugrožavanje nuklearnog objekta), 196. (piratstvo), 197. (otmica zrakoplova ili broda ili zauzimanje fiksne platforme), 198. (ugrožavanje sigurnosti zračne ili morske plovidbe ili fiksnih platformi), 199. (uništenje i uklanjanje znakova koji služe sigurnosti zračnog saobraćaja), 200. (zloupotreba telekomunikacionih znakova), 201. (terorizam), 202. (finansiranje terorističkih aktivnosti), 202.b. (vrbovanje radi terorističkih aktivnosti), 202.c. (obuka za izvođenje terorističkih aktivnosti) i 202.d. (organiziranje terorističke grupe) ovog zakona kaznit će se kaznom zatvora najmanje tri godine.

Krivično djelo vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz člana 202.b. KZ BiH čini onaj ko vrbuje ili navodi drugog da počini ili učestvuje ili pomaže u izvršenju ili da se pridruži terorističkoj grupi radi izvršenja nekog od krivičnih djela iz članova: 191. (uzimanje talaca), 192. (ugrožavanje osoba pod međunarodnopravnom zaštitom), 194. (neovlašteno pribavljanje i raspolaganje nuklearnim materijalom), 194.a. (ugrožavanje nuklearnog objekta), 196. (piratstvo), 197. (otmica zrakoplova ili broda ili zauzimanje fiksne platforme), 198. (ugrožavanje sigurnosti zračne ili morske plovidbe ili fiksnih platformi), 199. (uništenje i uklanjanje znakova koji služe sigurnosti zračnog saobraćaja), 200. (zloupotreba telekomunikacionih znakova), 201. (terorizam), 202. (finansiranje terorističkih aktivnosti), 202.a. (javno podsticanje na terorističke aktivnosti) ili 202.c. (obuka za izvođenje terorističkih aktivnosti) ovog zakona kaznit će se kaznom zatvora najmanje tri godine.

Krivično djelo organiziranje terorističke grupe iz člana 202.d. stav 1. i 2. KZ BiH:

- 1) Ko organizira terorističku grupu ili na drugi način udružuje najmanje tri lica radi izvršenja nekog krivičnog djela iz članova: 191. (uzimanje talaca), 192. (ugrožavanje osoba pod međunarodnopravnom zaštitom), 194. (neovlašteno pribavljanje i raspolaganje nuklearnim materijalom), 194.a. (ugrožavanje nuklearnog objekta), 196. (piratstvo), 197. (otmica zrakoplova ili broda ili zauzimanje fiksne platforme), 198. (ugrožavanje sigurnosti zračne ili morske plovidbe ili fiksnih platformi), 199. (uništenje i uklanjanje znakova koji služe sigurnosti zračnog saobraćaja), 200. (zloupotreba telekomunikacionih znakova), 201. (terorizam), 202. (finansiranje terorističkih aktivnosti), 202.a. (javno podsticanje na terorističke aktivnosti), 202.b. (vrbovanje radi terorističkih aktivnosti) ili 202.c. (obuka za izvođenje terorističkih aktivnosti) ovog zakona kaznit će se kaznom zatvora najmanje pet godina.
- 2) Ko postane pripadnik grupe iz stava 1 ovog člana ili na bilo koji drugi način učestvuje u aktivnostima terorističke grupe, uključujući pružanje finansijske i bilo koje druge pomoći, kaznit će se kaznom zatvora najmanje tri godine.

Sadržaj provedenih dokaza:

Dokazi Tužilaštva BiH:

Svjedok Huseinović Sedin navodi da je u dva navrata boravio u Siriji, prvi put krajem avgusta 2012.godine, kada je u Siriju otišao avionom iz Sarajeva do Hataja, odakle su ga ljudi koji se time bave ilegalno preveli u Siriju. U Siriji je boravio nepuna dva mjeseca, u

pokrajini Ilheb, u mjestu Vinš. Zajedno s njim bila su još 3 bosansko-hercegovačka državljana i to Jasmin Džemidžić, Fikret Hodžić i osoba po imenu Ines, svi iz Sarajeva. Od ranije ih nije poznavao, izuzev Jasmina površno. Svi su bili smješteni u jednoj privatnoj kući, gdje su stalno boravili, tu su imali smještaj i hranu. U ovom mjestu nije bilo nikakvih sukoba, nije bilo granatiranja, blizu su bile „režimske snage“, imali su dogovor o nenapadanju. Opisujući svoj boravak u Siriji navodi, kako stranci tada nisu uživali povjerenje pripadnika vojnih jedinica, zbog čega ih nisu nigdje puštali. Vojna jedinica kojoj je pripadao, nije imala naoružanje, nisu imali ni obuku i nigdje se nisu udaljavali, osim kada su ih vodili u jedan internet klub da bi se javili porodicama. Čovjek, kod kojeg su bili smješteni, organizovao je njihov povratak kući, kupio im je karte iz Turske za BiH, a u Tursku su iz Sirije ušli na ilegalan način. Sa njim su se vratili Ines i Jasmin, a Fikret je ostao. Odobrava mogućnost da se Ines preziva Midžić, i da je porijeklom iz Krajine. Nakon povratka u BiH, vratio se na svoj redovan posao gdje je nastavio raditi. U BiH se zadržao nešto duže od godinu dana i onda je ponovo otišao u Siriju. Ovaj put poveo je i suprugu, a s njim je išao i Elvis Burzić i njegova porodica. Na put su krenuli vozilom marke „Kia“, koje je njegovo vlasništvo, išli su preko Srbije i Bugarske, i bez problema ušli u Siriju, kao izbjeglice. Nije bilo granične kontrole, samo su ih pregledali bez uvida u njihove lične dokumente. Kao razlog svog ponovnog odlaska u Siriju, navodi ljude koji su se vraćali u BiH i pričali mu da su tamo bolji uslovi za život, šerijatska je država, bolje je za žene i djecu, nema diskriminacije kao u BiH, živi se po Islamu, nema alkohola, „golotinje“ i slično, zbog čega je odlučio ponovo otići u Siriju. Međutim, nakon što je ponovo došao, stanje nije bilo onakvo kakvo su očekivali. Kontaktirao je sa Bajrom Ikanovićem i Hasanović Senadom, poznavao ih je od ranije iz Hadžića gdje su ponekad u jednom objektu zajedno „klanjali“. U Siriji će ga po dolasku dočekati Midhat Đono, iz Hadžića, koji je kasnije poginuo. Bili su smješteni u jednom objektu u predgrađu Halepa gdje su ostali dva i po mjeseca. Na početku nisu bili uključeni ni u jednu vojnu jedinicu, da bi se kasnije pridružili jedinici Muhadžiri – Ensarije, komadant ove jedinice bio je čečen Omer. U to vrijeme Bajro Ikanović bio je ranjen i nije obnašao nikakvu vojnu funkciju, samo je bio zadužen za jednu kuću. U njegovoj jedinici je bilo oko dvadesetak BiH građana, neke od njih je poznavao od ranije, Alijev Edina iz Hadžića, Hasanović Senada, Ikanović Bajro, Đono Midhata zvan Mitko - poginuo, Pazar Ramu - poginuo, Čović Seida, Đelko Adnana, Fojnica Emrah - poginuo, Sivac Harisa, Amira Džinića, Saraš Begzada, Burzić Elvisa, Mujić Almedina, Gostevčić Asmira, Šabić Suada, Begić Samira Hasković Edina, Iličić Azmira – poginuo, Filipović Emrah – poginuo, Nuhanović Atifa – poginuo, Cicvara – poginuo, Ismir Mešinović on je došao iz Italije i poginuo, iza njega je ostalo djetet starosti između dvije ili tri godine ali on ne zna gdje se dijete sada nalazi, Telkalović Ešrefa, Kovač Ermina zvan Bilal – poginuo. U ovoj jedinici dužili su oružje, nisu imali obuku, a oni koji su imali porodice bili su zaduženi za čuvanje magacina. Dalje navodi da su BiH državljani i to Aličić, Pilipović, Mešinović, Cicvara i Nuhanović poginuli u sukobu između lokalnih jedinica i IDIŠ-a. Opisujući sukobe, pojašnjava da su jedne prilike pripadnici njegove jedinice rekli da je režimska vojska zauzela glavni punkt pa su ih tamo odveli, kada će doći do sukoba u kojem je poginulo ovih šest ljudi. Međutim, kada je svanulo jutro uočili su da se radi o lokalnoj jedinici i da su se sukobili greškom. Pojašnjava da dan poslije toga počinju sukobi između jedinica FSA – Slobodna Sirijska vojska i jedinica IDIŠ-a. Vidio je mrtva tijela gore navedenih ljudi, četvoricu su odmah

ukopali, a dvojica su još bila živa, poslije su i oni preminuli, Suad Šabić i Edin Hasković bili su ranjenji. Poznaje Pečenković Edina ali on tada nije donosio nikakve odluke, bio je samo komandir kuće, nakon što je Bajro Ikanović sklonjen zbog ranjavanja. Nakon ovog sukoba granatirano je mjesto gdje su bili smješteni žene i djeca, pa su ih morali prebaciti na drugu lokaciju. Zbog toga je nakon 2-3 dana odlučio da se vrati u BiH. Tada su mu uzeli pušku i svu opremu koju je imao. Odlučio je vratiti se, jer ovi ljudi nisu cijenili njihovu pomoć, već su gledali kako da ih ubiju i zarobe. Svi putevi prema granici bili su blokirani, Bajro Ikanović je rekao da zna put i da ih može provesti, jer ima propusnicu kojom može prolaziti kroz sve punktove. Tako ih je Bajro sa jednim Arapom proveo kroz punktove i odveo u mjesto Atma, gdje su iste noći prešli granični prelaz i ilegalno ušli u Tursku a onda preko Istambula autobusom se vratili u Sarajevo. Opisujući svoj boravak u Siriji, navodi da je tamo bilo raznih jedinica, hrana je bila dobra, za 6 mjeseci boravka plaćano mu je 40 dolara, ali su dobivali pakete u hrani. Osobe koje su s njim bile u Siriji, od ranije je poznavao iz Hadžića a prije odlaska u Siriju, družio se s njima po „sijelima“ i „iftarima“ gdje su razgovarali o Siriji. Navodi kako se odlučio na odlazak u Siriju zbog „fetve“ saudijskih islamskih učenjaka, da se ide u Siriju, ko može da pomogne, fetva je bila dostupna na internetu. Optuženog Huseina Bosnića vidio je nekoliko puta, kada se zadesio na „hutbi“ u „mesdžidu“ kod aerodroma u Sarajevu, blizu Zaklopače, ul. Aleje Bosne Srebrene, tu su dolazile i gore pomenute osobe koje je poznavao od ranije iz Hadžića. Par puta u istom mesdžidu vidio je i Imamović Nusreta. Nakon što su mu prezentirane fotografije pojedinih osoba koje su boravile u Siriji, svjedok navodi da iste poznaje pojašnjavajući za „momka iz Sarajeva“ – Velića zvanog Memo, da je u Siriji poginuo prije njegovog dolaska, viđao ga je u mesdžidu u blizini aerodroma u Sarajevu. Svjedok na fotografiji prepoznaje i zastavu pod kojom su se borili u Siriji i koju sada koristi tzv. Islamska država, pojašnjavajući da su se tokom 2013 godine sve jedinice borile pod tom zastavom. Na druge dvije fotografije svjedok prepoznaje Pilipović Emraha iz Krajine, koji je poginuo.

U unakrsnom ispitivanju odbrane svjedok navodi da se u fetvama koje je slušao putem interneta govorilo o dužnost svakog „muslimana sunije“ da se uključi u džihad u Siriji, bilo životom ili imetkom, i da je to „farz“ svakog muslimana, boriti se protiv režima u Siriji. Na internetu je gledao snimke ubijanja djece, sakaćenja i silovanja žena, sve što je radila režimska vojska. Bio je to sukob „sunija“ i „šiija“ i u to vrijeme nije bilo naših ljudi, nikog nije poznavao, bio je u jedinici Ahmed Asada, bila je to lokalna jedinica, pri komandi Hrab Šam, i tada to nije bilo IDIŠ, ta jedinica i danas se bori se u okviru oslobodilačke vojske Sirije. Nakon što se prvi put vratio u BiH, imao je povremene kontakte sa ljudima koji su tada bili u Siriji, i oni su mu plasirali informacije da se u Siriji dešava šerijatska država. Navodi da je sam finansirao svoje odlaske u Siriju, a motiv za odlazak vidio je u hadisima koji pojašnjavaju da će se u „Šamu“ Siriji, Iraku i Palestini, desiti zadnje bitke pred kraj našeg vremena, da je „bereket“ u toj zemlji i da su kod Boga velike nagrade. Pred svoj drugi odlazak u Siriju kontaktirao je Bajru Ikanovića, prodao je svoje vozilo jer nije imao namjeru vraćati se u BiH, pojasnili su mu da je to šerijatska država, da nema diskriminacija koja se ovdje osjeća, međutim tamo je nakon mjesec dana vidio da je druga slika. Prije odlaska u Siriju razgovarao je sa BiH državljanima i svi su imali iste motive za odlazak kao i on, htjeli su pomoći Sirijskom narodu koji je bio izgubljen ne poznajući osnovne propise o vjeri, što im je bilo uskraćivano od strane prethodnog

komunističkog režima. Tamošnje stanovništvo je bilo korektno prema njima, „šiti“ su bili vladajuća elita, koja je uz pomoć plaćenika, sa svih strana činila mnoge zločine, a isto rade i danas, bacali su burad bombe po 200-300 kg eksploziva na civile, žene, djecu, škole, pijace, i on se borio protiv njih. Vojna formacija Ahmed Asad, kojoj je pripadao, imala je svoj program borbe, ali nisu imali dovoljno oružja i sredstava. Poslije dva mjeseca on se vratio u BiH i nije mu poznato da li se ova jedinica u međuvremenu naoružala. Pojašnjavajući sukobe tokom 2013 godine, između IDIŠ-a s jedne strane, i oslobodilačke sirijske vojske s druge strane, navodi da je to malo mjesto, gdje je bilo smješteno najmanje 10 formacijskih jedinica, koje su bez povoda napadale muhadžirske jedinice, tada se IDIŠ zvao DEVL-a, i nisu gledali ko je ko, bitno je bilo samo da si stranac, i odmah su napadali te jedinice. Za vrijeme boravka u Siriji nije imao obuku za borbu, poslije je čuo da su neki pripadnici njegove jedinice otišli u IDIŠ, neki ostali u ovoj jedinici Muhadžir Ensar. Pojašnjavajući tekst upisan na zastavi, koju je vidio na fotografijama prezentiranim od strane Tužilaštva, navodi da je značenje riječi na zastavi: „Bog je jedan i da nema drugog Boga osim Allaha“ dok se na sredini zastave nalazi „Poslanikov pečat“ ali da zastava ne pripada zvaničnom režimu Sirije. Dalje pojašnjava da je mesdžid, mjesto gdje se obavljaju molitve i okupljaju muslimani, da pod „režimskom vojskom“ podrazumjeva vojska Bašar al Asada (Bashar al-Assad), prije odlaska u Siriju radio je u Grasu, kada je uzeo neplaćeno odsustvo godinu dana i otišao u Siriji, a nakon povratka vratio se na svoj redovan posao. Svojim ličnim sredstvima finansirao je odlazak u Siriju. U pogledu zastave, navodi da istu koristi Islamska država. Inače živi u Lepenici, odakle je dolazio u mesdžid u Sarajevu jer se tu osjećao lijepo i jer su tu dolazili ljudi njegovog vjeroučjenja. U isti ovaj mesdžid dolazio je i optuženi Husein Bosnić, držao je hutbe, ne sjeća se o čemu se govorilo na njegovim predavanjima, ali je siguran da nije bilo govora o odlascima u Siriju i Irak.

Svjedok Crljenković Hasaga, živi u mjestu Rakovčani, općini Prijedor. S njim je živio i njegov sin Amir, dok nije prije osam mjeseci otišao u Siriju. Navodi da je njegova porodica islamski orijentisana, njegov sin je još kao dijete s njim išao u džamiju, poznavao je arapski jezik. Njih dvojica zajedno su odlazili u gradsku džamiju u Prijedoru, i u Rakovčane, išli su i na džume kod optuženog Bosnić Huseina. Njegov sin nikada nije spominjao Siriju, niti govorio da bi volio tamo otići. Ranije se dešavalo da Amir ode od kuće na par dana, boravio je u Maoči, zatim u Ošvama kod Maglaja. Kada mu se javio telefonom iz Sirije, nastavili su komunicirati putem telefona i skype-a, i poznato mu je da se Amir nalazi u gradu Raki, ali nikada u tim razgovorima nije spominjao imena ljudi koji su s njim u Siriji. Čuo je da boravi sa Čečenima, a kasnije će saznati i za njihovog rođaka po prezimenu Borovac koji je bio sa Amirom. Preko skype-a će saznati da mu je sin poginuo, poslali su mu slike da je „šehidio“. Navodi da je tokom 2013. godine sa sinom odlazio na džume Bilala Bosnića, ali ne redovno svaki petak, jer je ovo mjesto od njihovog mjesta stanovanja udaljeno preko 100 km.

U unakrsnom ispitivanju svjedok navodi da odlazak njegovog sina u Siriju nije u vezi sa Huseinom Bosnićem, i da za njegov odlazak ne krivi nikoga, jer postoji ajet u Kur'anu koji kaže: „Borite se na Allahovom putu imecima i životima svojim“ i misli da je to njegovog sina odvelo u Siriju. Na upit suda pojašnjava da je njegov sin imao 23 godine, po zanimanju je bio automehaničar ali nije bio zaposlen i nije imao djece. Ima još jedno

djete , sina starosti 27 godine koji je 100% invalid , izdržavaju se od 160,00 KM njegove invalidnine a bavi se i poljoprivredom.

Svjedok Borovac Muharem, navodi da je njegov sin Enes već drugu godinu u Siriji, ne zna u kojem gradu boravi jer slabo komunikaciju. Njegov sin otišao je u Siriju zajedno sa rođakom Crnjenković Amirom u novembru 2013. godine , ne zna na koji način su došli do Sirije ali mu je poznato da je Amir tamo poginuo. Nekoliko puta sa Enesom se čuo telefonom, ali ga nikada nije pitao ni gdje je ni s kim je , jer su veze bile loše Njegov sin uglavnom je kontaktirao sa svojim bratom koji živi u Sloveniji a ovaj mu je prenosio informacije o Enesu. Tako je od njega i čuo da je Enes bio ranjavan .Nije mu poznato s kim je njegov sin kontaktirao prije odlaska u Siriju, izuzev što je jedno vrijeme prije odlaska boravio u Ošvama pored Maglaja, u Maoči i u Bužimu. Tokom 2013. godine posjećivao je i džume Bilala Bosnića u Bužim. Njegov sin Enes je 1984. godište, nema porodicu i nije mu poznato kako je nabavio finansijska sredstva za odlazak u Siriju. Navodi da je Enes jedno vrijeme odlazio i u džamiju u Rakovčanima, gdje oni inače žive, ali da se tamo nije slagao sa džematom i efendijom, zbog čega je otišao živjeti u selo Ošve.

U unakrsnom ispitivanju navodi da je i sam posjećivao džume Huseina Bosnića , ali kako radi u šumarstvu često ide na džume i u druga mjesta van njegovog mjesta stanovanja. Njegov sin nije se slagao sa mjesnim imamom Softić Elvedinom. Na džumama kod Bosnića Huseina nikada nije čuo pozive na odlazak u Siriju. Na upit suda pojašnjava da u Maoči i u Ošvama žive ljudi koji prakticiraju vjeru na drugačiji način, džume traju duže nego što je uobičajno, a i način života u tim zajednicama je drugačiji, tamo su žene „zavijene“ i postoje određena pravila. Osim toga postoji razlika u tumačenju Kur' ana između muslimana u njegovom mjestu i onih koji žive u mjestu Ošve i u Maoči , ne zna objasniti u čemu se razlika ogleda , ali navodi da on prakticira vjeru na isti način kao i ljudi u Maoči i Ošvama.

Svjedok Šabić Rifet, nastanjen u mjestu Gradina, općina Velika Kladuša, živi sa ženom i dvoje djece, imao je i treće djece, sina Suada, 1991 godište, bio je dobro djete nikada nije napuštao kuću da bi se bavio kriminalom ili sličnim stvarima , o svemu što je radio roditelji su bili upoznati, sve dok nije par puta otišao kod Bosnića Huseina o čemu će saznati tek naknadno . Ni on ni supruga nisu znali za njegovu namjeru ali je Suad 07. 11 2013. godine otišao u Siriju.Poslije odlaska kod Bosnića , Suad se promjenio , počeo je često boraviti na internetu ali nije bio agresivan , moglo se s njim normalno razgovarati. Nikada mu nije rekao da će ići u Siriju , jer je znao da mu on to ne bi dozvolio. Navodi da je optuženi odgovoran za odlazak njegovog sina u Siriju .Tvrdi da je njegov sin otišao u Siriju pod uticajem optuženog , kao i većina mladića , te da je optuženi uništio mladost u njegovom kraju. Poznato mu je da je sa područja Velike Kladuše u Siriju otišlo najmanje pet mladića , a svi su posjećivali predavanja optuženog Huseina Bosnića. Kada je krenuo za Siriju , sin mu je rekao da ide raditi u Cazin , pa kako se nije javljao na mobitel , njegov mlađi sin Haris otvorio je Suadov profil na facebooku. Tada će i vidjeti, kroz Suadove ranije prepiske , da je otišao u Siriju . Onda je kontaktirao Kasupović Senada , opisujući ga kao glavnog aktera ovog događaja i osobu koja je drugi čovjek uz optuženog Huseina Bosnića. Senad će mu reći da je Suad na granici sa Turskom i da su imali obuku, koja podrazumijeva rukovanje naoružanjem. Nakon mjesec dana , prvi put je stupio u kontakt

sa sinom , tada će ga vidjeti u vojnoj uniformi , a Suad će mu reći da je u Siriji i da mu je dobro. Tada nije znao da je Suad u IDIŠU , tek poslije će saznati da se bori na njihovoj strani. Reći će mu i za Pilipovića , koji je bio s njim, da je poginuo a da je on lakše ranjen. Nije razgovarao sa roditeljima djece koja su kao i njegov sin otišla u Siriju , ali zna da se svi slažu kako je optuženi odgovoran za njihov odlazak , navodeći:“ gdje je Bilal ušao u kuću , ta kuća se raspala“.Pojašnjava da je Bošnjak , Musliman da se borio u ratu za ovu državu i izgubio djetete , da se optuženi treba sramiti onoga čemu je podučavao njihovu djecu, te da je Husein Bosnić odgovoran za odlazak njegovog sina u Siriju.

U unakrsnom ispitivanju odbrane svjedok potvrđuje da nema ništa protiv личности optuženog ali ima protiv njegovih djela, nije bio na njegovim hutbama ali ga je slušao mnogo puta, pojašnjavajući da optuženi pjeva i zabavlja ljude jer je prije rata bio pjevač u kafićima, da mnoge porodice iz njegovog kraja, optuženog smatraju odgovornim za odlazak njihove djece u Siriju , siguran je da njegov sin nikada ne bi otišao u Siriju da nije bilo optuženog, da svi oni koji odu, govore da je to bila njihova volja, ali to nije istina. Nakon što mu je prezentiran iskaz iz prethodnog postupka , potvrđuje da je tačno sve što je tada izjavio, da je njegov sin nakon završene obuke u Siriji, prvi put putem skaypa kontaktirao snjim, da ga je tada vidio u maskirnoj uniformi kada mu je i rekao da je otišao svojom voljom i da nikoga ne krivi za njegov odlazak. Međutim, dalje pojašnjava, da svi oni koji odu u Siriju tvrde kako su otišli svojom voljom, što nije tačno, nego tako govore jer se boje organizacije kojoj pripada optuženi. Navodi da petnaest mjeseci od kada mu je sin poginuo ne spava , da ne zna gdje mu je djetete, pojašnjava da je Suad poginuo četvrtog , da je on za to saznao tek jedanaestog , pitajući se kakva je to država kad ga niko nije obavjestio o pogibiji sina. Uz to navodi da je bio pripadnik Armije BiH , borac za državu BiH i da je borba za BIH pravi džihad.

Na poseban upit suda pojašnjava kako se na internetu mogu vidjeti hutbe optuženog u kojima ljudima priča razne priče, neistomišljenike proglašava nevjernicima , a sebe naziva vođom , navodi kako se porodice raspadaju samo ako optuženi uspije jednog člana „iščupati“ , pojašnjava kako je optuženi njegovog sina podsticao na odlazak u Siriju, pozivajući ga da ode u džihad što ima smisla samo u Islamskom učenju , dodajući na kraju kako je optuženi pozivao ljude na odlazak na sirijsko ratište ali da sam nikada nije otišao .

Svjedok Ćufurović Šefik, živi u Donjoj Slapnici, Općina Velika Kladuša, ima 4 djece, najmlađi sin Ibro javio se iz Sirije svom bratu Šerifu i to oko Nove godine, krajem 2014 – početkom 2015.g.Prije toga njegov sin je radio i živio kod optuženog Bosnić Huseina , gdje je otišao 2013. čuvao mu koze i ovce , odakle ga je optuženi i uputio u Siriju.Kad je dolazio kući kako bi ga posjetio , Ibro je bio grub prema njemu , nazivao ga je nevjernikom, prigovarao mu zbog toga što ne“ klanja“ , što pije i puši , govoreći mu da je to „haram“, što ga je vrijeđalo i zbog čega su se svađali. Ne sjeća se kada je zadnji put vidio Ibru, zna da je Ibro došao kući da vidi majku, a poslije toga se javio iz Sirije. Prije odlaska u Siriju , Ibro je pocjepao sve svoje slike , kako ne bi imali ni jednu njegovu fotografiju koju su mogli dati policiji radi identifikacije. Nakon što je otišao, javio se bratu Šerifu , kada će mu snaha reći da je Ibro u Siriji. Ibro je kontaktirao s majkom, ali s njim nije . Njegov sin nije imao novčanih sredstava da finansira svoj put u Siriju , a prije odlaska promijenio je

identitet , u Siriju je otišao sa tuđim pasošem, navodeći kako je optuženi uputio njegovog sina u Siriju. U unakrsnom ispitivanju, svjedok navodi da je ranije bio zadovoljan ponašanjem svog sina dok je išao u školu i dobivao pohvale. Međutim, kasnije je počeo posjećivati optuženog Huseina Bosnića a on se nije slagao da njegov sin ide ovim putem. Poslije će od supruge saznati da je Ibro samo glumio odlaske u školu u Sarajevu , u stvari je posredstvom optuženog posjećivao neki kurs u Sarajevu , ne zna tačno gdje se to nalazi , o svemu je upoznata njegova supruga. Misli da se radi o kursu na kome se uči rukovanje oružijem , razgovarao je i sa policijom o tome, a oni su mu rekli da će stati tome na put i spriječiti vehabije. Poslije je policija dolazila kod njega , on im je objašnjavao da Ibro ide učiti arapska slova kod nekog Nuhanića , tad je tako mislio , čak mu je bilo drago da Ibro uči i bude učen čovjek. Međutim nikada nije zamišljao da bi njegov sin mogao završiti na ovaj način, odlaskom u Siriju, misli da je njegova supruga bila o svemu ovome upoznata , znala je za Ibrin odlazak u Siriju, pozivao je i nju da ide , tražio da napusti oca i uda se za „braću“. Zabranjivao je sinu da ide tim putem, a poslije će saznati da je optuženi dolazio njegovoj kući dok njega nije bilo , razgovarao je sa njegovom suprugom od kada je i ona počela da obavlja molitve na isti način kao i njegov sin. Optuženog vidi prvi put , nikada ranije nije s njim razgovarao i zamjera mu što ga nije pitao za dozvolu da njegovog sina uputi u Siriju. Od komšija je saznao gdje optuženi radi i boravi i da se na tom mjestu subotom i nedjeljom okupljaju neki ljudi, slušao je njegova predavanja na internetu , vidio je kako pjeva i kako se ponaša. Potvrđuje da je optuženi njegovog sina podučavao da ide braniti „braću“ , slušao je o tome i od drugih ljudi. Ibro se iz Sirije javio svom starijem bratu, poslije se javljao i majci , rekao je da se tamo oženio ali se njemu sigurno neće javiti. Ne može se sjetiti koliko dugo, prije odlaska u Siriju njegov sin je boravio u kući optuženog , ali svakako je to bilo prije 15.08.2013. godine, jedna njegova komšinica vidjela je Ibru u Bosnićevoj kući Bosnić ga je vozilom dovezio do njegove kuće. Iz kuće optuženog Ibro je otišao u Siriju, odakle se javio krajem 2014. početkom 2015 godine. Na upit optuženog navodi kako živi na adresi gdje je i rođen , u mjestu Donja Slapnica. .

Svjedok Keserović Merim, živi sa ocem i dvojicom braće u Velikoj Kladaši u selu Trnovi. Keserović Aliju poznaje od djetinjstva, rođaci su i stanuju blizu. Poznaje optuženog Bosnić Huseina , zvanog „Bilal“. Za Ramazan 2014. godine, krenuo je odlaziti na njegove džume u Bužimu gdje je sagrađen mesdžid u sklopu kuće optuženog. Tamo je otišao par puta , odobrava mogućnost da je jednom i ostao poslije džume, tada je bio prisutan i njegov rođak Keserović Alija. Tom prilikom su sa optuženim pili kafu i razgovarali o običnim stvarima. Kasnije će Keserović Alija otići živjeti kod optuženog, radio je neke poslove, čuvao mu je stoku , a poznato mu je da je Alija danas na ratištu u Siriji. Prisjeća da je davao izjavu 02.12.2014. godine, ali se ne sjeća njenog sadržaja. Ne sjeća se razgovora koji se vodio poslije džume kada je ostajao kod Huseina Bosnića. Nakon što Tužiteljstvo svjedoku prezentira dio iskaza datog u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu dana 02. 12 2014. svjedok potvrđuje da je tačno kako su prisutni poslije džme , okupljeni u mesdžidu kod Huseina Bosnića uz kafu razgovarali o pravljenu mesdžida u Velikoj Bojni, te da je optuženi tada govorio o stvaranju islamske države i ratištu u Siriji, pojašnjavajući im da trebaju dati prisegu islamskoj državi na način da u srcu imaš „nijet“ ili ličnim odlaskom na ratište ili pružanjem pomoći braći na ratištu. Na kraju potvrđuje da je dana 17. 02 2015. i sam krenuo u Siirju, bio je u društvu sa Hidićem, kupili su karte i dobili imena ljudi kojima

se trebaju javiti.

U unakrsnom ispitivanju svjedok navodi da je svoju prethodno datu izjavu u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu, koju je prije potpisivanje pogledao, nadalje navodi kako se zbunio, te da je ipak prije Ramazana prisustvovao džumama optuženog. Poznato mu je da je Alija Keserović imao nekih problema u porodici ali o tome nisu razgovarali. Nastavio je kontaktirati sa Alijom nakon što je ovaj otišao u Siriju.

Svjedok Keserović Kenan, živi u selu Trnovi, na ulazu u Veliku Kladušu. Poznaje Keserović Aliju, rođaci su i komšije, poznato mu je da se Alija trenutno nalazi u Siriji. Prisjeća se da je jednom prilikom dobio poziv sa nepoznatog telefonskog broja, broj je imao više cifara, bio je to turski broj telefona, a on se javio na telefon misleći da ga zove šef koji je bio na putu u Turskoj. Tada mu se telefonom javio Alija i rekao da je stigao u Siriji te ga zamolio da ovu poruku prenese njegovoj majci. Bilo mu je nezgodno da ovo javlja Alijinoj majci pa je pozvao jednog komšiju i zamolio ga da prenese Alijinoj majci da se Alija javio iz Sirije. Odobrava mogućnost da se sve ovo događalo 24.11.2014. godine. Koliko mu je poznato, Alija je jedno vrijeme radio sa svojim bratom na „bauštelu“, a poslije je čuvao koze kod optuženog Bilala Bosnića, otprilike oko dva mjeseca prije odlaska u Siriju. Dok je radio kod optuženog, Alija je dolazio kući, povremeno su se sretali, ali tada su razgovarali o kozama jer se i sam bavi poljoprivredom pa ga je ova tema zanimala. Tada je primjetio da je Alija promijenio ponašanje, prestao se družiti sa starim društvom, burno je reagovao na psovke, da bi zadnjih tri ili četiri mjeseca prestao kontaktirati sa starim prijateljima. Našao je novo društvo i sada se družio sa Merimom, Refikom, Ilhanom. Njegovi stari prijatelji su mladići mlađe životne dobi, koji su znali povremeno otići u diskoteku, što je Alija nije odobravao. Navodi da je Alija inače bio slabog imovnog stanja i nije mu poznato na koji način je prikupio sredstva za odlazak u Siriju. U unakrsnom ispitivanju svjedok navodi da je Alija imao majku i dva brata, otac mu je umro prije godinu dana, dok je Alija čuvao stoku kod optuženog povremeno su se sretali na putu kada bi razgovarali isključivo o kozama.

Svjedok pseudonima A1, navodi da je uposlen u MUP-u Unsko Sanskog kantona, u Sektoru kriminalističke policije, pri odjeljenju za krim- obavještajne poslove. Radi na prikupljanju informacija vezano za odlaske naših državljana na strana ratišta. Pojašnjavajući svoj rad u sastavu obavještajne jedinice, navodi da je u opisu njegov poslova prikupljanje obavještenja od građana, prijavitelja, žrtava, medija i drugih izvora. Prema njegovim informacijama oko 20 ljudi sa područja Usko Sanskog kantona, do sada je otišlo na ratišta u Siriju, nisu sve bili muškarci, bilo je i žena i djece, neki su otišli na spajanje porodica. Radi se uglavnom o mlađim osobama, životne dobi između 20-25 godina, iako je bilo i starijih. Većina ovih ljudi prethodno je imala kontakte sa optuženim Bosnić Huseinom odlazeći kod njega petkom na predavanja. Ali ovi ljudi odlazili su i u druga mjesta, gdje god je optuženi držao predavanja. Pojašnjavajući ovu svoju tvrdnju navodi da su se pripadnici „Selefijskog pokreta“ okupljali na određenim mjestima u Unsko Sanskom kantonu, tu uglavnom dolaze ista lica, mještani koji gravitiraju tom području ali uočili su i dolazak osoba, vozilima Austrijskih registarskih oznaka. Obavještajna jedinica u kojoj radi, prati ona lica za koja uoče da dolaze više puta na predavanja optuženog, te ih na taj način identifikuje. Kad dođu u posjed informacije da neko od ovih osoba ima

namjeru otići na ratište u Siriju, o navedenom dostavljaju informacije Tužilaštvu i drugim nadležnim agencijama. Tako su takvim rada uspjeli u nekoliko slučajeva spriječiti odlazak ovih osoba u Siriju zaustavljajući ih na aerodromu u Sarajevu.

U unakrsnom ispitivanju svjedok pojašnjava da radi u Odjeljenju pri MUP-U Unsko Sanskog kantona, gdje se slijevaju sve informacije na osnovu kojih se sačinjava izvještaj o kriminalnim radnjama, na osnovu čega se rade dodatne provjere ovih osoba. Dalje navodi ove osobe dolazile kod optuženog petkom na džumu, da na džumama nije bilo policiskih službenika ali bilo je drugih lica koja su prisustvovala hutbama optuženog o čemu su obavještavali policiju. Tako su i došli do saznanja da se na ovim hutbama podržavaju odlasci ljudi u Siriju i Irak. Nije mu poznato na čijoj strani su se borili ljudi koji su tamo odlazili, ali dobivali su informacije da su poginuli. Tokom unakrsnog ispitivanja svjedok navodi da je u zadnja tri dana u Siriji poginuo jedan BIH državljanin. Na poseban upit suda svjedok pojašnjava da je optuženi Husin Bosnić u svojim javnim nastupima na hutbama javno podržavao odlaske u Siriju i ljude koji se tamo bore.

Svjedok Pečenković Dino, živi u Bihaću, njegova cjela porodica otac, majka i dva brata nalaze se u u Siriji. Prije odlaska u Siriju sa porodicom je živio u Gornjoj Maoči, gdje su preselili iz Bihaća tokom 2008 godine. Ovo su uradili iz vjerskih razloga i načina prakticiranja vjere, jer je bilo lakše ispovjedati vjeru u sredini koja je izolovana kao što je to slučaj sa Gornjom Maočom. Naime, radi se sredini koja je funkcionisala kao jedna manja komuna, finansirala se donacijama ljudi koji su radili van BiH, a vođa te zajednice bio je Nusret Imamović. On je bio imam i vodio je selo. Zadnji put čuo se sa roditeljima putem interneta, prije par mjeseci, tada su bili u gradu Halep. Čuo je da mu je otac ranjen ali mu nije poznato da li je neko od njegove porodice pripadnik neke vojne jedinice na području Sirije. Pojašnjava da je njegov otac tokom 2001/2002 godine počeo praktistirati vjeru na način kako se to radi u Gornjoj Maoči. Tako je i on sa roditeljima odlazio na džume u Bihać kod Huseina Bosnića. Napominje da Bosnić nije živio u Bihaću, nego je tamo povremeno dolazio, s tim da je njegov otac odlazio i u Bužim kod optuženog Bosnić Huseina. Tvrdi da je glavni autoritet za ove ljude na području Krajine, optuženi Husein Bosnić, on je bio vođa zajednice u Bihaću. Nije mu poznato da je u prisustvu optuženog nekada spominjana Sirija, ISIL ili odlazak u Siriju, jer je ova tema aktualizirana tek unazad dvije tri godine. Nije mu poznato da li su njegovi roditelji imali finansijska sredstva za odlazak u Siriju, ali zna da se oni neće vraćati u BiH. Nakon što Tužilaštvo svjedoku prezentiralo dio njegovog iskaza datog u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu od 23. 12 2014. godine, svjedok navodi da je tačan ovaj njegov iskaz gdje navodi da su njegov otac i braća dolazila na druženja u Bužim kod Bilala Bosnića koji je idejni vođa vehabijske zajednice na ovom području i koji se za sve pita i upoznat je sa svim što se dešava. Isto tako po ideologiji koju propagiraju Bilal Bosnić i Nusret Imamović, isti podržavaju i priznaju državu ISIL, koju stvaraju borci islamske države Iraka i Leventa, te istu prihvataju kao svoju državu, a ne Bosnu i Hercegovinu po njenom uređenju u kome ne dominira islam koji oni propagiraju. U unakrsnom ispitivanju odbrane svjedok navodi da mu nije poznato u kojoj vojnoj formaciji se nalazi njegov otac, i ne zna čije snage drže područije grada Halepa, prakticiranje vjere u Maoči je način originalnog tumačenja vjere, poznato mu je da su ljudi uposleni van BiH davali „zekat“ kao vid finansiranja zajednice u Maoči, potvrđuje da je lišavan slobode u vezi slučaja Jašarević, tumači da je „imam“ arapska riječ za vođu, potvrđuje da je

optuženi Husein Bosnić , jedan od vjerskih autoriteta i da je vođa vehabijske zajednice , da priznaje državu ISIL jer propagira takvu ideologiju. Na upit optuženog pojašnjava da je termin „vehabije“ žargonski izraz za jednu vrstu muslimana. U dodatnom ispitivanju od strane Tužilaštva potvrđuje da se ovdje radi o radikalnoj ideologiji, a na upit suda navodi da takva ideologija nije zdrava za društvo, da je rušilačka i štetna po svojim idejama i izražavanju istih. Dalje navodi da ova ideja zastupa stav kako svijet treba osloboditi od nevjernika, da vehabije trebaju biti „glavni“ što podrazumjeva i ropstvo. Dok je živio u Maoči radio je na građevini i od toga se izdržavao.

Svjedok Beganović Selvedin, navodi da je po zanimanju vjerski službenik, predvodi džemat , poučava djecu i drži predavanja i obavlja džuma namaz. Svoju dužnost obavlja u džamiji u mjestu Trnovi u Velikoj Kladaši i to unazad 19 godina. Tokom službe upoznao Bosnić Huseina odmah poslije rata, negdje 1996.godine., jedno vrijeme su se družili i to do 2000.godine . Imali su korektan i dobar odnos, do te mjere da mu je optuženi jedne prilike poklonio knjige koje su tretirale sufijsku tematiku, kao i jedan turban.Optuženi mu je u to vrijeme i pomagao tako što je jednom , u njegovom džematu smirio tenzije između njega i mladića koji su Islam prakticirali na drugačiji način. Kasnije je ovaj kontakt prekinut, i tada su ga počeli verbalno napadati oni mladići koji su odstupali od islamske zajednice, jer nisu prakticirali Islam na način kako se to čini u BIH. U početku su ovi mladići odlazili u sve džemate, jer je ulazak u džamije dozvoljen svima i ne može se zabraniti, svuda su imali pristup , da bi potom su počeli napadi na njega nazivajući ga otpadnikom od vjere. Nije mu poznato čime se Bosnić Husien bavio poslije 2000.godine , zna da je živio na području Bužima , jednom prilikom bio mu je u posjeti. Fizički je napadnut 2002.godine od strane jednog od mladića koji je pripadao grupaciji ljudi, koji ne priznaju one koji nisu potpuno identični njima i njihovom ponašanju i prakticiranju vjere, i njihovom načinu razmišljanja. Takvih ima 50-tak na području Krajine , među njima ima i onih koji nisu radikalni , komunikativni su i ne stvaraju probleme. Autoritet u vjerskom smislu ove grupacije ljudi , sve do lišenja slobode bio je Husein Bosnić. Šejh je onaj koji se slijedi, bilo dosta onih koji su Bosnić Husiena nazivali šejhom.Pregledao je neke od hutbi optuženog i upoznat je s njima. Pojašnjava da je za držanje hutbi potrebno odobrenje Islamske zajednice, a to odobrenje Bosnić Husein nema. Njegove hudbe su kontradiktorne, jer počinju tako što pojašnjavaju da je svaka novotorija zabluda i svaka zabluda će u „džehenem“, što stvara probleme . Osim toga u svojim predavanjima optuženi podržava „halifat“ i ISIL. Tumačeći pojam „šehida „ navodi da je to onaj koji u borbi umre na Božijem putu, navodeći da džihad u BIH može proglasiti samo konsenzus Uleme, ako se sastanu i utvrde da je to potrebno. Razlika u tumačenju džihada koji zagovara optuženi Bosnić Husein, govoreći da je najbolji način umiranja i da je to šehidska smrt , tačan je samo o uvjetima ratnog stanja , što nije slučaj u BIH.Međutim u hudbama optuženog on poziva u rat, i u šehidsku smrt. U odnosu na ovakve pozive optuženog u džihad , svjedok pojašnjava da se radi o „otimanju Islama“, gdje se uzimaju „ajeti“ iz Kurana , koji mu odgovaraju i kako mu odgovaraju.Tako se džihad pokušava predstaviti kao prva islamska obaveza , kao najugodnije i najbolje djelo. Međutim dalje pojašnjava da je biti šehid najbolji način umiranja, ali to zavisi pod kojim uvjetima, ali ne na način kako to zagovara optuženi Bosnić Husein. Ovo iz razloga jer u BIH nema rata potpisan je mirovni sporazum zbog čega se ne može propovijedati na ovaj način. Objašnjava da su svi u BIH u obavezi držati se navedenog ,²⁶sve dok BIH ne bude napadnuta. Ne

poznaje Emraha Pilipovića, ali mu je poznat njegov slučaj, zna da je odlazio kod optuženog, kao i mnogi drugi, koji su radili i boravili kod Bosnić Huseina, pa poslije toga otišli u Siriju. Poznat mu je i Alija Keserović, zna da je njegova majka interevenisala i tražila od policije da mu uzmu pasoš, ali nije ga uspjela spriječiti i on je otišao u Siriju. Nije mu poznato da li je Aliju neko nagovarao da ode u Siriju, ali zna da je Alija odlazio kod optuženog i slušao njegova predavanja. Sudeći po onome što je govorio optuženi Bosnić Bilala isti je pripadao ISIL-u, što je najradikalnije krilo koje se ne može vezati za Islam. Ljudi koji su ga slijedili mogu se podjeliti u dvije kategorije, jednu grupu čine oni koji su lošijeg imovnog stanja i nepismeni, tu ima starijih sljedbenika, oni su komunikativni, dok mlađi su agresivni i prijete. Drugu kategoriju čine ljudi koji su se sakrivali iza brada, a ranije su bili kriminalci. Tvrdi da niko od onih koji su otišli u Siriju, nije imao materijalna sredstava kako bi samostalno finansirao ovo putovanje.

U unakrsnom ispitivanju odbrane svjedok potvrđuje da je svjedočio kao stručna osoba, putem you tuba gledao je „hutbe“ optuženog, koji će jednom prilikom i u njegovoj džamiji držati „hutbu“ kada ga je on to zamolio kako bi smirio tenzije onih mladića koji na drugačiji način prakticiraju vjeru, ali tada ova „hutba“ nije bila radikalna. Pojmovi kao što su džihad, šehadet, islamska država, halifat su islamski pojmovi ali postoje stroga pravila u islamskom učenju kada i na koji način se ovi pojmovi mogu koristiti. Nije bilo razloga zbog kojih se prestao viđati sa optuženim, pojašnjavajući kvalifikacije optuženog koji je dvije godine boravio u Jordanu, ali nije završio medresu kao srednju školu, i dobar je poznavalac arapskog jezika. Ističe da u svom iskazu slijedi mišljenje reis uleme ali ga ne zastupa, gledao je putem interneta i hutbe drugih ljudi, pojašnjava da je pojam džihada vrlo širok, govor optuženog koji se odnosi na ubijanje sabljom i bez pancira može se dovesti u vezu sa istorijskim bitkama na Bedru, Hendeku, Uhudu i mnogim drugim, ali tada nije bilo pancira. Na upit optuženog navodi kako je čuo da ga naziva pogrđnim imenom „sihirbaz“ kao i da je jedne prilike rekao „kako će i on doći na red“, ističe da su napadi „vehabija“, na njega uvijek bili dan prije ili dan poslije suđenja optuženom a ljudi koji su dolazili na predavanja optuženog prijetili su mu da će ga zaklati. Nakon što je pogledao fotografiju na kojoj je optuženi, svjedok pojašnjava da na fotografiji vidi optuženog koji sjedi ispod zastave ISIL-a. Na poseban upit suda pojašnjava da su predavanja optuženog posjećivale osobe koje obično nisu završile školu, bilo je i onih koji su završili zanate i onih koji su se jedva provukli kroz školu, onih koji su pušili travu ali bilo je i obrazovanih ljudi, dok zbog svoje sigurnost ne želi govoriti o ljudima koji su svoje kriminalne aktivnosti skrivali iza brada.

Svjedok Šabić Birnas navodi da je po zanimanju meteorolog inače je i vjerski službenik. Njegov brat Šabić Muaz, prije odlaska u Siriju živio je s majkom u Zenici. U Siriju je otišao krajem februara ili početkom marta. Poznato mu je kako je njegov brat maštao da ode u Dubai vidjeti djecu., tako da on nije mogao primjetiti da se priprema za Siriju. Inače pokušavao je prakticirati Islam onako kako je to radio Poslanik, pokušavao je tako i živjeti, međutim, nije mnogo znao o tome, zbog čega je često dolazio u sukob s ljudima, pa i s njim samim. Imao je dugu kosu i bradu, a kršio je međuljudske odnose sa komšijama. Nije bio vjerski obrazovan, znao je osnovna pravila Islamskog vjerovanja, znao je praktikovati Islam i pokoravati se Bogu. Kasnije je došao u dodir sa odredom El – Mudžahid i tu dolazi do njegovog detaljnog upoznavanja sa Islamom, učio je od raznih

učitelja o načinu prakticanja vjere onako kako je to činio Poslanik. Na početku nije bio tako radikalan, a kasnije je želio da živi i izgleda kao Poslanik. Nije bio agresivan, samo je mnogo pričao, znao se „zakačiti“ sa džematlijama na džumi i sl., a nije imao stalno mjesto obavljanja molitve, odlazio je u Kakanj, Zenicu, Travnik. Na područje Bosanske krajine išao je trgovati, kupovao je neku robu koju je poslije prodavao na području Sandžaka, i od toga je živio. Ne zna da li je njegov brat poznavao optuženog, sjeća se da je pominjao čovjeka koji je imao četiri žene, moguće je da se radi o optuženom, ali nije siguran u to. Njegov brat je smatrao kako je ispravno živjeti sa četiri žene, pa su se između ostalog i zbog toga sukobljavali. Od svog drugog brata Ilijasa Šabića saznao je o Muazovoj pogibiji, poslije je ovu informaciju provjeravao preko facebook-a i vidio je slike, tražio je preko raznih profila na facebook-u provjeru ove informacije, obraćao se MUP-u i Graničnoj policiji, a onda je na nekom od profila na internetu stupio u kontakt sa Ganić Mirzom, koji je kao i njegov brat boravio u Siriji i Mirza mu je potvrdio da je njegov brat Muaz bio s njim i da je poginuo. Odbrana nije imala unakrsnih pitanja za svjedoka.

Svjedok Lazić Srđan, zaposlen je u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu BiH (SIPA) – Odjel za borbu protiv terorizma, navodi da je SIPA krajem 2013. godine, intenzivirala prikupljanje podataka u vezi sa građanima BiH koji su otišli na ratište u Siriju. Naime primjećeno je da su ta lica jako aktivna na internetu, raznim internet portalima i društvenim mrežama, zbog čega su napravili „facebook profil“ i preko njega „skidali“ fotografije, postove i razne objave ovih lica. Facebook profil je otvoren od kraja 2013. godine i na taj način su pribavili podatke o mnogim licima. Kako u ovom periodu nije bio u primjeni zakon o zabrani odlaska u Siriju, bilo je zastupljeno javno prezentovanje fotografija i raznih komentara na internetu od strane ovih lica. U to vrijeme ove osobe bile su mnogo aktivnije, objavljivali su svoje fotografije sa oružjem, objašnjavali su gdje se nalaze i šta rade. Počeli su i sa objavljivanjem tzv. šehidskih fotografija, odnosno posmrtnim fotografijama lica koja su poginula na ratištu. Te fotografije su skidali sa javnih profila, znači svi su mogli ranije vidjeti te fotografije, bile su dostupne svima i nije im bila potrebna neka pristupna šifra kako bi došli do ovih fotografija, jer je takva politika facebooka. Nakon što je Tužilaštvo svjedoku prezentiralo određene fotografije, koje su prethodno skinute sa internet stranica građana BiH koji su boravili u Siriji, svjedok pojašnjava da se na istim mogu vidjeti osobe sa braćama i oružijem, zatim fotografije mrtvih, odnosno poginulih osoba među kojima svjedok prepoznaje Elvisa Hajrića koji je najverovatnije državljanin Srbije, zatim Aličić Azmra koji je poginuo na Sirijskom ratištu, a radi se o njegovoj posmrtnoj fotografiji dok je na istoj fotografiji i Emrah Fojnica koji je poginuo na ratištu u Iraku, zatim folder sa fotografijama Džinić Amira koji je državljanin BiH za kojeg postoji informacija da boravi u Siriji i trenutno je teško ranjen, fotografija Džinić Amira sa Omerdić Sejdinom, državljaninom BiH koji je nedavno poginuo na sirijskom ratištu, Hasanović Senad, zatim ponovo fotografija Džinić Amira na kojoj se fotografisao sa oružijem. Fotografije na kojima se nalazi Ikanović Bajro, Ganić Mirza, državljanin Srbije koji je poginuo, Zukić Elvedin, iz Banovića trenutno se nalazi u Siriji, bio je jedno vrijeme u jedinici sa Bajrom Ikanovićem, ali je promijenio jedinicu i prešao u El Nusru. Na daljim fotografijama svjedok prepoznaje Ahmetspahić Mevludina, iz tuzlanskog kantona, zatim, Alijev Edin, Amira Džinića, Elvisa Hajrića, Inesa Midžića i NN lice, Keserović Muhameda ponovo, Kahriman Edin. Dalje, prepoznaje Sejdina Omerdića, Edina Kahrimana i Ramu Pazara, svi državljani BiH, s tim što Ramo₂₈ Pazara ima i državljanstvo SAD-a, zatim

ponovo Kahrman Edin u društvu sa dva NN lica, te ponovo ova ista lica na fotografijama, sa oružjem .Zatim fotografija Kasupović Edina, nije utvrđeno da je fotografija snimljena u Siriji, ali postoje operativni podaci da Kasupović boravi u Siriji. Fotografija Emraha Fojnice i Elvisa Hajrića, Rame Pazara, te fotografija Senada Hasanovića, Sejdina Omerdića, Rame Pazara i NN osobe, kao i Hajrić Elvisa. Svjedok je pojasnio da je većina fotografija zajedničkih, jer su naši državljani uglavnom zajedno u istim jedinicama, tako da su i fotografije sa istih lokacija. Fotografije oružja, zatim fotografije Emraha Fojnice, Omerdić Sejdina, Elvisa Hajrića . Svjedok pojašnjava da je na fotografijama vidljivo kako gore navedene osobe poziraju sa vatrenim oružjem, te za fotografiju Emraha Pilipovića pojašnjava da se radi o posmrtnici koja je skinuta sa facebook profila njegove sestre. Zatim je prikazana fotografija Emraha Pilipovića skinuta sa njegovog facebook profila na kojoj se nalazi zajedno sa Samirom Begićem, oba lica su poginula u Siriji. Dalje su prikazane fotografije skinute sa facebook profila IDIŠ-a, sa oznakom Bosnian mudžahedin, te svjedok navodi da se na fotografijama nalaze Hasanović Senad, Sejdin Omerdić i NN lice, zatim, Ines Midžić, sa područja Bihaća, Ramo Pazara i Edin Kahrman, zatim fotografija Inesa Midžića, Hasanović Senada, Jasmina Jašarevića. Zatim, fotografije skinute sa facebook profila Mirze Ganića, gdje su prikazane osobe na fotografijama potpisani kao bosanci, čečeni i uzbekistanci, zatim fotografija na kojoj prepoznaje Mirzeta Mahmutović, Muhameda Keserović, Emraha Fojnicu, Jasmina Jašarevića zajedno sa vođom njihove jedinice Omerom Čečenacem, zatim Kahrman Edin, te Elvedin Zukić , Muhamed Keserović, sirijske registarske oznake na vozilu parkirano u pozadini, sa Hasanovićem za kojeg je vidljivo da je ranjen, Muhamed Keserović sa Jašarevićem, i brojne druge fotografije istih ovih lica. Svjedok odobrava mogućnost da su neke fotografije nastale u Iraku. Pored toga prepoznaje Pjanić Nusmira kao lice stradalo u Siriji, državljani BiH, iz Kalesije. Ramo Pazara dok sjedi na „hameru“ sa Sejdinom Omerdićem, zatim fotografije Sejdina Omerdića, Kahrman Edina, Hasanovića, Ramo Pazara, zatim Begić Samira koje su posmrtnice tzv. šehidske fotografije ovih lica, kao i Samira Begića nakon njegove pogibje zatim fotografije Mevludina Ahmetspahića i Sejdina Omerdića, Hasanović Senada, Elvisa Hajrića, kao i dvije fotografije Šabić Muaza, koji je isto tako poginuo u Siriji.

U unakrsnom ispitivanju odbrane svjedok navodi da je diplomirani kriminolog, a radi u SIPA-i kao istražitelj, ne može identifikovati mjesta na kojima su snimljene prikazane fotografije jer tamo nije bio , na pojedinim fotografijama može prepoznati zastave IDIŠ-a zatim zaplijenjene tenkove , transportere ,hamere i transportna vozila koja na ovoj teritoriji posjeduje samo IDIŠ , postoje i video snimci na kojima ova gore navedena lica pozivaju na priključenje IDIŠ-u ili EI- Nusri. To su video snimci objavljeni na you tube, tviteru i facebook-u, čak su vidljivi i video snimci gdje isti daju intervju kako našim, tako i stranim medijima. Sve ove fotografije su nastale do donošenja izmjena i dopuna Krivičnog zakona BiH, kad će većina ovih lica ukinuti svoje javne profile, koji i dalje postoje, ali su objave zabranjene na uvid, tako da sada ne mogu doći do tih podataka. Pojašnjava da od momenta donošenja novih zakonskih odredbi KZBIH , smanjen je broj objava ovih koja su očigledno uočila uočila da je njihovo djelovanje zabranjeno zakonom u BiH.Navodi da se Facebook profil može ukinuti samo po nalogu administratora ili imaoca profila i nije praksa da državne agencije zatraže takvo nešto.Pojašnjava da su formirali facebook profil izmišljenog imena Nusret Jahić , na osnovu₂₉njega smo jednostavno pristupali facebook

profilu određenih interesantnih lica. Od navedenih gore identifikovanih lica do danas se niko nije vratio u BiH s tim da je tačno da niti na jednoj od prikazanih fotografija nema optuženog Huseina Bosnića.

Vještak Azinović Vlado, navodi da je uposlen na Odsjeku za sigurnosne i mirovne studije, predaje predmet povezan s terorizmom i sigurnosnom problematikom u BiH, trenutno radi istraživanje u vezi sa odlaskom naših državljana u Siriju i Irak. Vještačio i u predmetu Jašarević Mevlid , dok je u ovom predmetu od Tužilaštva BiH dobio naredbu kojom je traženo ekspertno mišljenje i odgovor na održana pitanja, te mu je u tom pravcu Tužilaštvo BiH dostavilo 5 DVD diskova sa 80 video zapisa u trajanju od 58 sati i 3 minute. Prvo pitanje na koje je trebao dati odgovor da li su govori i izjave, koje je Bosnić Husein držao na javnim skupovima, rezultirali i proizveli odluku kod državljana BiH za odlazak na strana ratišta, u Siriju i Irak, odnosno da li isti ohrabruje i odobrava odlazak BiH državljana u terorističke organizacije Al – Nusra i IDIŠ. Drugo pitanje da li sa aspekta kriminalistike javni govori i izjave Bosnić Huseina mogu biti kvalifikovane kao vrbovanje radi izvršenja terorističkih aktivnosti i javno poticanje na terorističke aktivnosti. Treće, sa aspekta sigurnosti kakav karakter imaju njegove izjave i javni istupi po sigurnost BiH. Navodi kako je pregledao sav dostavljeni video materijal a radi elementarne korektnosti napominje da je nemoguće utvrditi direktnu vezu između onoga što se optuženom stavlja na teret i mogućih rezultata, čime se nije bavio . Pokušao je u analizi objasniti kontekst u kojem se događa inkriminirano djelo i uraditi analizu sadržaja onoga što je optuženi govorio u različitim prigodama. Na osnovu uvida u dostavljeni materijal bilo je moguće utvrditi da u svojim javnim obraćanjima, direktnom kontaktu sa ljudima koji ga slušaju, sa ciljnom grupom, Bosnić uspostavlja jednu vrstu idealnog vjernika, koji u ispunjenju onoga što on vidi kao Božiji nalog, stradava na Božijem putu. Stvara se vizija idealiziranog vjernika čija je misija na svijetu da ispunjava Božije naloge. Problem je međutim što se to najčešće ispoljava u obliku nasilja, neke vrste perpetualnog sukoba, u kome je idealizirani cilj poginuti u toj borbi i tako zaraditi ultimativnu nagradu. U vezi s tim, vještak navodi da se optuženi često koristi pozivanjima na neke epizode iz historije Islama, odnosno ključne bitke za opstanak Islama, dovodeći epizode iz prošlosti u vezu sa onim što se danas događa na ratištima u Siriji. Ta vrsta idealiziranog vjernika koji bezpogovorno ispunjava Božiji nalog, kao što je tada trebalo raditi u tim historijskim bitkama koje su bile ključne za opstanak Islama , to sada treba raditi i u Siriji. To je, prema mišljenju vještaka, jedan vrlo sugestivna način interpretacije sadašnjosti i prošlosti i stvaranju veze jednog i drugog, kroz priželjkivanu ulogu ljudi kojima se on obraća. Dalje navodi da se iz video zapisa koje je pregledao ne može vidjeti profil ljudi kao slušalaca, s obzirom da se publika ne vidi, ali se vrlo često čuju i glasovi male djece u publici. Međutim vezano za neka druga istraživanja u kojima se pokušalo analizirati profil ljudi koji dolaze na predavanja optuženog , te profili onih koji odlaze u Siriju, vrlo često se odgađa da se radi o ljudima koji dolaze sa potpunih društvenih, ekonomskih i geografskih margina, ljudima koji vrlo rijetko imaju vlastite sposobnosti da stvarnost u kojoj se nalaze izprocesiraju, da uspiju omogućiti razumijevanje i sebe i svijeta, radi se o ljudima koji su vrlo često bez formalnog obrazovanja, nemaju nikakvog radnog iskustva, i nemaju vještina. Bilo je moguće utvrditi na osnovu jednog video zapisa , na kojem Bosnić Husein izvodi jednu vrstu egzorcizma – istjerivanja zlih duhova iz trojice odraslih , fizički korpulentnih mladih ljudi, da je optuženi osoba koja se doživljava ne samo kao jedna₃₀ vrsta religijskog autoriteta, nego kao neko

kome se vjeruje, kome ljudi povjeravaju svoje živote. To također ukazuje da se među ljudima koji slušaju ovu vrstu poruka, nalaze se i ljudi koji su na neki način „ranjivi“, koji su moguće podložni psiho-socijalnim i psihičkim problemima i koji su podložni slušanju, slijeđenju i traženju nekog autoriteta u životu koji bi ih uputio u nešto u čemu se očito ne snalaze sami. Znajući kontekst govora i kontekst vremena u kojem živimo, jedan kontekst potpuno urušenog konfliktnog društva, u kojem nema vidljivih alternativa, nema vidljivo posloženih i ponuđenih vrijednosnih sistema sa kojima bi se mladi mogli identificirati, onda najčešće ovako opisani ljudi, traže uporište u nekom sistemu vrijednosti. Tako je ono što im se prvo nudi, ovakva interpretacija i vjere i uloge u vjeri, gdje vještak zaključuje da je sasvim moguće da među ljudima koji su slušali i koji još uvijek slušaju ovu vrstu predavanja, da li uživo ili preko društvenih mreža, postoje ljudi koji u toj vrsti interpretacije i sebe i vjere i svoje misije u svijetu, mogu naći inspiraciju i mogu biti potaknuti i donijeti odluku da krenu na ratišta u Siriji. Vještak također navodi da je u predmetnim govorima optuženog, ono što se tiče sadašnjosti vrlo često interpretirano potpuno krivo, a što se tiče vjerske interpretacije, vještak naglašava da u navedeno nije ulazio jer za to nije kompetentan. Međutim smatra da nijednu vjeru ne možemo svesti na jednu od rečenica optuženog „ ubiti i biti ubijen tako završavaju oni koji su pomogli ovu vjeru i koji su nam prenijeli ovu vjeru“, kao i da se nijedna svjetska religija ne može reducirati na takav iskaz. Zbog toga vještak zaključuje, da su u konkretnom slučaju, selektivno izabrane epizode i tumačenja iz prošlosti Islama, kako bi se ojačalo uvjerenje onih koji slušaju, da je pravi put samo onaj koji vodi prema žrtvovanju na Božijem putu. Pri tom retorika kojom se optuženi služi se ponavlja, te postoji format u kome se kreće u racionalizaciju takvog scenarija, a ta retorika je vrlo često ojačana derogirajućim izrazima za sve one koji se ne slažu sa tom vrstom viđenja svijeta i misije, pa se takvi ljudi nazivaju majmunima, svinjama, kopiladima i izdajnicima. Naime vještak navodi da postoji jedna vrsta forme kako bi se stvorio takav model i kako bi se zapravo na neki način dehumanizirali svi oni koju su protiv njega, što je po ocjeni vještaka posebno zabrinjavajuće, jer praktično legitimizirate nasilje protiv svakoga ko ne misli isto. Vještak je u odnosu na fotografije na kojima je vidljiv optuženi koji se obraća grupi ljudi, dok se iza njega nalazi zastava koju koristi ISIL, iznio mišljenje da je u konkretnom slučaju veza optuženog i zastave očigledna jer optuženi govori ispred zastave kao simbola. Vještak dalje navodi da je iz materijala koji je pregledao vidljiv odnos optuženog prema uspostavljanju islamske države i halifata, koji je afirmativan a nastanak te tvorevine ili pokušaj njenog nastanka jedna je vrsta ostvarenja cilja na način kako ga optuženi vidi, a taj cilj bi trebao biti cilj svih vjernika, koji trebaju raditi na njegovom ostvarenju. Taj cilj se ostvaruje i nastaje kroz razvoj događaja u Siriji i Iraku.

Vještak je u odnosu na drugo pitanje koje je tretirao vještačenjem, naveo a na osnovu uvida u dostupni materijal, da je izvjesno kako su ovakvi istupi optuženog, kod jednog broja pojedinaca koji su prisustvovali ovakvoj vrsti njegovih predavanja i govora ili su ih slušali ili čitali na društvenim mrežama na internetu, mogli potaći i čak učvrstiti odluku o odlasku na strana ratišta i učvrstiti uvjerenje o teološkoj opravdanosti takvih postupaka. Vještak je dalje naveo, da ljudi angažovani u ovakvu vrstu naslija ili poduhvata, obično opravdanost ovih postupaka vežu sa vlastitom svješću, te je pojasnio da kod ovakve vrste interpretacije gdje se pojedinac uvjerava da uopće nema sumnje da li tako nešto treba uraditi, nego je to Božiji nalog, kod₃₁ slušaoca otklanja razgovor sa vlastitom

savješću, on je tu da bude instrument Božije volje što je po mišljenju vještaka u cijeloj interpretaciji posebno zabrinjavajuće.

U odnosu na treće pitanje, sa aspekta sigurnosti po BiH, imajući u vidu materijal koji je vještak pregledao tokom vještačenja, vještak navodi da ovakva predavanja optuženog u društvu koje je postratno, ranjivo, konfliktno, sa urušenim normama na kojima počiva, onda ova vrsta retorike unosi i strah i neizvjesnost u određene zajednice, kao i u ljude koji to slušaju, a s time se ne poistovjećuju. Vještak smatra da ovakva vrsta retorike, koja vjerovatno nekoga potiče na odlaske na strana ratišta, za sredinu kao što je BiH po automatizmu nosi jedan sigurnosni rizik kao potencijal ugrađen u ovakvu interpretaciju naše stvarnosti i misije jednog broja ljudi, da se bore protiv svega što ne korespondira s onim kako oni doživljavaju sebe, svoje mjesto u svijetu i cijeli svijet generalno. Pozicija vjerskog autoriteta sa koje se optuženi obraća ljudima koji ga slušaju i ono o čemu optuženi govori, ukazuju da je optuženi svjestan onoga o čemu govori, vještak je mišljenja da se radi o inteligentnoj osobi, koja ima i komunikacijske vještine, koja je duhovita i koja privlači pažnju ciljane grupe kojoj se obraća. Vještak potvrđuje da je svoj pismeni nalaz i mišljenje sačinio 23.11.2014. godine, kod kojeg u cjelosti ostaje.

U unakrsnom ispitivanju odbrane vještak potvrđuje da je studirao historiju na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, postdiplomski studij završio na međunarodnim odnosima u SAD-u i uradio doktorat iz međunarodnih odnosa na univerzitetu u Londonu. Nije stručna osoba za religijska pitanja, a naročito ne za oblast islamske nauke. Na Fakultetu političkih nauka, Odsjek sigurnosnih studija, gdje je uposlen, proučavaju se u okviru nekih predmeta i pitanja islamističkog radikalizma, praveći razliku između Islama i islamizma, jer islamizam je ideologija, a Islam je religija. Prema provedenom istraživanju, koje je upravo završio, utvrdio je da većina ljudi u svojim odlascima u Siriju i Irak, vidi ostvarenje vjerske misije, ali tu postoji i cijeli niz drugih motiva, koje možemo nazvati sekundarnim, a kod nekog i primarnim, koji ljude navode na odlaske na strana ratišta, ne možemo uvijek govoriti da za sve vrijedi isti motiv. U većini slučajeva to je individualno i zavisi od svake osobe pojedinačno. Nema dvojbe da je terorizam nova savremena pojava na svjetskom nivou, koja je vezana za sve civilizacije, narode i religije općenito, o čemu govori i Vijeće sigurnosti UN-a u svojoj Rezoluciji, da terorizam nije fenomen novog vremena, nego ga možemo pratiti kroz prošlost npr. slučaj asasina ili hašišjuna. Radi se o jednoj od grupa koje su djelovale u okviru šitskog Islama, korištene su u sukobima između Šija i Sunija, protiv križara, za lokalnu autonomiju, prije njih postojale su zelote, poslije njih razne druge grupe koja u to vrijeme niko nije zvao teroristima, jer takva riječ nije postojala do 18 stoljeća. Ali kada analiziramo njihov modus operandi, vidimo da su zapravo koristili nasilje radi postizanja političkog cilja, što je neka glavna odrednica terorizma u suštini iz akademske perspektive. Od njega nikada nije traženo da vještači bilo što što ima veze sa Islamom, niti bi on to učinio. Konkretno u njegovom nalazu i mišljenju obrađena je analiza sadržaja onoga što optuženi govori i tako da nikada nije ulazilo u vrijednosno tumačenje termina iz Islama tako da u nalazu nema interpretacije niti vještačenja bilo čega religijskog. Potvrđuje da nema sumnje kako muslimani stradaju na područjima Afganistana, Iraka, Libije, Egipta, Jemena, Palestine, Libanona, Sudana, ali i drugi ljudi stradavaju na drugim područjima, pa apostrofirati samo jednu zajednicu i njeno stradanje, koje je nesporno, i isticati ga kao neku posljedicu globalne zavjere ili potrebe da se uđe u neki svjetski

rat za odbranu toga, misli da takvo viđenje jednostrano nije dobrodošlo, pogotovo u situacijama kada razgovarate sa nekim i kada se obraćate nekome ko o tome baš puno ne zna, i ko vas doživljava kao autoritet koji će to tumačiti, i sadašnjost i prošlost i budućnost. Prema tome pojašnjava da je sve navedeno u funkciji onoga o čemu je prethodno govorio izlažući svoj nalaz i mišljenje. Kada je govorio o duhovnom vođi, govorio je o nekome ko je vjerski autoritet o nekome koga doživljavaju kao dobrog oca, dobrog muža, kao nekoga kome se ljudi povjeravaju, kod koga odlaze na liječenje i kao nekoga ko se doživljava kao autoritet u zajednici u kojoj živi i djeluje, i čija riječ nema podjednaku težinu kao riječ nekog drugog člana te zajednice. Prema tome, zaključuje kako je i odgovornost za tu riječ je praktično veća po automatizmu, jer se njegova riječ očito sluša. Sa snimaka se ne može vidjeti ko poziva ljude na te skupove, vidi se da je bilo okupljanja po kućama i na otvorenom prostoru. Ne može odgovoriti da li pitanja Kur'ana i Hadisa tretiraju pitanja borbe jer te stvari ne zna. Govoreći o pitanju liječenja ljudi koje je optuženi provodio, navodi da je na video zapisima uočio da su u prostoriji tri kupna muškarca, da optuženi Bosnić ulazi u prostoriju i čita nešto iz Kur'ana i svaki od tih mladića pada i nesvijest zapadajući u neko stanje transa u vidu epileptičnog napada, zatim ulazi 20 muškaraca koji pritišću Kur'an na prsa i pričaju sa nekim duhom, to traje par sati i bilo mu je mučno za gledati. Iz navedenog je izvukao zaključak da Bosnić ima tu vrstu autoriteta u zajednici u kojoj se obraća, te da je sve što kaže i radi nešto čemu se vjeruje i doživljava kao neka vrsta upute. Njegov dojam je da se u konkretnom slučaju radilo o epileptičnom napadu, ističe da nema stručna znanja i ne može davati dijagnoze, ali je navedeno pomenuo kako bi prikazao način na koji zajednica u kojoj djeluje doživljava optuženog Bosnića, kome ljudi dolaze na liječenje. Potvrđuje da je u svom nalazu i mišljenju, opisujući osobe kojima se optuženi obraća, naveo da su to ranjive, psihički nestabilne i povodljive osobe na koje neko koga doživljavaju kao autoritet može presudno uticati i navesti ih da čine stvari koje im se nalože, ističući da osobno nije razgovarao s tim ljudima. Ova svoju ocjenu dao je na temelju istraživanja općenito profila ljudi koji vrlo često odlaze u Siriju i nalaze inspiraciju u ovako motiviranim govorima i javnim nastupima, a ne osnovu onoga kako neko izgleda. Međutim, vrlo često se znalo dogoditi da nakon analize profila takvih ljudi bude potvrđeno da se radi o upravo navedenim osobama. Misli da ne postoji jedan univerzalni način na koji ljudi dođu do spoznaje da im je mjesto u Siriji i donesu odluku o tome, vrlo se često radi o kombinaciji različitih faktora, to je prije svega direktan kontakt sa osobama koje u direktnoj razmjeni prenose tu vrstu ideja, a dobar dio ljudi također nadgradnju priča takvih ljudi nalaze na društvenim mrežama, na YouTube-u, na internetu, moguće i kroz čitanje neke dodatne literature, znači postoji kombinacija više faktora koji utiču na donošenje odluka. Ističe da navedeno nije samo problem BiH društva, nego se događa i u drugim sredinama koje imaju problem sa odlascima ljudi u Siriju. Upravo Rezolucija UN-a, ukazuje na problem široke komunikacije širom svijeta, a i naša zemlja je dio tog procesa. Morao bi analizirati svaki od slučajeva ponaosob da bi znao da li neko može ubjediti drugu osobu da ode na strano ratište ako to ova osoba ne želi, ne može se izjasniti šta se događa u glavama ljudi koji slučaju takvu vrstu priče, ali napominje da je svjedočio u predmetu Mevlida Jašarevića kojem niko nije rekao direktno: „idi napadni američku ambasadu!“, nego je on slušao upravo autoritete s kojima je živio. Kako ta vrsta priče odzvanja u nečijoj glavi, kako dolazi do donošenja odluka da se pođe negdje on to ne zna, ali ističe da se ne može isključiti ulogu autoriteta, koji uz to predstavlja da

prenosi tim ljudima nešto što oni doživljavaju kao Božiji nalog, da nešto naprave ili da im uspostavi sistem vrijednosti, u kojima bi takav jedan akt u njihovoj glavi proizveo osjećanje ili želju da će dostići krajnju nagradu u životu, a to je da će se preseliti na nebo. On ne zna kako takva vrsta retorike odzvanja u nečijoj glavi, da li su svi ljudi opremljeni sposobnostima, intelektualnim spoznajnim da razviju neku vrstu procesa koji će ih odvratiti ili ohrabriti da pođu na strana ratišta, ili kao u prethodno navedenom slučaju da odluče napasti američku ambasadu. Kao istoričaru poznata su mu učenja o iščekivanju dolaska Isa u Damask u Bijeloj džamiji, da je Šam mjesto gdje će se okupiti svi ljudi, ali ne vidi da su ista učenja relevantna u ovom slučaju. Zaključak o osobama koje su slušale predavanja optuženog donio je na osnovu analize profila ljudi koji su tu boravili, koji su kasnije otišli u Siriju, za koje se kasnije mogla utvrditi neka elementarna biografska prošlost, radi se o ljudima koji nisu išli u školu ili koji imaju vrlo malo škole, ljudima koji nisu radili ili su povremeno radili na gradilištima, obično neki fizički posao, i po logici stvari pitanje je koliko su ti ljudi bili u mogućnosti donijeti formiranu odluku o bilo čemu s obzirom da su im izvori informacija vrlo reducirani a to što čuju, interpretira im se na način kako je u svom vještačenju već obrazložio. Nigdje u svom nalazu i mišljenju nije iznio tvrdnju da su svi ljudi koji su otišli na strana ratišta slušali predavanja optuženog. Njegove tvrdnje bazirane su na istraživačkoj analizi, koja će biti uskoro objavljena, gdje će dati detaljnu analizu za određeni broj ljudi, više od 150, za koje je bilo moguće utvrditi njihove biografske podatke, njihovu kriminalnu prošlost, gdje na primjer postoji više od 40% povratnika u kriminal koji su u sastavu kontingenta koji je otišao u Siriji i Iraku, a više od 20% ljudi iz bosansko-hercegovačke dijaspe. Rađena je jedna detaljna analiza individualnih profila ovih ljudi, i na osnovu toga došao je do podataka koje naprijed iznosi. U predmetu njegove analize nije bilo moguće utvrditi kojoj vojnoj formaciji su pripadale osobe koje su otišle u Siriju i Irak, ali većina tih ljudi sada se bori u sastavu jedinica ISIL-a ili IDIŠ-a. S obzirom na negativne posljedice po sigurnost BiH, navodi da u BiH postoji oružje i da postoje ljudi koji znaju rukovati oružjem.

U dodatnom ispitivanju Tužilaštva, vještak potvrđuje da uspostavom idealnog vjernika, čovjeka koji bezpogovorno ispunjava Božiji nalog, uspostavom odlaska u džihad kao neke vrhunske zadaće, slavi se smrt ljudi iz BiH koji su poginuli boreći se na tom putu u Siriji, dakle vrlo sugestivno se dovodi veza između onoga što optuženi smatra i idealizira kao neku vrstu krajnjeg cilja i zadatka vjernika na zemlji sa ovim što se događa u Siriji, i sa našim ljudima koji su u Siriji i tamo ginu u ispunjenju tog zadatka. Nema nikakve sumnje da optuženi takvim svojim istupima potiče druge ljude koji ga slušaju da se priključe ISIL-u i poginu tamo o čemu optuženi svo vrijeme afirmativno govori.

Na ponovni upit odbrane vještak navodi da u materijalu koji je preslušao, a odnosi se na govor optuženog, postoje vrlo bliske izjave pozivima na odlazak u Siriju i priključenju ISIL-u, pa ovakve izjave optuženog upravo predstavljaju ohrabrenje ljudima da se radi o ispravnom životnom izboru, staviti se u službu Boga životom i imetkom svojim.

Vještak za informatičku tehnologiju Kos Irhad, zaposlen u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu kao inspektor za kompjuterske analize i kompjuterske ekspertize dokaza, radi već 7 godina. Ranije je radio ovakva i slična vještačenja i iznosio svoje nalaze pred sudovima u BiH. U konkretnom slučaju po naredbi Tužilaštva je radio vještačenje dostavljenog

materijala ,kao što su kompjuteri, stikovi, hard diskovi i slično , vršio je snimanje video materijala putem interneta. Naime sav dostupan video materijal koji je na internetu , snima se uz snimanje ekrana na kojem su vršena ta snimanja. Kreirani su print skrinovi u ovom slučaju, kao slika onoga što se trenutno nalazi na ekranu, to je komanda koja je moguća na Windows računarima u kojima ono što je vidljivo na ekranu, korištenjem opisane opcije , daje sliku ekrana, odnosno onoga što se na njemu nalazi. Dakle, za materijal pribavljen u ovom predmetu vještak navodi da je uradio print skrinove, odnosno fotografije onoga što je prikazano na ekranu prije nego što je počeo sa snimanjem , a u konkretnom slučaju radi se o“ hudbama“ optuženog koje su citirane u činjeničnom supstratu optužnice.

Pregledom print skrinova vještak navodi sljedeće:

-10.02.2013. .godine, Druženje s braćom u Konjicu – Bilal Bosnić, video snimak na servisu You tube, vidljivo je iz web adrese, video snimak je postavljen pod nazivom „Druženje sa braćom u Konjicu – Bilal Bosnić“, vidljiv je datum objavljivanja 10.02.2013.g., i nalog sa kojeg je objavljeno - Salafi media Balkan.

Pojašnjava da svako ima mogućnost da na You tube otvori nalog pod bilo kojim imenom, nema mogućnosti provjere identiteta od strane You tube servisa. You tube servis je besplatan video servis za objavljivanje video materijala otvoren za svakog u svijetu, u konkretnom slučaju nije bilo zabrane pristupa ovom materijalu.

Sljedeći video skrin: Bilal Bosnić hudba: Uspavani bošnjaci, vještak navodi da video snimak pod nazivom „Bilal Bosnić hudba : Uspavani Bošnjaci“ 13.09.2013. godine, objavljena je 14.08.2013. g. sa naloga Mudzaxx objavljeno isto na You tube servisu.

Pojašnjava da je nalog ili account identičan mailu, gdje se za objave na you tube prethodno mora otvoriti nalog ili account i može biti nazvan bilo kako. Na taj način omogućeno je onome ko objavljuje nalog i da ga kontroliše , ne pod svojim imenom nego pod šifrom.

Sljedeći video skrin : Bilal Bosnić hudba:“ Koga je Allah prokleo a koga je u zabludi ostavio“, ponovo se vidi nalog i datum objave 27. 09 2013. , zatim Bilal Bosnić hudba: „Imanska sezona najbolji dani u godini“, objavljeno na Youtube 04. 10 2013. , zatim Bilal Bosnić –„ Fitna“ objavljeno 03. 09 2014.,Bilal Bosnić hutba –„Fitna“ objavljeno 09. 03 2014. Bilal Bosnić hudba:“ Bosanski širkijati“ objavljeno 12. 05 2014. , Bilal Bosnić hutba- „ Iskušenje, ibreti i kazne“ objavljeno 01. 06 2014. , zatim Bilal Bosnić hutba – „Opasnost medija, medijske laži i obmane“ objavljeno 10. 08 2014. , Bilal Bosnić hudba: „Rat i oblici rata danas“ objavljeno 06. 09 2013.

Vještak pojašnjava da su gore pobrojani video materijali objavljeni javno i svako im je mogao pristupiti slobodno te da je za snimanje ovog video materijala korišten program J down louder, na način da se ubaci link videa koji se nalazi na youtube, taj program automatski snima određeni video fajl na računar. Korišten je i drugi program kojim je snimljen sam postupak snimanja , dakle ono što se vidjelo na ekranu.

U izvještaju se nalaze linkovi video materijala koji je snimljen, odnosno napisan je naziv

video snimka koji se nalazio na video linku i adresa na you tube servisu na kojem se nalazi.

Rađeno je i vještačenje sadržaja kompjutera oduzetih od Bosnić Bilala.

Vještačeni su i materijali ljudi koji su lišeni slobode zajedno sa Bosnić Huseinom i u njihovim telefonima je nađen broj koji je memorisan kao Bosnić Bilal, +38761 850 853, nađen je to kod ljudi Delić Ibro (samsung – u listi kontakata pod rednim brojem 3. memorisan kao Bosnić Bilala 061/850 853), Hukić Senad (Nokia 2701C – radi se o dolaznoj tekstualnoj poruci sa telefona +387637975 – pod nazivom Bat, a sadržaj telefonske poruke 061/850 853 i na Noki 500 – SMS odlazna poruka na tel.br 061/850 853..čita dalje kontakte Hukić Senada sa Bosnić Bilalom...), Karamuja Adem (tel.samsung na listi kontakata Bilal Bosnić 061/850 853), Muratović Elvir (Nokia C5 – u liosti kontakata broj memorisan Bilal B.061/850 853).

U odnosu na CD-ove na kojima se nalazi snimljeni video materijal vještak kaže da se isti mogu reprodukovati na bilo kojem računaru i zato nije potreban stručnjak.

U unakrsnom ispitivanju vještaka od strane odbrane, vještak navodi da se skinuti video materijal odnosi na optuženog i da on nije ulazio u to da li se radi o hutbi ili predavanju, nije se bavio sadržajem video matreijala , ne može se izjasniti o postojanju mogućnosti utvrđivanja identiteta osobe koja je objavljivala ove video materijale , to je tehničko pitanje koje se odnosi na vlasnike servisa sa kojeg je materijal objavljen, po nazivu naloga ne može se utvrditi koja je osoba objavljivala navedeni materijal, ovakvi servisi uglavnom imaju mogućnost da se po prijavi narušavanja identiteta ličnosti , po bilo kom osnovu može zabraniti objavljivanje određenog sadržaja, kao što na facebook-u ima odjeljenje koje se bavi prijavama korisnika kojima se ukrade nalog , dakle postoji mogućnost da se uputi žalba i da se određeni sadržaj ukloni. Pretpostavlja da i Youtube ima takvu mogućnost. Datum je tačan, jer isti objavljuje server, što je dakle automatski generisano. Od Tužilaštva BiH dobio je na vještačenje računare i mobitele i koliko mu je poznato postojala je naredba Suda.Njegov zadatak bio je da korištenjem određenih softverskih programa i komjuterskih uređaja , pročita sadržaj telefona dostavljenih na vještačenje.

Svjedok Šabić Ekrem, naveo da je imao troje djece, a sada ima dvoje. Zovu se Nermina, Nermin i Almin. Nermin je 1982 godište, a Almin 1983 godište. Sva djeca su živjela s njim na području Bosanske Krupe. I Nermin je živio s njim do 2013.g., a poslije je otišao kod Bosnić Huseina. Navodi kako je Nermin imao nešto novca pa ga je zamolio da mu kupi vozilo u Ljubljani gdje on inače radi. Kupio mu je vozilo , registrovao ga na svoje ime , jer Nermin nije imao novaca za registraciju pa ga dovezao kući. Nakon toga Nermin je otišao kod Bosnića, čitav Ramazan je bio kod njega, a suprugu i djecu je ostavio s njim u kući . Snaha mu je tada rekla da nije dobro što je Nermin otišao kod Bosnića i da tamo pohađa neku obuku, ali nije mu rekla o čemu se radi. Nermin je živio kod Bosnića dvije godine prije nego je otišao u Siriju , za to vrijeme nikada nije dolazio kući. Nerminova djeca bila su kod njega još dva mjeseca , poslije je Nermin došao i odveo suprugu i djecu sa sobom , treće dijete se rodilo kod Bosnića, a četvrto u Siriji. Tvrdi da optuženi „lovi“ ljude, obučava ih i šalje u Siriju na ratište, da je zbog toga protjeran iz Njemačke, jer je i tamo radio slične stvari, te da tako pravi probleme čitavom svijetu, ne samo Bosni i

Hercegovini. Potvrđuje da je prije odlaska kod optuženog njegov sin prakticao vjeru ali nije ispoljavao neke radikalne ideje. Od kćerke je saznao da je Nermin poginuo, a njoj je javila snaha. Misli da je bio u Siriji i da je tu i poginuo, tvrdi da nije imao novac za odlazak u Siriju, novac su mu dali majka i očuh, koji također žive u kući kog optuženog. Pojašnjava kako optuženi „osvaja“ ljude, pa kada nekog osvoji, proširi svoju kuću, napravi sobu, dvije, tu obučava ljude, oni tu „klanjaju“ i drže straže oko kuće, to mu je pričao jedan Nerminov prijatelj. Njegovog sina u Siriju poslao je Bosnić koga još zovu „šeih“, navodeći da on obučava ljude i šalje u Siriju a kako on to radi nije mu poznato, jer nema komunikaciju s Bosničem niti sa sličnim ljudima. Poznato mu je da je u Siriji poginuo još jedan mladić, po imenu Senad, ima isto prezime kao i on - Šabić, porijeklom je iz Velike Kladuše.

U unakrsnom ispitivanju svjedok navodi da je davao izjavu službenicima SIPA-e, nakon što mu je sin poginuo. Pojašnjava da je tog dana krenuo iz Slovenije za BiH, kada je na putu saznao da mu je sin poginuo, kćerka mu je to javila telefonskom porukom. Zbog toga je odmah nakon što je stigao u Bosansku Krupu otišao u policiju, oni su pozvali SIPA-u i njima je dao izjavu. Njegova bivša supruga je Baltić Halida, sa kojom je bio u braku do 2000. godine., preudala se za Ćoralić Hidu, koji je pristalica vehabijskog pokreta, a u rodbinskom je odnosu sa Bosnić Husienom. Tada su djeca ostala živjeti kod njega i on se brinuo o njima. Nakon što je njegov sin otišao živjeti kod optuženog, pozivao ga je da se vrati, pojašnjavao mu da to što radi nije dobro, ali mu je Nermin uvijek odgovarao da ga se to ne tiče. Nermin je dolazio u njegovu kuću obilaziti ženu i djecu, dok njega nije bilo tu. Bio je u svađi sa sinom jer se protivio njegovom odlasku kod Bosnića, zvao ga je nekoliko puta telefonom ali mu se Nermin nije htio javiti. U međuvremenu je čuo kako je Nermin zajedno sa optuženim kupovao zemljište u Bosanskoj Bojnoj, imali su namjeru tu praviti vehabijski centar, sve je to gledao na internetu. Pojašnjava kako je Nermin jedne prilike došao u njegovu kuću, kada će se i posvađati a Nermin će ga nazvati nevjernikom. Nije ga mogao spriječiti da vodi ženu i djecu u kuću Bosnić Huseina, pa je razbio vozilo optuženog kojim se Nermin dovezao. Tada je izbio i sukob između njega i sina, došlo je do tuče, kada mu je Nermin nanio više povreda. Tvrdi da je optuženi organizovao odlazak njegovog sina u Siriju, novac za put su mu dali majka i očuh, a Nermin je taj novac ostavio Bosniću. Tvrdi da se njegov sin kod optuženog, obučavao za ubijanje ljudi u Siriji, gledao je to i na TV-u, u Sloveniji postoji jedan centar u Jesenicama gdje se ljudi obučavaju za ratovanje u Siriji. Navodi da nije u zavadi sa optuženim, ali tvrdi da je optuženi ubio njegovog sina. Na poseban upit Suda pojašnjava da je njegov sin tokom 2013. otišao živjeti kod optuženog, ali je i ranije posjećivao kuću optuženog, odlazeći u posjetu majci koja živi u kući Bosnić Huseina, sa novim suprugom Ćoralić Hidom koji je Bosnićev zamjenik.

Svjedok B1, navodi da je 2013. i 2014.g. bio na ratištu u Siriji, u gradu Azazu. Bio je pripadnik jedinice Fursan – Jahači, u kojoj je bilo još dvadesetak BH državljana. U gradu Hairidan bila je jedinica Muhadžiri i Ensarije, i u njoj je bilo tridesetak, možda i više BIH državljana. Dok je bio u Siriji viđao je ove naše ljude, a obje jedinice su se borile na strani Islamske države ISIL- tada se zvala Islamska država Irak i Šaam. Borili su se protiv režima Bašar El Asada i Kurda, vrhovni komandant je bio Ebu Bekr Al Bagdadi, zvali su ga Halifa i Šeih. Dolazilo je do pogibije ljudi, ginuli su i BiH državljanima, misli da je poginulo

dvadesetak BiH državljana i to Alijev Edin, viđao ga je u Azazu i u Hairdanu, učestvovao u borbama kao pripadnik jedinica ISIL-a, Hasanović Senada, Ikanović Bajro, Đono Midhat, Pazara Ramo, Šabić Muaza, Huseinović Sedin – pripadao je jedinici Muhadžeri Ensarije. Navodi da vjeru prakticira po Sunetu Muhameda a.s., koja se u nekim sitnicama razlikuje od načina kako ljudi u BiH prakticiraju Islam. Ljudi koji prakticiraju vjeru na njegov način to čine u džamiji Kralja Fahda i u Mesdžidu u ul. Aleja Bosne Srebrene na području grada Srajeva, zatim u Ošvama i Maoči a na isti način prakticiraju vjeru i ljudi koje je viđao u Siriji. Kada je u pitanju ovaj način prakticiranja vjere u BiH autoriteti su Imamović Nusret i Bosnić Bilal. Navodi da je Bosnić Bilala viđao u Sarajevu i bio na njegovim predavanjima u BKC-u, Džamiji Kralja Fahda i u Mesdžidu u ul. Aleje Bosne Srebrene. Na istim mjestima viđao je i Imamović Nusreta, a sadržaj njihovih predavanja odnosio se na način prakticiranje vjere a to se dešavalo tokom 2010, 2011, 2012,2013.godine. Prije odlaska iz BiH za Siriju, morao je dobiti preporuku koju bi pokazao u Siriji. Preporuka se zvala „teskija“, a značila je garanciju da ih šalju neki ugledni učenjaci, da nisu špijuni i da su iskreni borci za džihad. U BiH su tu preporuku davali Imamović Nusret i Bosnić Bilal. „Braća“ su mu rekla, da mu teskiju može dati jedan od ove dvojice, Nusret Imamović ili Bilal Bosnić, onaj do kojeg prvo dođe. Njemu je preporuku dao Imamović Nusret, koji se trenutno nalazi u Siriji. Osim preporuke navodi da su, po dolasku u Siriju trebali dati i prisegu Islamskoj državi, odnosno zavjet na vjernost Islamskoj državi, halifi Ebu Bekru Bagdadiju. Po povratku u BiH slušao je predavanja optuženog na you-tube, predavanja su bila vezana za Islamsku državu, koju treba podržati kao i halifu Ebu Bekra. Optuženi je govorilo da je to put kojim trebaju poći svi Muslimani, da se trebaju pridružiti Islamskoj državi ili bar da su uz nju riječju ili mislima, to su poruke koje je optuženi slao u svojim predavanjima. Dok je držao predavanja iz leđa optuženog, stajala je zastava Islamske države i to je ono kako je on shvatao predavanaj optuženog. Pojašnjava da je džihad borba na Allahovom putu, te da se vratio iz Sirije jer je shvatio da to više nije onako kako je bilo na početku kada je otišao tamo. Navodi kako se u Siriji dešava krvoproliće između braće Muslimana, svako je ubijao svakog. Na početku su se borili protiv režima Bašar El Asada, danas se bore i protiv režima Bašar El Asada, Kurda i nekih drugih jedinica koje sebe nazivaju muslimanskim. On i danas ima kontakte sa ljudima iz Siriji – BiH državljanima, obavjeste ga kad neko pogine.

U unakrsnom ispitivanju navodi da ne može precizirati period kada se vratio iz Sirije što bi moglo otkriti njegov identitet, u početku pri povratku u BiH nije bio pozivan od strane državnih agencija na saslušanje, tek nedavno su ga jednom pozvali. Nije mu poznato da li je neko od ljudi koji su ratovali u Siriji imao „teskiju“ izdatu od optuženog, jer o tome nisu razgovarali, ali mu je poznato da su neki ljudi iz Crne Gore – Sandžaka dolazili u BiH po „teskiju“. Kada bi u Siriju donijeli „teskiju“, pripadnici Islamske države bi je preuzeli, tako da nije mogao vidjeti ničiju „teskiju“ izuzev svoje. Ne može navesti imena osoba koje su organizovale njegovo putovanje u Siriju jer bi tako otkrio svoj identitet, ali su mu ove osobe rekly da „teskiju“ izdaju Nusret Imamović ili Bilal Bosnić. U Siriji je vidio i stradanja civila, bombardovali su ih iz aviona kada su stradale žene i stariji ljudi. U Siriji mu nikada niko nije rekao da je došao jer ga je tamo poslao optuženi. Predavanja koja je držao optuženi bila su otvorena za javnost, optuženi je svoja predavanja držao u BKC-u i Fahdovoj džamiji, ali ne i u Begovoj džamiji, ne zna ko je objavljivao predavanja koja je gledao putem You tube, potvrđuje da je dao³⁸ prisegu Islamskoj državi, te da je nije

prekršio, navodeći kako je imao priliku razgovarati sa optuženim , kada su vodili uobičajne razgovore o životu i vjeri.

Na upit optuženog potvrđuje da mu je prije puta u Siriju rečeno da Nusret Imamović i Bosnić Husein izdaju „teskiju“ za odlazak u Siriju, ali u Siriji nije čuo da je neko dobio „teskiju“ od optuženog . U ponovnom ispitivanju Tužilaštva ostaje kod iste tvrdnje koju je dao u direktnom saslušanju oko izdavanja teskije, pojašnjavajući da su njemu „teskiju“ donijela braća, i da je njegovu „teskiju“ izdao Nusret Imamović. Na upit suda pojašnjava da je odmah nakon proglašenja halifata, optuženi Husein Bosnić držao predavanja i to iza džume , ne sjeća se naziva tog predavanja , ali je on na osnovu onoga što je optuženi govorio, zaključio da optuženi poziva na potporu Islamskoj državi.

Svjedok B2, navodi da je poznao Begić Samira, još od djetinjstva. Dok su bili mlađi viđali su se u prolazu, kasnije je Samir radio u nekim kafićima, bavio se muzikom i tehnikom, i sportom u slobodno vrijeme. Poslije se zaposlio u firmi „Zajdin Zajna“ kao grafički dizajner, radili su reklame i slične stvari. Tada je kroz neke poslove odnose počeo svakodnevno kontaktirati sa Begić Samirom. Često su se viđali, znali su popiti kafu u gradu a ponekad bi se vidjeli samo u prolazu. Samir je bio lijep momak, aktivan uživao je u životu i društvu. Međutim, odjednom se promijenio , povukao se i upoznao neke nove ljude, bilo uživo ili preko interneta, njegova promjena desila se preko noći . Naime Samir je imao je djevojku, mnogo ju je volio, ali nakon što je otpočela ova njegova transformacija , počeo je od nje traži da se „pokriva“ i promijeni ime, jer je njeno ime bilo moderno i nije dogovaralo islamskim propisima, zahtjevujući da način života, zbog čega ga je ona ga je ostavila. Begić Samir jedno vrijeme patio , ali brzo je našao opravdanje za to i „upao u kandže“ tih nekih drugih ljudi koji su iskoristili ovaj njegov slabi trenutak, obećavajući mu neke druge djevojke, „dženetske hurije“ . Navodi da je Begić Samir ulazio u islamski radikalizam, kroz medije i TV , osim toga pojavili su se neki ljudi koji su mu nametnuli ideje o islamskom radikalizmu . Ističe da je i sam Musliman , vjernik , potiče iz takve porodice , ali osuđuje ovu ideologiju koja poziva na mržnju i ubijanja , koja ljude djeli na vjernike i nevjernike i daje sebi za pravo da odlučuje o životu i smrti. Na osnovu ovakvih razmišljanja Begić je pričao da treba mjenjati svijet , često je veličao nekog Jusufa Barčića, i optuženog Bosnić Bilala. U početku Samir nije lično poznao optuženog, bar je tako zaključio iz priče s njim, ali mu se kroz medije divio i danonoćno je preko interneta pratio njegova predavanja . Poslije od neke „braće“ , kako je Begić nazivao svoje nove prijatelje , njegov prijatelj Samir pozivan na predavanja optuženog Bosnić Bilala , koja su se održavala po mesdžidima i privatnim kućama , gdje su se tajno sastajali . Begić Samir je počeo samo o tome pričati, nije ga zanimala ni porodica ni posao ni zdravlje , čak je i njega pozivao na ta predavanja . Nije želio ići sa Begićem jer su predavanja bila tajna a i čuo je kako se na tim predavanjima , ljudima daju neke upute napisane na komadu papira , pa se poslije taj papir upaljačem zapali da bi se uništili dokazi . Pojašnjava kako su ti ljudi bili oprezni u komunikaciji, optuženi je znao da ga prate , bio je svjestan šta radi pa je izbjegavao nositi i mobitel .Ovi ljudi najviše su se sastajali po privatnim kućama , a Bosnićeva predavanja su snimana i stavljana na internet da bi privukli što više ljudi . Sve mu je to pričao Begić Samir Nakon opisane transformacije Begić i dalje radio, dok nije došao trenutak kada je dobio zadatke šta treba raditi dalje. Za njega su sada postojala samo „braća“ i oni su bili važniji od starih prijatelja , „braća“ su u početku bila samo na području Krajine , poslije na

kantonu, pa u Federaciji, sve se širilo dalje i dalje. Ovi ljudi stalno su bili aktivni na forumima, a Samir je često odlazio u mesdžide i neke privatne kuće na druženja s „braćom“, najčešće u Kladuši. Tamo su imali neke tajne prostorije i kuće, a sve to je bilo pod kontrolom Bilala Bosnića. Tu se pojavila jedna ličnost Ramo Graović, koga je Begić Samir počeo veličati pričajući samo o njemu. Tako mu je Samir pričao da je Ramo Bilalova desna ruka, donosio je njegovom prijatelju poklone iz Austrije. Begić je na svom profilu non stop kačio snimke predavanja, a Ramo je počeo igrati ključnu ulogu u njegovom životu, postao je instruktor ovih ljudi, a sve kao Bilalova desna ruka. Jednom ga je pitao zašto Bilal ne drži predavanja u svojoj kući, Begić mu je ispričao da optuženi Bosnić zna da ga prate sigurnosne službe, da se mora čuvati, da on ima neki „viši“ zadatak i da svi oni moraju voditi računa o njegovoj sigurnosti. Pripremajući ove ljude za Siriju, počeli su da im puštaju neke snimke, misli da su htjeli da ih na taj način „omekšavaju“, zastrašivali su ih pričama o ubijanju, imali su dobru propagandu, počeli su objavljivati i neke tekstove u kojim pozivaju u sveti rat, pojašnjavajući da moraju pomoći „braći“. Tako je među ovim ljudima došla do toga da su i oni počeli da se pripremaju za odlazak u Siriju, čak je Samir i njemu govorio da i on mora poći u taj rat, kao i sve komšije i prijatelji. Tako mu je Begić Samir počeo pričati da će ići u Siriju, ali on to nije shvatao ozbiljno jer se radilo o ljudima koji nikada nisu otišli dalje od Bihaća, misleći kako nije lako otići u Siriju. Međutim Begić je o tom pričao kao da je to normalno, kao da je to u drugom selu, govoreći mu da je sve sređeno, i da se može otići bez problema. Na početku svi ti momci su malo „lutali“ da vide ko će ići a ko odustati, ali Ramo ih je „uzeo pod svoje kandže“, bilo je ubjeđivanja i poklona. I sličnih stvari. Jedne prilike Begić mu je saopštio da je izabran od rukovodstva, da ga je Ramo izabrao a Husein Bosnić koga je nazivao „šeih“ odobrio njegov izbor, kao vođu pokreta sa područja Krajine. Begić se svima hvalio da je izabran za vođu, neke nazovi „čelije“ koja se zvala „Bilalovi momci iz Krajine. Pojašnjava kako je cijela ta organizacija vremenom počela ličiti na vojni štab, Bilal je bio na vrhu a ispod njega neki drugi ljudi, dok je Ramo bio zadužen za militarizaciju tih momaka. Kako mu je Begić pričao, izabrali su ga da pripremi ove momke za odlazak u Siriju, hvalio se da su mu prepustili cjelokupnu organizaciju, da ima mogućnost samostalno odabrati momenat kada će se ići i kuda će se kretati. Isto tako ovi mladići počeli su dobivati poklone od Rame, a sve kako bi ih držli pod kontrolom, a po odbrenju velikog šeiha kako su nazivali optuženog. Sve ovo bilo je poznato svima u komšiluku, na poslu i u porodici, svi su znali za to jer je Begić stalno pričao o tome objavljujući isto i na svom facebook profilu. Pričao je kako su povezani sa drugim grupama iz Sarajeva, Zenice, Tuzle, pričajući da će svi zajedno krenuti na put kada dođe naredba za to. Tako je Begić imao običaj s tom „braćom“ nestajati po par dana a poslije je pričao da su išli u druge gradove u posjetu kod druge „braće“. Misli da je ovo rađeno kako bi ih držali na okupu i da se ne bi neko eventualno predomislio i odustao od odlaska u Siriju. Ranije se Begiću znalo desiti da nije imao novaca, a sada je odjednom počeo kupovati neku opremu, govorio jeda će otvoriti račune kod Raiffeisen banke, i da će im iz drugih zemalja Evrope „braća“ slati novac. Čudio se ovome, pa je čak i rekao Samiru kako mu niko neće poslati novac jer ga ne poznaje. Međutim Samir je tvrdio da su svi oni Bilalovi momci i da Bilal za njih garantuje, a vidio je kod Begića i neki mobilni telefon najnovije marke koji je Begić dobio kao poklon od Rame. Poznato mu je da su u početku imali namjeru putovati avionom, ali su se poslije predomislili i odlučili kako je

najsigurnije krenuti autobusom iz Sarajeva. Begić je pričao kako će im se uz put priključivati i druga „braća“ , pa je tako pominjao i jednog mladića koji je rodom iz Sandžaka, a živi u Austriji i koji ostavlja porodicu i udoban život kako bi išao s njima . Govorio je čak da će im Ramo srediti i prelazak preko granice, jer i tamo imaju svoje ljude. Pilipović Emraha poznaje samo iz viđenja, s njim nije komunicirao, ali je Begić spominjao Pilipovića, pričajući da je on Bilalov „ljubimac“ , te kako ga Bilal Bosnić svuda vodi sa sobom i preferira u odnosu na druge. Jednom mu se Begić i požalio kako je Bilal otišao u Maoču na druženje sa Nusretom Imamovićem i drugom „braćom“ pa je poveo samo Pilipovića a ostale nije pozvao. Od Begića je čuo kako je Bilal obećao Pilipoviću dati i novac za put u Siriju jer se on slabo snalazio u prikupljanju novca dok su se ostali trebali sami snaći , tako što će neko prodati svoje vozilo ili će dobiti nešto novaca od ljudi iz inostranstva. Nakon odlaska u Siriju Begić se svjedoku i kolegama s posla javljao preko vibera, kontaktirao je i s nekim rođacima, vidio je njegovu sliku na kojoj je potpuno promjenio izgled. Tada mu je Begić rekao da je Pilipović „šehidio“ a da je njemu žao što on nije prije njega. Zbog ovakvih stvari, kojima je bio užasnut , odlučio je javiti se istražnim organima, u pokušaju da se ovakve stvari spriječe. Navodi da sve ovo što je ispričao zna i većina ljudi iz njegovog kraja, ali se ljudi plaše , zbog čega šute i niko o tome ne želi govoriti. Nakon što je Begić otišao u Siriju , jedno vrijeme nije znao gdje se nalazi i šta je s njima, a onda su uspostavili kontakt, kada je saznao da su prošli obuku, da imaju hrane, ima puno braće iz svih krajeva, kada je vidio da je zadovoljan. Ne zna u kojoj vojnoj formaciji je bio Begić ali je putem video linka vidio da drži pušku pored sebe i tada je pozivao da se ide u Siriju, govoreći kako i drugi dolaze i da će pobijediti nevjernike. Vidio je njihovu zastavu, pa se prisjeća da je Begić prije odlaska u Siriju, kao vrstan dizajner dobio zadatak da nacrtá amblem zastave pod kojom će boriti oni koji u Siriju dolaze iz BiH. Tako je Begić nacrtáo granice BiH omeđene crnom bojom sa njihovim pečatom ISIL –a u sredini. Begić mu je pričao da će se pod tom zastavom boriti svi iz BiH i pod tom zastavom se vratiti u BiH. Pojašnjava , kako su oni ubjeđeni da će taj „sveti rat“ planuti i u BiH, radi uspostave šerijata i halifata. Saznao je od Begićevih rođaka da je Begić poginuo od snajperskog metka , a poznato mu je da je to bila njegova želja jer je uvijek govorio kako se neće vratiti u BiH jer su mu obećane hurije u Dženetu.

U unakrsnom ispitivanju odbrane svjedok potvrđuje da izvor njegovih saznanja nije samo Begić Samir ili fejbuk , nego je bio i na nekim predavanjima u mesdžidima i po privatnim kućama ; ideologija koju je zastupao njegov prijatelj Samir bazirala se na mržnji , pozivu na ubijanje , klanje , uzimanje oružija u ruke. Svoj iskaz u policiji dao je nakon što je Begić Samir poginuo , potvrđuje da je u svom prethodnom iskazu koji je dao u policiji naveo kako se Begiću poremetio um, navodeći kako je to konstatacija svih onih koji su Begića poznavali od ranije. Begićevi roditelji u početku su se protivili njegovim promjenama, poslije mu je Begić pričao kako im je slagao da se bavi nekim humanitarnim radom. U narodu ovaj pokret kojem je pripadao i Begić nazivaju“ vehabijskim pokretom“, oni pomažu samo svoje ljude, agresivni su i pozivaju na rat. Njegov prijatelj Samir pričao mu je prije odlaska u Siriju, kako je ranije dok je radio u kafiću preprodavao narkotička sredstva , pa su mu „braća“ pomogla da se riješi kafane , alkohola i droge. Kao lokacije na kojim su se okupljali ovi ljudi, navodi da mu je poznat mesdžid u Stijeni kod Cazina i mesdžid u Kladaši, tu su vodili rasprave, i tajna lokacija bila je u Raminoj kući jer tu nije svako mogao ući. Prisustvovao je jednoj raspravi⁴¹ koja se vodila u Cazinu , a tema je bila

odlazak u Siriju i pripreme oko odlaska, pa kada je vidio o čemu se tu radi nastojao je to izbjeći. Vidao je Ramu , ima tamnu put, veliku bradu , nema naočare, nije uvijek dolazio istim vozilom , većinom se kretao noću, zbog zaštite svog identiteta ne može otkriti mjesta na kojim ga je sretao. Poznato mu je da je Ramo dolazio i u selo Tržac kod Samirove porodice, opisuje ga kao Samirovog instruktora, koj će ga upućivati šta treba čitati i slušati. Tokom 2012. godine gledali su snimke iz Sirije koje su razmjenjivali među sobom. Samirova želja bila je da ode u Siriju , da ide ubijati nevjernike i „prokletog“ Asada kako ga je nazivao, pričao je da ima čast organizovati odlazak Krajišnika u Siriju tzv. „Bilalovih momaka“ , u početku ih je bilo 3-4 , poslije 5-6, kasnije je taj broj porastao na 10 , ne zna njihova imena. Njegov prijatelj dobio je na poklon od Rame mobilni telefon marke Galaxy i novac za džeparac. Samir je od Rame dobio i opremu za put , samo čizme i jaknu , rečeno im je da ništa drugo ne smiju nositi. Poznato mu je da je Samirovo putovanje krenulo je iz Cazina , svi su bili pozvani da prisustvuju njegovom ispračaju koji je organizovan u mesdžidu u Bihaću. Samir mu je pričao da će krenuti iz Bihaća preko Sarajeva tzv. Balkanskom rutom , gdje će im se u svim državama kroz koje budu prolazili , priključivati drugi ljudi na putu za Siriju. Misli da je Samir u Siriju otišao krajem 2012. Ili početkom 2013 godine, sjeća se da je bila zima , kasnije mu se kratko javio viberom , rekao da je bio na obuci uz granicu sa Turskom , pa mu se pohvalio da nosi snajper. Tada je vidio Samira sa jaknom , kapom , imao je bradu a kraj njega je stajala puška oslonjena na zid , rekao je da je kod „braće“ ,da su na granici Sirije i Iraka , i da tu čekaju druge zadatke. Poznato mu je da je Samir od ljudi preko banke dobivao novac , između 50 ili 100 KM , to nisu bile velike količine novca jer su ga slali obični ljudi za njegove putne troškove u Siriji, a novac je pristizao kao pomoć od nepoznatih ljudi. Na upit Suda kao motiv da cio slučaj ispriča policiji , navodi svoju odluku da pokuša spriječiti ovo zlo.

Sadržaj materijalnih dokaza Tužilaštva:

Na 5 DVD-ova nalaze se snimljeni govori optuženog Huseina Bosnića, a koji se navode u optužnom aktu, i koji su preslušavani neposredno pred Sudom, a u vezi sa istim Sudu su predloženi dokumenti: akt Državne agencije za istrage i zaštitu broj: T-16-11/1-1-04-1-748-121/13 od 18.09.2014. godine, akt Državne agencije za istrage i zaštitu broj: T-16-10/2-04-1-748-273/13 od 15.01.2015. godine i Izvještaj Državne agencije za istrage i zaštitu broj: T-16-10/2-04-1-748-273/13 od 15.01.2015. godine o postupanju po Naredbi Tužilaštva BiH broj: T20 0 KT 0007857 13 od 19.12.2014. godine kojom je traženo prikupljanje video snimaka sa web servisa You tube, na kojem se prikazuju predavanja i govori Huseina Bosnića. U izvještaju se navodi da je postupak snimanja video snimaka zadokumentovan pomoću programa TinyTake, koji između ostalog omogućava video snimanje radnji koje se vrše na računaru i vidljive su na monitoru, te su dostavljeni snimci postupka snimanja video snimaka Huseina Bosnića sa interneta. U izvještaju se navodi da je snimanje video snimaka sa web stranica izvršeno na način da je sa spiska web linkova, dostavljenog u elektronskoj formi, pojedinačno otvaran svaki link pomoću web pretraživača, kako bi se utvrdilo da se na istom nalazi video snimak. Zatim je kopirana web adresa (web link) video fajla, čime je pokrenuto snimanje pomoću programa „JDownloader“. JDownloader je program za automatsko snimanje više fajlova istovremeno putem interneta. Ukoliko je program pokrenut prilikom kopiranja web linka, isti automatski provjerava da li je link validan i koje fajlove sadrži. Nakon provjere web linka ručno se pokreće snimanje

sadržaja sa predmetnog web linka. U prilogu se također nalazi i spisak dostavljenih web linkova sa kojih su snimljeni predmetni video snimci Huseina Bosnića. Također, izvršen je uvid i u dokaz Web stranice u grupi pod nazivom DVD 1, odnosno isprintane fotografije web stranica (print screen) o čemu je pred ovim Sudom govorio vještak Kos Irhad i pojasnio sačinjavanje ovog izvještaja, odnosno prikupljanje snimaka govora i predavanja Huseina Bosnića koji su objavljeni na internetu. Tako je vidljivo da je video snimak „Bilal Bosnić – FITNA“ objavljen 09.03.2014. godine na servisu You tube, nalog sa kojeg je objavljeno je „attawbaodmah“, zatim video „Bilal Bosnic hutba: rat i oblici rata danas“, objavljeno 06.09.2013. godine, na servisu You tube sa naloga „mudzaxx“, video snimak „Bilal Bosnic hutba: opasnost medija – medijske laži i obmane...“ objavljeno dana 10.08.2014.godine na servisu You tube sa naloga „mudzaxx“, video snimak „Iskušenja, ibreti i kazne – zuluma i grijeha radi Bilal Bosnić“ objavljeno dana 01.06.2014. godine na servisu You tube sa naloga „SalafiMedia Balkan“ , video snimak „Bilal Bosnić – hutba: bosanski širkijati“ objavljeno dana 12.05.2013. godine na servisu You tube sa naloga „mudzaxx“, video snimak „Druženje s braćom u Konjicu – Bilal Bosnić“ objavljeno dana 10.02.2013. godine na servisu You tube sa naloga „SalafiMedia Balkan“, videno snimak „Bilal Bosnić hutba:uspavani bošnjaci 13.09.2013.“ objavljeno dana 14.09.2013. godine na servisu You tube sa naloga „mudzaxx“, video snimak „Bilal Bosnić hutba:koga je Allah prokleo a koga u zabludi ostavio 27.09.2013.“ objavljeno dana 27.09.2013.godine na servisu You tube sa naloga „mudzaxx“ i video snimak „Bilal Bosnić hutba: „imanska sezona (najbolji dani u godini)“ hutba o hadžu 05.10.2013.“ objavljen dana 04.10.2013. godine na servisu You tube sa naloga „mudzaxx“.

Sud je izvršio uvid i u dokaz Tužilaštva T-14, odnosno vještačenje po Naredbi Tužilaštva BiH broj: T20 0 KTT 0007857 14 od 20.10.2014. godine, a radi se o vještačenju mobilnih telefona osoba koji su u istrazi lišeni slobode zajedno sa Huseinom Bosnićem, o čemu je također neposredno pred Sudom govorio vještak Irhad Kos, prema kom nalazu proizilazi da je Bosnić Husein koristio mobilni telefon pretplatničkog broja +38761850853, koji broj je nađen u mobilnim telefonima koju su oduzeti od Delić Ibre, Hukić Senada, Karamuja Adema i Muratović Elvira.

Uvidom u Zapisnik o saslušanju svjedoka Merima Keserovića kod Državne agencije za istrage i zaštitu, broj: T-16-14/1-04-1-748-370/13 od 02.12.2014. godine, koji je svjedoku predložen kod neposrednog saslušanja pred ovim Sudom i koji je potvrdio svoju izjavu, prethodno pojašnjavajući da se ne sjeća tačnog sadržaja iste, vidljivo je da je svjedok Merim Keserović u izjavio navodi da je za vrijeme odlazaka kod Huseina Bosnića (za vrijeme Ramazana 2014. godine) i razgovora nakon džume u mesdžidu Huseina Bosnića, optuženi govorio ne samo o pravljenju mesdžida u Velikoj Bojnoj, već i o stvaranju islamske države i ratištu u Siriji, navodeći da treba dati prisegu islamskoj državi na način da u srcu imaš nijet ili ličnim odlaskom na ratište i pružanju pomoći braći na ratištu. Osim navedenog, svjedok Merim Keserović je izjavio da su Mirel Karajić i Alija Keserović, koji su s njim zajedno odlazili kod Bosnića na džume gdje su i ostajali poslije na razgovoru, govorili o svom odlasku na ratište u Siriju, ali da mu nije bilo poznato vrijeme njihovog odlaska.

Uvidom u Zapisnik o saslušanju svjedoka Dine Pečenковиć, kod Državne agencije za istrage i zaštitu broj: T-16-14/1-04-1-748-389/13 od 23.12.2014. godine, koji je svjedoku predložen za vrijeme njegovog neposrednog ispitivanja pred ovim Sudom, i koji je potvrdio da izjava tačna i da je njegova ali se ne sjeća njenog sadržaja, vidljivo je da je svjedok Dino Pečenковиć izjavio da mu nije poznato kako i posredstvom koga su njegovi roditelji i braća otišli u Siriju, ali pretpostavlja da su otišli uz posredovanje vođe vehabija u Maoči, Nusreta Imamovića, jer se ništa ne može uraditi bez njegovog odobrenja. Osim toga svjedok je naveo da su njegov otac i braća dolazila na druženje u Bužim kod Bilala Bosnića, koji je idejni vođa vehabijske zajednice na tom području i koji se za sve pita i sa svim je upoznat, a da po ideologiji koju propagira, zajedno sa Nusretom Imamovićem, podržava i priznaje državu ISIL, koju stvaraju borci islamske države Iraka i Leventa, te istu prihvataju kao svoju državu, a ne BiH po ovakvom uređenju u kome ne dominira Islam koji propagiraju.

Sud je izvršio uvid i u fotografije označene kao DT-7, na kojima se vidi Husein Bosnić u društvu sa određenim licima u određenoj prostoriji, ispod crne zastave sa arapskim slovima, zatim fotografiju na kojoj Husien Bosnić sjedi u društvu određenih lica, među kojima je Emrah Pilipović, zatim 2 fotografije Emraha Pilipovića, 2 fotografije Samira Begića, od kojih jedna fotografija prikazuje poginulog Samira Begića, te fotografija „kako je Emrah Fojnica opasan eksplozivom završio kao samoubica“.

Iz Službene zabilješke Državne agencije za istrage i zaštitu BiH, broj: 16-17/1-17/15 od 25.12.2014. godine, koju je sačinio Lazić Srđan, je vidljivo da su policijski službenici RK Tuzla krajem 2013. godine, u cilju prikupljanja operativno interesantnih informacija o građanima BiH koji se nalaze na ratištu Sirije i Iraka otvorili profil na društvenoj internetskoj mreži facebook pod nazivom „Nusret Jahić“ preko kojeg su vršili pretragu date društvene mreže u cilju pronalaženja i dokumentovanja identiteta građana BiH, kao i njihove aktivnosti u ratom zahvaćenom području Sirije i Iraka. U službenoj zabilješci se navodi da je tom prilikom vršeno skidanje (download) fotografija, audio-video zapisa sa facebook profila operativno interesantnih lica, kao i snimanje sadržaja javnih zidova datih profila pomoću tehnike „print screen“, koji prikupljeni materijal se sastojao od fotografija i audio-video zapisa koji su nastali na području ratom zahvaćenih teritorija Sirije i Iraka, a u većini slučajeva se na njima nalaze državljani BiH obučeni u vojne uniforme, naoružani vojnim naoružanjem. Na nekim fotografijama su prikazana i beživotna tijela naših državljana tzv. „šehida“. Tematika audio-video zapisa se sastojala od prikaza rukovanja vatrenim oružjem – oruđem, pa sve do pozivanja (obraćanja) ostalim građanima BiH da se priključe džihadu u Siriji. Na skinutom sadržaju zidova operativno interesantnih facebook profila se nalaze objave pogibije (šehadeta) nekih građana BiH, zatim prenošenje informacija o stanju na ratištu u Siriji, kao i propagandni materijal u cilju pozivanja i drugih građana BiH da se priključe džihadu. U službenoj zabilješci se navodi da je navedeni materijal, fotografije, audio-video zapisi i sadržaj zidova facebook profila, u momentu njihovog skidanja (download) od njegovog autora – vlasnika označen kao javan, te su pravo njegovom pristupu, odnosno uvid, imali svi korisnici facebook društvene internetske mreže.

Materijal koji se pominje u navedenoj službenoj zabilješci i koji se nalazi na DVD-u "Damask" fotografije Facebook (dokaz Tužilaštva DT-8) je neposredno pred Sudom prezentirao svjedok Lazić Srđan.

Dopisom Državne agencije za istrage i zaštitu BiH, broj: T-16-02/1-04-1-748-131/13 od 23.09.2014. godine, upućen Tužilaštvu BiH – informacija, obavještava se Tužilaštvo BiH da je Državna agencija za istrage i zaštitu BiH zaprimila dopis Ministarstva sigurnosti BiH broj: 08-1-04-2-5654-1/14 od 29.08.2014. godine sa prilogom Informacija Ministarstva vanjskih poslova BiH broj: 06/1-23-05-4-26703-1/14 od 26.08.2014. godine u kojoj se iznose natpisi italijanskih medija o aktivnostima Bilala Bosnića u džamijama u Italiji, a pominje se i izjava koju je za medije dao Ministar unutrašnjih poslova R. Italije, Angelino Alfano, koji je između ostalog pomenuo Bilala Bosnića kao jednog od protagonista vrbovanja u redove ISIL-a. Sud je izvršio uvid i u priloge ovog dopisa, odnosno dopis Ministarstva sigurnosti BiH broj: 08-1-04-2-5654-1/14 od 29.08.2014. godine i Informaciju Ministarstva vanjskih poslova BiH broj: 06/1-23-05-4-26703-1/14 od 26.08.2014. godine, prema kojima je Ambasada BiH u R. Italiji informisala da je u svim talijanskim medijima veoma prisutna tema o terorističkoj opasnosti kroz „Islamska država Sirija i Levant“ (ISIL), i to da je u on-line listu „Cremonaoggi“ od 23.08.2014.godine objavljen članak pod naslovom „ U Cremona vazio integristički imam Bilal Bosnić“, kojeg su fragmentarno prenijeli i drugi listovi. U listu se navodi da je „ekstremistički imam Bilal Bosnić, bosanski vehabija“ vazio u džamiji u Cremoni 26.11.2011.godine, da je ovih dana promijenio svoj profil na facebook-u stavljajući crnu zastavu ISIL i pozvao na regrutiranje u redove kalife Abu Bakr al Baghdhadi, kao i da nema saznanja da je bilo takvih dobrovoljaca iz Cremone. Natpis tretira ranije djelovanje u istom džematu protjeranog tuniskog imama Mourad Trabelsi, za kojeg se pretpostavlja da je poginuo u Iraku, kao i aktivnosti Islamskog centra „La speranza“ u Cremoni, te sličnih institucija u Brescia i Bergamo. Dalje se navodi da je ministar unutrašnjih poslova R. Italije, Angelino Alfano, u izjavi za medije od 23.08.2014. godine ponovio da su mjere sigurnosti u Italiji, obzirom na ovu prijetnju, podignute na maksimalni nivo, te da je tom prilikom pomenuo ime Bilala Bosnića kao jednog od protagonista vrbovanja u redove ISIL-a. Također se navodi da iako je izdvojen kao pojedinačan slučaj, da samo pominjanje vehabiste Bilala Bosnića, kao državljanina BiH, u kontekstu ISIL i terorističkih prijetnji u Italiji, daje negativnu konotaciju prema BiH.

Optuženi Husein Bosnić je na Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog kod Državne agencije za istrage i zaštitu, broj: 16-02/1-3/14 od 04.09.2014. godine, a kod koje izjave je ostao i prilikom ispitivanja u Tužilaštvu BiH na Zapisnik broj: T20 0 KT 0007857 14 od 06.09.2014. godine, izjavio da vrši dužnost vjerskog službenika imama, te da se bavi pomaganjem ljudima koji imaju psihičke probleme, pomoću Kur'ana, da ljudi s kojima je blizak, odnosno koji s njim dijele ista vjerska ubjeđenja dolaze kod njega na molitvu u mesdžidu koji je u tu svrhu izgradio u kući svog oca. U odnosu na tadašnju situaciju u Siriji je izjavio da je uvijek „na strani žrtve“, te da kada je u pitanju odbrambeni džihad u Siriji samtra da su prvo zemlje koje se nalaze u neposrednom okruženju Sirije dužne da se odazovu u pomoć narodu Sirije, te ukoliko te zemlje nisu u mogućnosti, tada su dužne i dalje zemlje, a tek onda zemlje poput BiH, odnosno ljudi u BiH, da bi pomogli u odbrambenom džihadu narodu Sirije. Naveo je da ne smatra da je odlazak u Siriju stroga obaveza, te da nekada u svojim predavanjima govori o džihadu, ali da je to isključivo sa vjerskog aspekta, a

nikako „iz njegove glave“, te tvrdi da se lično nikada nije obratio nikome i rekao da ide u Siriju. Poznaje određene osobe koje su otišle u Siriju i tamo poginule, i to Emrah Pilipović, Ismar Mešinović, Amir Crljenković, dok je za ostale čuo.

Prema Službenoj zabilješci Državne agencije za istrage i zaštitu broj: 16-02/1-04-52/14 od 23.04.2014. godine, dana 23.04.2014. godine sa službenog računara izvršeno je logovanje i izvršen je uvid u Konsolidiranu listu osoba i entiteta povezanih sa Al Kaidom sačinjenu od strane Sankcionog komiteta Savjeta bezbjednosti UN-a, uspostavljen u skladu sa rezolucijama 1267 (1999) i 1989 (2011), ažurirana 15.04.2014. godine, a koja se nalazi na web stranici Ministarstva sigurnosti BiH www.msb.gov.ba, kojom prilikom je na stranici 41. od 47. pod oznakom QE.J.115.04.Name: AL-QAIDA IN IRAQ, između ostalih uočeni sljedeći entiteti povezani sa Al Kaidom, i to: Islamic State of Iraq (ISI), Jabhat al Nusrah, Jabhet al-Nusra, Al-Nusrah Front, Al-Nusrah Front for the People of the Levant, Islamic State in Iraq and the Levant, stavljeni na listu amandmanima od 02.12.2004.godine, 05.03.2009. godine, 13.12.2011. godine i 30.03.2013. godine. U prilogu navedene Službene zabilješke se nalazi Konsolidirana lista, stranice 1. i 41., čime se potvrđuje navedeno, te Rezolucija 1267 (1999) od 15.10.1999. godine i njene dopune na engleskom jeziku.

Iz Rezolucije 1267 (1999) od 15.10.1999. godine je vidljivo da pod Poglavljem VII Povelje Ujedinjenih nacija, Vijeće sigurnosti u stavu 1 insistira da afganistanska frakcija poznata kao Talibani, koji sebe također nazivaju Islamski Emirat Afganistana, ažurno ispuni prethodne rezolucije i posebno prekine sa pružanjem zaštite i obuke međunarodnim teroristima i njihovim organizacijama, preuzme prikladne djelotvorne mjere za osiguravanje da teritorije pod njihovom kontrolom ne budu korištene za terorističke instalacije i kampove, ili za pripremu organizacije terorističkih činova protiv drugih država ili njihovih građana, i surađuje u naporima da se optuženi teroristi dovedu pred lice pravde, zatim, u stavu 2 zahtijeva da Talibani predaju Osamu bin Ladenu bez daljnjeg odugovlačenja prikladnim vlastima u zemlji gdje je optužen, ili prikladnim vlastima u zemlji gdje će biti vraćen ili prikladnim vlastima u zemlji gdje će biti uhapšen i djelotvorno izveden pred lice pravde, te u stavu 3 odlučuje da će sve države na dan 14.11.1999.g. nametnuti mjere navedene u stavu 4 ispod, odim kao Vijeće prethodno ne odluči, na osnovu izvještaja Generalnog Sekretara, da su Talibani u potpunosti ispunili obaveze postavljene u stavu 2 nazad. Stavom 4 Vijeće odlučuje, kako bi se sporevo stav 2 iznad, sve će države a) odbiti dopuštenje bilo kakvoj letjelici da uzleti ili sleti na njihovoj teritoriji ako je u vlasništvu, iznajmljena ili upravljana putem ili u ime Talibana, kao što je određeno od strane Odbora, osim ako je određeni let odobren unaprijed od strane Odbora na osnovu humanitarne potrebe, uključujući religijske obaveze kao što su izvršenje Hadža; b) zamrznuti fondove i druge finansijske resurse, uključujući fondove koji proističu ili su generirani iz imovine u vlasništvu ili kontrolirane direktno ili indirektno od strane Talibana, ili od strane bilo kakvog preduzeća u vlasništvu ili kontroliranog od strane Talibana, kao što je odredio Odbor, i osigurati da niti ti, niti bilo koji drugi fondovi ili finansijski izvori tako određeni su dostupni, putem njihovih državljana ili bilo kojih drugih osoba na njihovoj teritoriji, za ili u korist Talibana ili bilo kojeg preduzeća u vlasništvu ili kontroliranog, direktno ili indirektno, od strane Talibana, osim kako može biti odobreno od strane Odbora na osnovu pojedinih slučajeva na bazi humanitarne potrebe. Stavom 5, potiče sve države da sarađuju u

naporima da ispune zahtjeve iz stava 2, i da razmotre daljnje mjere protiv Osame bin Ladena i njegovih saradnika. Vijeće sigurnosti, između ostalog, dalje poziva sve države da djeluju strogo u skladu sa odredbama ove rezolucije, bez obzira na postojanje bilo kakvih prava ili obaveza datih ili nametnutih međunarodnim sporazumom ili bilo kojim sklopljenim ugovorom ili bilo kojom licencom ili dozvolom dobivenom prije datuma stupanja na snagu mjera naloženih stavom 4, poziva države da pokrenu postupke protiv osoba i entiteta u okviru svojih nadležnosti koje krše mjere naložene stavom 4, i da nalože prikladne kazne.

Prema operativnim saznanjima za lica koja borave ili su boravila u Siriji (DT-12) vidljivo je da se među licima za koje se navode da su poginula u Siriji nalaze imena Emrah Pilipović, Samir Begić, Amir Crnjeković, Ismar Mešinović, Azmir Ališić, Muaz Šabić,^a koji se navode u predmetnoj Optužnici i za koje Tužilaštvo tvrdi da su prisustvovali javnim predavanjima Huseina Bosnića.

Prema Dopisu Državne agencije za istrage i zaštitu broj: T-16-04/1-04-1-748-250/13 od 24.12.2014. godine, provcedenom finansijskom istragom od strane Finansijsko-obavještajnog odjeljenja, koje je vršilo provjere prometa po računima Bosnić Huseina, kao i provjere transakcija putem Western Union sistema, za period od 01.06.2012.-13.11.2014. godine, utvrđeno je da je Bosnić Husein u navedenom periodu učestvovao u vršenju nekoliko transakcija preko Raiffeisen banke, i to u tri transakcije, i to kao primalac novčanih sredstava od fizičkog lica Naser Ebrahim Alnaser Alhajeri iz Kuvajta. Utvrđeno je da su navedena sredstva transferisana preko korespondentne banke CITIBANK NEW YORK po osnovu „troškovi za nekretnine“, sredstva su gotovinski podignuta sa računa. Navden je tabelarni prikaz pomenutih transakcija iz kojeg je vidljivo da je dana 05.03.2014. godine Naser Ebrahim Alnaser Alhajeri poslao Bosnić Huseinu iznos od 49.963,00 USD, datum podizanja 10.03.2014. iznos od 7.178,61 USD, te 11.04.2014. iznos od 40.477,14 USD, zatim, dana 07.04.2014. godine Naser Ebrahim Alnaser Alhajeri je poslao Bosnić Huseinu iznos od 40.463,00 USD, datum podizanja 09.04.2014. iznos od 39.760,69 USD, te dana 09.06.2014. Naser Ebrahim Alnaser Alhajeri je poslao Bosnić Huseinu iznos od 39.963,00 USD, dok je dana 13.06.2014. podignut iznos od 39.000,00 USD. Također, prema navedenoj finansijskoj istrazi je utvrđeno da se Bosnić Husein pojavljuje kao primalac novca u nekoliko transakcija putem Western Uniona, i to dana 02.12.2013. godine od Kelime Balic iz Danske iznos od 500,00 BAM, dana 27.12.2013. od Ermina Paratusic iz Holandije iznos od 300,00 BAM, dana 14.02.2014. od Admir Berovic iz Njemačke iznos od 270,00 EUR, dana 17.03.2014. od Fuad Seferagic iz Njemačke iznos od 283,60 BAM, 02.04.2014. od Kelime Balic iz Danske iznos od 633,41 BAM, 11.06.2014. od Hasnije Kadic iz SAD-a iznos od 750,00 USD, 28.06.2014. od Hatidze Kekic iz Hrvatske iznos od 104,54 BAM, te 14.10.2014. od Emire Menkovic iz Francuske iznos od 300,00 EUR.

Dokazi odbrane:

Svjedok Grošić Elvedin, navodi da živi u mjestu Čava bb, u blizu mjesta Brigovi, na putu prema Bužimu, na udaljenosti 2-3 km. Poznaje Bosnić Husina, komšije su, žive u neposrednoj blizini možda na udaljenosti nekih 1-1,5 km. Poznato mu je da je optuženi studirao u arapskom svijetu, moguće u Siriji, poznaje ga kao korektnog komšiju, čovjeka na kojeg se može osloniti. Poznaje i neku⁴⁷ od njegove djece, bio im je predavač u

Medresi i zna da su bili odlični učenici, nikada nije čuo ništa loše o njima. Imao je priliku da prisustvuje predavanjima optuženog, dolazio bi povremeno zbog dobrih komšijskih odnosa. Prvi put je došao da čuje šta ovi ljudi pričaju pa kada se uvjerio da je sve sasvim normalno, nastavio je posjećivati njegova predavanja. Optuženi je predavanja držao u objektu tzv. Mesdžid u okviru svoje kuće i imanja. Viđao je tu mnogo različitih ljudi, kao i poznanika, komšija, trgovaca, doktora, poznavao je mnoge od njih. Pojašnjava da se radilo o predavanjima otvorenog tipa, svako je mogao doći kada je htio. Vrlo često su tu dolazile iste osobe, bilo je ljudi koji su tu redovno obavljali džuma namaz i dolazili na predavanja, a organizirana je i škola pravilnog učenja Kur'ana. Održavali su i neke humanitarne akcije kada je trebalo nekome pomoći. Pojašnjava da mu je bilo prijatno na ovim predavanjima, tu se lijepo osjećao sa ljudima sa kojima je mogao razmjenjivati i različita mišljenja, a predavanja su bila otvorenog tipa. U početku je mislio da se radi o isključivim ljudima ali je mišljenje promjenio nakon što je uvidio da su to normalni ljudi koji imaju svoje životne principe. Jedne prilike boravio je u kući optuženog u zadnjoj trećini mjeseca Ramazana, to je vjerski obred kada se muslimani zadnjih deset dana Ramazana povlače u osamu, da bi razmišljali, „ibadetili“ i učili Kur'an. Bilo je i iftara u tom periodu, često je pozivan na obrede nadijevanja imena djetetu, i često kao gost boravio u kući optuženog. Nije mu poznato iz kojih sredstava su se finansirale navedene aktivnosti, zna da je bilo nekih humanitarnih akcija. Mesdžid je bio otvorenog tipa i mogao je doći i otići svako, nije bilo organiziranog pozivanja i dolaska. Za vrijeme predavanja dešavalo se da neki od prisutnih uzmu mobitele i snimaju govor optuženog, ali nije bilo organizovanog snimanja. Poznato mu je da se ta predavanja mogu naći na You Tube, ali ne zna ko je postavljao ove objave. Inače se bavi servisiranjem računara, pa je ponekad popravljao i računare koje su koristila djeca optuženog. Tada se uvjerio da optuženi ne zna ništa o kompjuterima. Za vrijeme boravka kod optuženog nije čuo pozive za odlaske na ratišta u Siriju, s tim što su prisutni, često poslije predavanja imali običaj sjediti i razgovarati o nekim temama koje se tiču vjere.

U unakrsnom ispitivanju Tužilaštva svjedok potvrđuje da je na internetu pratio predavanja optuženog, ali da se tu nikada nije govorilo o odlasku u Siriju, predavanja su se održavala subotom, a on je na ista odlazio svake druge subote. Poznato mu je iz medija da je veliki broj ljudi iz Krajine otišao na sirijska ratišta, lično ih nije poznavao i ne zna da li su posjećivali predavanja optuženog. Pojašnjava kako se na predavanjima govorilo isključivo o vjeri i vjerskim pitanjima, naglašava da je pogledao video pod nazivom „Uspavani Bošnjaci“ i da za njega u tom predavanju nema ništa sporno. Nikada nije čuo optuženog da poziva na odlazak u Siriju pa je upravo to razlog zbog kojeg je odlučio svjedočiti u ovom krivičnom predmetu jer bi bila učinjena velika nepravda prema optuženom ako bi mu se pripisalo kako je nagovarao ljude da odu na ratište u Siriju. Poznavao je optuženog od ranije ali su intenzivirali njihove kontakte tokom 2012/ 2013.

Na poseban upit suda pojašnjava da optuženi svoja predavanja nije držao po džamijama, potvrđuje da je uobičajno da se predavanja održavaju u džamijama, nije mu poznato zašto to nije radio optuženi, misli da svaki vjernik unutar svoje kuće može obavljati molitvu u krugu svoje porodice.

Svjedok Duraković Mirhad, navodi da je na bolovanju od 2008.g. zbog nesreće na poslu. Nastanjen je u mjestu Radoča, slobodno vrijeme koristi na način da bude društveno koristan, odlazeći u mesdžid u Brigovima. To je prostorija koja je namjenski napravljena da se okupljaju muslimani i za razne Islamske aktivnosti, kao što su džume, izučavanje Kur'ana. Unutar mesdžida ima kuhinja, mokri čvorovi i sl, napravljeno je sve da bi se ljudi udobno osjećali. Mesdžid su izgradili ljudi koji su došli na ideju da je potreban za okupljanje muslimana i podučavanje i prakticiranje vjere i vjerskih obreda. Svi su učestvovali u izgradnji tog mesdžida, a zemljište na kojem je izgrađen je zadužbina oca Bosnić Huseina. Pojašnjava da je taj mesdžid identičan džamijama, i nema neke razlike. Pored navednih aktivnosti, tu su se odvijale aktivnosti u vrijeme Ramazana, održavali iftari, zatim ženidbe i udaje i slično. Ove obrede nisu mogli održavati u lokalnoj džamiji, zbog čega su za sebe sagradili mesdžid kako bi izbjegli sukobe sa lokalnim mještanima koji nisu podržavali to što nose bradu i drugačije klanjaju. Ističe da je u mesdžid mogao doći svako ko je to želio i da ništa nije bilo skriveno. Svakom ko bi došao ukazano je gostoprimstvo i danas je sve otvoreno i javno. Svi oni koji su posjećivali mesdžid su ujedno i članovi Islamske zajednice koju prihvataju kao svoju. Činjenica da se se ne mogu složiti oko nekih detalja u Islamskom učenju, to je njihova unutrašnja stvar. Zbog toga su i smatrali kako je bolje da imaju svoj mesdžid gdje će obavljati svoje vjerske aktivnosti, posebno uz Ramazan kada su imali noćne molitve i učili Kur'an. Svjedok je krajem 2008-početkom 2009.g. upoznao Bosnić Huseina, i to tako što mu je lično otišao kući da ga upozna, jer je o njemu ranije čuo razne propagande i priče. Razgovarali su i upoznao ga je kao islamskog učenjaka, koji posjeduje islamsko znanje, u njegovom društvu se osjećao prijatno, pa su ljudi od njega tražili da ih podučava Islamu. Poznat mu je pojam „selefije“, ali navodi da se pripadnici ovog džemata zovu muslimani. Ova druženja i vjerski obredi finansirani su uglavnom od dobrovoljnih priloga, u taj mesdžid dolazili su ljudi iz različitih krajeva i različitih zanimanja, doktori, inženjeri, bilo je ljudi različite starosne dobi, i niko nije vrbovan ili pozivan da dođe, sve je bilo na dobrovoljnoj osnovi. Bilo je tu i drugih učenjaka pored optuženog koji su isto kao i on držali predavanja. Ističe da optuženi nije imao neku posebnu privilegiju u odnosu na druge, niti je on bio njihov vođa. Druženja su bila otvorena i javna, a bilo je slučajeva da je neko od prisutnih ovo snimao mobitelom, nisu obraćali pažnju na to. Onaj ko je snimao predavanja mogao ih je i objaviti, ali je siguran da to nije činio optuženi Husein Bosnić. Ovo misli jer je vidio da optuženi nije obraćao pažnju na ta snimanja, on je govorio za muslimane i smatrao da muslimani razumiju ono što on govori. I u drugim „džematima“ kao vjerskim zajednicama pa i u Sloveniji, održavana su slična predavanja. Naglašava da je ovaj „džemat“ mogao je opstati i bez Bosnić Huseina, jer je bilo humanitarnih akcija i pomoći određenih ljudi. Tako su odlučili da kupe zemljište, što su i učinili na području Bosanske Bojne. Tu bi smjestili ljude u stanju socijalne potrebe da mogu živjeti i raditi na tom zemljištu, a novac za ovo zemljište dobili su iz inostranstva. Optuženi Bosnić Husein je podizao taj novac, a bilo je tu i novca koji je bio uplaćen njemu za prodane kurbane. Optuženi je inače držao koze i ovce, pa su ljudi iz inostranstva kupovali od njega kurbane, pozvali bi telefonom optuženog i tražili kurban, pa bi im optuženi rekao da uplate novac za kurban, što su ovi i činili, a optuženi bi zaklao kurban i podjelio sirotinji sve kako ovi ljudi ne bi dolazili po svoj kurban. U vezi zemljišta koje je kupljeno, bio je potreban novac za njegovu obradu i čišćenje, pa je i u tom pravcu bilo dobrovoljnih davanja.

U unakrsnom ispitivanju Tužilaštva svjedok potvrđuje da je mesdžid izgrađen da ne bi dolazili u sukob sa ljudima u džamijama , kojima su smetali zbog njihovog izgleda , brade i odjela kao i načina prakticiranja vjere.U taj mesdžid su dolazili razni teolozi- predavači slični optuženom ali niko iz Islamske zajednice nije došao , niti su ih iz Islamske zajednice nekada upozorili da ne rade nešto kao treba. Novac su dobivali iz nekih Islamskih zemalja , nezna iz kojih , poznato mu je da je tokom 2013/14 , došlo na račun optuženog 100.000 ili 120.000 USA dolara.

Na upit Suda pojašnjava da su za dobiveni novac kupovali kuće i zemlju kako bi pomogli određenim ljudima a sve nekretnine su uknjižene na jednog čovjeka koji živi u jednoj od kupljenih kuća i siromašan je.

Svjedokinja Kasupović Fatma (javnost isključena za vrijeme uzimanja ličnih podatak svjedokinje, nakon čega je svjedokinja ispitana na javnom glavnom pretresu), navodi da ima dva brata, stariji se zove Ibrahim, oženjen je i živi u Ulmu u Njemačkoj, drugi se zove Senad, i već 3 godine nalazi se u Siriji , oženjen je i očekuje dijete, supruga mu je porijeklom iz Iraka. O njegovom odlasku u Siriju navodi da je to bila njegova želja, pojašnjavajući da je njen brat jedno vrijeme bio i u Njemačkoj , da je trebao studirati, poslije se vratio u Bosnu, pa se ni tu nije snašao. Njegova želja je bila da ode u Siriju, svima iz porodice je bilo teško , ali su to prihvatili. Ističe da je njen brat prije odlaska u Siriju bio materijalno zbrinut, imao je kuću , auto, a pomagali su ga ona i drugi brat iz Njemačke. Prije odlaska u Siriju, svi su ga molili da ne ide, majka, brat i još tri sestre, ali je ipak otišao. Nakon njegovog odlaska u Siriju nastavili su u telefonski kontaktirati , on posebno zove majku, a i sa sestrama se čuje preko skajpa, vibera. Navodi da se stiče dojam da je njen brat sretan, ali neće da priča kako mu je tamo i negira cjelokupnu situaciju. Uglavnom se raspituje za ukućane i to je sva njihova komunikacija. Nije joj poznato šta njen brat radi u Siriji i čime se bavi.Često ga pita za situaciju u Siriji ali on izbjegava odgovor , osim što joj je jednom rekao da ne trebaju slušati šta mediji pričaju.Inače čudno joj je što njen brat ima priliku da se često javlja.

U unakrsnom ispitivanju Tužilaštva svjedok pojašnjava da se njen brat preziva Kasupović , ne zna u kojem gradu se nalazi ,dok se javljao putem facebook-a pisalo je ime grada ali on nikad ne govori gdje je , on ne želi da priča o tome .Kada se vide putem interneta , on nije u vojnoj uniformi nego u civilnom odjelu ,vidjela je i neke slike grada u kome boravi , grad je lijep i ne čuje se borbe., ona ne može uopšte potvrditi da se njen brat nalazi u Siriji.Dok je bio u BIH slala mu je novac i pomagala ga , sada to više ne radi.Prije odlaska njen brat je prakticao vjeru ali nije bio ekstreman , kasnije je izgledao onako kako vidi da izgleda optuženi

Na upit suda ističe da je na početku komunicirala sa bratom putem facebooka i da je tada vidjela na kompjuteru da se on javlja iz mjesta koje se nalazi u Siriji.Na kraju ističe da u ime svoje porodice želi naglasiti da ne treba kriviti optuženog zbog odlaska njenog brata u Siriju , da je njen brat sam izabrao da ide , da je sretan i da je tamo pronašao sebe .

Svjedok Kapetanović Edin, navodi da je došao svjedočiti da bi u ime Boga odbranio optuženog.Navodi da zadnjih 20 godina radi kao inženjer u „Energoinvestu“, bavi se proizvodnjom trafostanica visokog napona koje se većinom plasiraju u arapskim

zemljama, radio je u Singapuru, Maleziji, Grčkoj, Libiji, Alžiru. Govori četiri strana jezika. Poznaje Bosnić Huseina, i kako je dugo „u vjeri“, gdje god ima vjersko predavanje on ode da posluša, i tako je upoznao Bosnić Husiena i na internetu pratio njegova predavanja. Za vrijeme boravka u stranim zemljama imao je priliku slušati predavanja tzv. misionara, npr. dok je bio u Singapuru, gdje ima muslimana, uočio je da su predavanja ista kao i u Bosni. Pojašnjava pojedine izvode iz Kur'ana i njihovo značenje, navodeći da nema nikakve razlike u onome što propovjeda optuženi. Navodi da je optuženi dao svoj doprinos u odbrani BiH, da je učen čovjek i posjećivao je njegova predavanja kad god je mogao. Oznato mu je da je optuženi pomagao ljudima, pa je tako ljeti organizovao kamp za dječake u Bužimu, gdje su se organizovala razna takmičenja sve s namjerom da se djeca sklone sa ulice. I sam je često davao doprinose između 50 i 100 KM za pomoć ugroženim. Na predavanja optuženog dolazili su različiti ljudi od onih koji su bili na nekoj terapiji pa do doktora nauke, ko god želi nešto da nauči mogao je doći. Pojašnjava da se radi o spontanim druženjima, da je optuženi misionar, a ljudi se okupljaju u određenim prostorima, što finansiraju sami vjernici. Pojašnjava da tako vjernici samoinicijativno organizuju predavanje i pozovu optuženog kao predavača, a dolazili su i drugi učeni ljudi kao što je Nusret Imamović i Izet Hadžić. Na upit optuženog potvrđuje, da su jedne prilike bili zajedno na jednom „iftaru“ u Konjicu, gdje su obavili i namaz u džamiji Islamske zajednice, kao što je optuženi često i predlagao da ih ljudi ne bi smatrali drugačijim od ostalih, te da je optuženi jednom dolazio i u Sarajevo i držao predavanja u Fahdovoj džamiji, kojem predavanju je i sam prisustvovao.

U unakrsnom ispitivanju Tužilaštva navodi da optuženog doživljava kao učenog čovjeka, onoga ko je najbolji u ovoj oblasti, da na identičan način doživljava i Nusreta Imamovića. Navodi da se njihova predavanja ni u čemu ne razlikuju od predavanja od načina na koji to čini reis, da se i u svim džamijama u Sarajevu govori o odlasku ljudi u Siriju, sve ono o čemu je govorio optuženi može se naći u Kur'anu i čuti u svim džamijama Islamske zajednice, kojoj i sam pripada.

Optuženi Bosnić Husein, u svojstvu svjedoka, navodi da je završio srednju ugostiteljsku školu u Sloveniji, a zatim u Jordanu fakultet. Srednju školu završio je prije rata, negdje do 90-te godine, a fakultet u dva dijela od 97 do 99 na akademiji arapskog jezika, a onda je ponovo od 2003 do 2007.g. Dobio je zvanje teolog. Studirao je na arapskom jeziku. Nakon završetka srednje škole je otišao kod roditelja u Njemačku koji su tamo živjeli i radili gdje je boravio određeni broj godina, radio je u nekim državnim firmama, i jedno vrijeme kao zaštitar. Kada je počeo rat u BiH, u oktobru 1992.g. odlučio je priključiti se Armiji BiH na području Tešnja. Dva ili tri mjeseca prije potpisivanja Dejtona, ranjen je pa je isključen iz odbrane, zbog liječenja. S obzirom da je u Armiji bio moralista, obilazio je linije kada je pala granata i ranila ga u ruku, bio je 60% trajno RVI, a onda je u postupku revizije taj procenat promjenjen na 40%. Odlikovan je u natporučnika, a pohađao je i oficirsku školu, sektor za moral. Imao je i priznanja za zasluge u ratu, od III Korupusa i od Sedme muslimanske jedinice. Nakon završetka školovanja u Jordanu, vratio se u Bužim na porodično imanje i tu je nastavio da živi. Za vrijeme školovanja je dolazio u BiH, imao je stare roditelje, tako da je namjanje dva puta godišnje dolazio njima u posjetu. Njegovi roditelji su 40 godina živjeli u Njemačkoj, te imaju jedan imetak u Bosanskoj Gradišci, kao i djedovinu u Bužimu, tako da je njihovo imovinsko stanje, kao i njegovo prosječno.

Optuženi je kao najmlađi sin ostao sa roditeljima , jer mu braća žive u inostranstvu i naslijedio je kuću i veliki dio zemlje. Kuća se nalazi u mjestu Brigovi. Nakon njegovog povratka sa studija, mnogi ljudi, poznanici i komšije su dolazili da ga obilaze, i neki su izrazili želju da se obrazuju na polju čitanja Kur'anskog pisma , tražeći od njega da ih u tome podučava. S obzirom da su to činili u njegovoj kući ili kućama ovih ljudi , došli su na ideju da izgrade jedan objekat gdje bi održavali časove poduke kako nikome ne bi smetali. Njegov otac je dao zemlju za izgradnju tog objekta, a ljudi su se natjecali u dobrovoljnim priložima. Nije postojao jedan donator, nego su svi na svoj način doprinosili izgradnji. Pojašnjava da je džamija u prevodu riječ za fakultet, a mesdžid je mjesto gdje se odvija poduka, obavljaju namazi , molitve i sl. Odlazio je i u druga mjesta pa i van BiH ,svuda gdje su ljudi imali potrebu da se druže s njim . Navodi da biti teolog podrazumijeva misonarstvo, podjelu znanja sa drugim ljudima, to je radio i „Poslanik“, a i danas se to dešava i u drugim vjerama, da ljudi šire svoje ideologije. Troškove njegovih odlazaka na druženja , snosili su ljudi koji su ga pozivaju ili bar dio tih troškova .To je podrazumjevalo samo njegove putne troškove , bez dnevnice jer se to kosi s njegovim vjerskim uvjerenjima. Često je ,zajedno sa drugim misonarima bio na tribinama, nastupao je na TV-u, na raznim vjerskim skupovima, gdje je uzimao učešće. Putovao je po Evropi sa Sujemanom Bulgarijom, Fuadom Sejdićem, sadašnjim muftijom Hasanom Makićem.. nekim hafizima, Nusretom Imamovićem, Enesom Čauševićem, Safetom Kuduzovićem, drugim imamima i muderizima. Međutim , nikada nije snimao svoje nastupe, niti je tražio da to ljudi rade, nego ljudi samoinicijativno postavljaju telefone i snimaju. Njegovi nastupi su bili javni i vjerski, ne radi se o nekoj tajnoj ili terorističkoj organizaciji , i ne vidi problem u tome što je neko snimio i postavio na internet njegova predavanja. Ističe da je nazive ovih predavanja, koja su preslušana pred ovim Sudom ,davao onaj ko ih je snimio i postavio na internet , dok se njemu samom ovi nazivi čine smješnim. Auditorij na njegovim predavanjima koja su snimana, mogao je biti bilo ko, obrazovan ili neobrazovan , jer su predavanja bila javna i otvorena. Ističe da nije pravilo da misonari pozivaju na svoja predavanja, nego to čine organizatori. Kao primjer navodi druženje u Konjicu , kada je jedan čovjek organizovao iftar, pozvao neke ljude i optuženog da nakon iftara održi jedno predavanje. Tom prilikom nije znao ko su njegovi slušaoci. Dalje pojašnjava da je sadržaj predavanja zavisio od povoda , pa tako kada ga neko pozvao na druženje povodom ženidbe , onda se pričalo o braku , povodom rođenja djeteta , govorilo se o odgoju djece i slično, s tim da se ponekad govorilo i o nekim drugim stvarima, ali vrlo kratko. Navodi da i u Kur'anu postoji poglavlje koje govori o džihadu kao borbi na Božijem putu. I sam je učestvovao u džihadu kao pripadnik Armije BiH, braneći BiH, svoj život i živote svoje porodice. Tumačeći riječ „šehid“, navodi da se radi o osobama koje poginu u ratu, ali može to biti i žena koja umre na postelji, onaj koji umru od neizlječivih bolesti, sve su to šehidi. Konstatacije koje su navedene u njegovim predavanjima , imaju utemeljenje u njegovom vjerovanju. Tvrdi da je govorio u ime vjere, principi i izvori Islama su poznati , tu se ne iznose ničija mišljenja, nego se samo koristi ono što je rekao „Poslanik“. Ističe da je u svom govoru mogao i da pogriješi, ali je bilo na slušaocu da to uzme ili ne. Kao razlog zašto su ga ljudi nazivali „šeih“ je znak poštovanja prema čovjeku koji se druži sa knjigama i učenjacima i podučava vjeri, može biti i zbog njegovih godina života i njegovog znanja. Putovao je u Kuvajt prije nešto više od godinu dana, gdje je otišao na poziv nekoliko prijatelja koji su studirali s njim. Želio je istražiti postojanje mogućnosti da upiše postdiplomske studije, kao

mogućnost studija za svoju djecu. Tamo je upoznao i jednog starog čovjeka Naser Hedžri ili Hajri, ne zna tačno njegovo ime, a koji je izrazio želju da investira u BiH. Taj čovjek nikada nije bio u BiH, ali je izrazio želju da počne sa kupovinom nekretnina u BiH koje bi poslije došao vidjeti. Tad je Nedim Haračić, čovjek sa ovih prostora, objasnio je ovom čovjeku koji je bio zainteresovan za kupovinu, da u BiH strani državljani ne mogu kupovati zemljište na svoje ime, ali to mogu učiniti ili preko firme ili osobe u koju ima povjerenje, tako što bi ovo zemljište nekada kasnije postane njihovo vlasništvo. Optuženi mu je pričao da 20-tak km od njegovog mjesta stanovanja, ima zemlje na prodaju, privatna imanja ljudi koji prodaju svoje imetke po povoljnim cijenama. Tako je ovaj čovjek po imenu Naser, njemu ukazao povjerenje, i napravio punomoć u Ministarstvu pravde Kuvajta, kojom ovlašćuje optuženog da može da ga zastupa, potpisuje ugovore za kupovinu zemljišta, a optuženi je otvorio žiro račun kod Raiffeisen banke. Naser mu je slao novac, kad bi optuženi našao odgovarajuće zemljište, na koji način je na njegovo ime uplaćeno oko 100 000 USA dolara. Prvo imanje koje je kupljeno ima – 53 duluma zemlje i kuću, tu su smjestili jednog čovjeka s porodicom, a plaćeno je 21.500 eura, a raniji vlasnik bio je Đuro iz Banja Luke. To imanje je prevedeno na čovjeka koji tu stanuje, Mustafić Ahmed, a onda je Mustafić napravio punomoć za optuženog, kako bi optuženi tu punomoć mogao predočiti vlasniku novca kojim je kupljeno ovo imanje. Poslije toga kupljeno je imanje od 65 duluma zemlje sa porušenom kućom, ranijeg vlasnika policajca Zorana iz Prijedora, kupoprodaja je trajala nekoliko mjeseci, otac mu je umro u Srbiji pa je čekao ostavinsku raspravu. To imanje plaćeno je 23.500.Eura. Osim toga kupljeno je i imanje od 125 duluma zemlje sa porušenom kućom, nekim popratnim objektima, plaćeno je 15.000 eura i još jedano imanje od 108 duluma zemlje, koje je plaćeno 16.000 eura i još jedno imanje za koje su dali kaparu. U odnosu na navedene plaćene novčane iznose, optuženi pojašnjava da su svi raniji vlasnici zahtjevali da notar u ugovore unese manje cijene u vidu nekih simboličnih suma, kako bi na taj način bile umanjene njihove obaveze prema državi. Tvrdi da je novac koji je primio od Nasera iz Kuvajta, uložen u navedene kupovine zemljišta, dok je na njegovom računu ostalo oko 3000 USA dolara, koje nije podigao. Ugovori su sačinjeni u notarskoj kancelariji Silvine Muminović i još druga dva notara. Nakon što su mu predočene punomoć od 26.06.2014.g., zatim punomoć od 13.12.2013.g. i od 24.03.2014.g., od 24.03.2014.g. i od 05.06.2014.g., optuženi tvrdi da su to punomoći koje je pomenuo i potpisao za čovjeka iz Kuvajta. Optuženom su predočeni i ugovori o kupoprodaji nekretnine od 12.12.2013.g, zatim ugovor od 05.06.2014.g. i ugovor od 26.06.2014.g., te optuženi tvrdi da se radi o ugovorima o kojima je predhodno govorio. Dalje navodi da ima mnogobrojnu porodicu, živi na porodičnom imanju svog oca, koje se sastoji od 2 kuće, nekoliko garaža, štala, na prostoru od oko 150 duluma zemlje, bavi se uzgojem stoke, kurvana, bio je najpoznatiji kozar u kraju, imao je 120 koza, prodavao je sir i mlijeko, a sa bratom posjeduje oko 300 košnica pčela, tako da su njegovi izvori finansiranja bili uglavnom od vlastitog rada i onoga što proizvedu. Dobivao je i poklone, ima tri brata u Švedskoj, kao i širu porodicu koja ga pomaže, dok njegova djeca često dobivaju stipendije. U stočarstvu mu pomažu čobani koje plaća, kao i orači i drugi ljudi. Tako je kod njega radio kao čoban i Keserović Alija možda 2-3 mjeseca. Keserović Alija je živio sa roditeljima, otac je umro, ostala mu je majka sa jednim ili dvojicom braće. Inače Alija je ranije radio s ocem na bauštelu pa kad mu je otac umro Alija je ostao bez posla. Dva tri mjeseca prije nego je lišen slobode Alija mu je rekao da ide

s bratom raditi neki posao , tako da on ne zna gdje se Alija nalazi.

U unakrsnom ispitivanju Tužilaštva , optuženi potvrđuje da nema nikakvu zvaničnu vezu sa Islamskom zajednicom , pojašnjava da Islamska zajednica ima svoje uposlenike i određene organizacije,pa tako ni mesdžid koji je otvorio nema nikakvu vezu sa Islamskom zajednicom , tvrdeći da Islamska zajednica razmatra priznanje ovakvih mesdžida . Ne zna ko je snimao njegova predavanja i postavljao na internet, ali on to nije radi jer nije vičan tome. Navodi da njegova predavanja nemaju nikakvu vezu sa Sirijom i Irakom, te da se i ranije , prije ovakvog stanja u Siriji , govorilo o džihadu, mudžahidima i sl, napominjući da je u svojim predavanjima govorilo o Bitci na Bedru, kada je onome ko pogine obećan dženet zbog čega je jedan ratnik skinuo pancir . Ne spori da je u okviru svojih predavanja pomenuo i dešavanja u Siriji ,ali tvrdi da je držao govor o vjeri , pojašnjavajući događaje iz historije islama. Potvrđuje da je u nekom smislu bio autoritet ljudima koji ga slušaju , pojašnjava da je „teskija“ preporuka izdata od stručnih ljudi iz određene oblasti , ali da nikada nikome nije davao ni usmene ni pisane teskije za odlazak u Siriju. Nije čuo ni da je Imamović Nusret davao teskije. Tvrdi da nije finansirao ničije odlaske u Siriju i Irak, niti je posredovao u tome. Lica koja su otišla u Siriju, Emrah Pilipović, Amir Crnjeković, Samir Begić, Ismar Mešinović, Alija Keserović, ne poznaje, poznat mu je jedino Ismar Mešanovića , bio je kod njega dva puta , dovodio je sina da uči sa njegovom djecom , dolazio je vikendom u petak i vraćao se nedjeljom. Ismar je dolazio u mesdžid gdje je on držao predavanje, tu su se i upoznali. Čuo je da je Ismar otišao u Siriju i odveo djete , da je poginuo tamo a da niko ne zna gdje mu je dijete. Čuo je i za ostala navedena lica da su otišli u Siriju i da su tamo poginuli. Optuženi ne osporava da punomoć koju posjeduje nije koristio za sklapanje ugovora o kupoprodaji nekretnina, niti je ta punomoć imala neko zakonsko dejstvo, navodeći da su u ugovore stavljane niže cijene od stvarnih, kako bi se umanjila poreska obaveza. Za novac iz Kuvajta pojašnjava da je uplaćen u dolarima, a podizao ga je u KM-ovima. Iznoseći svoje viđenje rata u Siriji navodi da je to je sve počelo kao jedno arapsko proljeće, građanska neposlušnost da se zbací jedan režim, ljudi su tamo išli kao humanitarci da pomognu, nakon toga dolazi do formiranja određenih skupina, a onda je to prešlo u nešto što on ne odobrava ,i ne slaže sa onim što se tamo dešava. Međutim ovo nije imao priliku govoriti u svojim predavanjima jer je u međuvremenu lišen slobode, tvrdeći da nikoga nije upućivao u Siriju niti ima ovlasti za navedeno.

Na upit suda navodi da od stranih jezika govori jedino Arapski jezik, da su prodavci zemljišta insistirali da se u kupoprodajne ugovore unesu niže cijene od stvarnih,bez obzira što mu je poznata činjenica da uvijek kupac snosi troškove poreza. Potvrđuje da je pripadnik selefijske zajednice, pojašnjavajući da su to ljudi koji tradicionalno obnašaju Islam, da je ISIL ili IDIL , skraćeni naziv za jedan pokret na području Sirije i Iraka , da su pripadnici ovog pokreta ljudi koji upražnjavaju Islam na isti način kao i pripadnici selefijskog pokreta , poznato mu je da je ova organizacija od strane UN-a, proglašena terorističkom i to u avgustu 2014.g.

Svjedok Ljevaković Enes, profesor na fakultetu Islamskih nauka i muftija , navodi nakon što su mu predočeni pojedini tekstovi iz optužnice u vidu citata, navodi da se radi o tekstovima koji su istrgnuti iz konteksta nekih svetih citata Kur´ana i Hadisa i stavljeni u

drugi kontekst, naglašavajući da nije u redu, svete tekstove dovoditi u vezu sa ovim slučajem. Dalje naglašava da se Sud, Tužilaštvo i odbrana ne trebaju baviti tumačenjem Islama, što je u isključivoj nadležnosti Islamske zajednice. U odnosu na pojedine citate tekstova iz optužnice, koji su svjedoku predočeni od strane odbrane, navodi da se radi o interpretacijama, tumačenjima koja nemaju direktnu vezu sa svetim tekstovima. Ističe da se riječ džihad pominje u tekstovima svete knjige, ali postoje razumjevanja za ovu riječ, te da se ova riječ u datom kontekstu predočenih citata, može protumačiti mobilizatorski ili ne zbog čega naglašava da uvijek treba paziti na kontekst, kao i na to ko, šta i kada govori. Ističe da ISIL nije u skladu sa Islamom, što je stav Islamske zajednice kao i njegov lični stav.

Svjedokinja Ćoralić Halida, navodi da je nastanjena u Bužimu, na daresi Brigovi bb, tu živi unazad 6-7 godina, dok je ranije živjela u mjestu Štruliću, Općina Cazin. Petnaest godina je u drugom braku, a u prvom braku je bila sa Šabić Ekremom s kojim ima troje djece, dva sina i kćerku, Nermin, Nermina i Almin. Sa Ekremom je bila u braku 22 godine, živjela je teško, on je imao oružje, tukao je i maltretirao što je nastavio raditi i poslije razvoda prijeteci da će je ubiti. Nakon razvod braka djecu je ostavila sa ocem, a ona se poslije 3-4 mjeseca morala udati. Najmlađi sin je išao u srednju školu, kada je podnijela tužbu za razvod braka. Ekrem joj nije dozvoljavao da viđa djecu četiri godine. Poslije kada se njen sin Nermin oženio, djeca su joj počela dolaziti, dok je Ekrem radio u Sloveniji. Njen sin Nermin Šabić jednom je došao i rekao da ih je otac sve troje istjerao, a ona ih nije mogla primiti, pa su i dalje ostali sa ocem. Nermin je poslije živio sa ženom u Cazinu, tražio je stan, kada se javio optuženi i ponudio mu smještaj. Ekrem se bunio, nije mu dao da ide živjeti kod vehabija. Nermin je uprkos tome došao kod Bilala, a kada je otišao po svoje stvari, Ekrem je izašao zgrabio ga za vrat i stavio ga među noge a ona je poslije toga vidjela ozljede koje je Nermin zadobio. Navodi da nije znala da Nermin ima namjeru ići u Siriju, on je to krio od nje. Jednom ga je pitala da li će ići u Siriju a on joj je rekao da hoće jer čita Kur'an a tamo piše da mora ići u džihad. Rekla mu je da ne može ići i da ne može voditi porodicu. Međutim, Nermin je otišao u Siriju, poveo ženu i troje djece. Otišao je avionom, a treći dan se javio sestri da je stigao. Jednom je i nju zvao i tada je rekao kako je njegova odluka bila da ide u Siriju i zato nikoga ne treba kriviti. Prije odlaska prodao auto, traktor i pilu motorku, te pretpostavlja da je s tim novcem finansirao svoj odlazak. Navodi da optuženi nije dao novac njenom sinu za odlazak u Siriju, ističući kako optuženi ima mnogobrojnu porodicu, desetero njegove djece treba uskoro krenuti u školu, optuženi nema novca, ratni je vojni invalid, neuposlen je, tako da njen sin nije sa "Bilalovim parama" otišao u Siriju.

U unakrsnom ispitivanju Tužilaštva svjedok navodi da već šest godina živi na istoj adresi kao i optuženi, prije odlaska u Siriju u blizini je živio i njen sin Nermin, u sklopu kuće optuženog nalazi se mesdžid koji je posjećivao i njen sin, a dolazili su i druga „braća“ koja su otišla u Siriju, viđala ih je u mesdžidu. Neki su otišli prije njenog sina, ali je njen sin otišao sam. Ne sjeća se Alije Crnjekovića, ali svi koji su otišli u Siriju uradili su to dobrovoljno, kao i njen sin Nermin, poznat joj je samo jedan od njih koji je poginuo, ali on je davno prije ovoga otišao.

Svjedok Mustafić Ahmed, nastanjen na adresi Bosanska Bojna, gdje stanuje unazad 3 godine. U početku je stanovao u kući Opačić Đure , pa je poslije tu kuću kupio. Poznaje Bosnić Huseina od rođenja. Poznato mu je da optuženi ima 4 žene, 18 djece, otac mu je radio u Njemačkoj, a i on je prije rata bio u Njemačkoj , lijepo su živjeli dok su mu roditelji bili živi. Pored ovog imanja koje je on kupio od Đure , ostala imanja , njih četiri ili pet kupio je Bosnić Husein . Imanja su kuljena od Opačić Đure, Radić Zdravka, Bijelić Mirka, Bajagić Zorana, Orelj Rade. Radi se o parcelama koje nisu povezane. Lično je učestvovao u pregovorima oko kupovine ovog zemljišta . Prvo imanje kupio je on , ali nije imao novaca pa je posudio od optuženog . Zato mu je kao garanciju dao punomoć za ovaj posjed. Ne zna tačno od koga je optuženi dobio novac za kupovinu ovog zemljišta ali zna da novac potiče iz Kuvajta i bio je namjenjen za kupovinu zemljišta. Poznato mi je da su u zaključenim kupoprodajnim ugovorima navedeni polovični iznosi u odnosu na stvarnu cijenu kupljenog zemljišta. Plaćanje je vršeno u eurima, a radi se o oko 400 duluma zemljišta. Zemljište je zaraslo u korov i šumu, imali su namjeru da to isjeku i da se bave stočarstvom i voćarstvom. Do sada su iskrčena dva imanja, jedno se obrađuje, posijana je i trava. Od Huseina Bosnića za kupovinu zemljišta dobio je 25.000,00 eura, i toliko duguje Bosnić Huseinu, pa pretpostavlja da optuženi taj novac duguje nekom iz Kuvajta. Dva imanja nisu provedena kroz zemljišne knjige.

U unakrsnom ispitivanju Tužilaštva navodi da nema pismeni ugovor sa Bosnić Huseinom o posudbi novca , niti je vidio ugovor između Bosnić Husina i tog nekog čovjeka iz Kuvajta.

Sud je izvršio uvid u materijalne dokaze odbrane, i to Uvjerenje o plaćama pripadnika Oružanih snaga Republike Bosne i Hercegovine, Ministarstva odbrane Federacije BiH, za Bosnić Huseina, Odluku o proizvođenju - unapređenju u činove Armije Republike Bosne i Hercegovine, Uvjerenje Federalnog ministarstva za pitanja branitelja i invalida domovinskog rata – Odsjek za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze Bihać – Grupa za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze Ključ, broj: 07/73-03-3-25/07 od 20.09.2007. godine, iz kojih je vidljivo da je optuženi Husein Bosnić bio pripadnik Oružanih snaga BiH za vrijeme 31.12.1992.g. do 22.04.1996.g., da je unaprijeđen u čin nadporučnika, zatim, da je prema Rješenjima Kantonalnog ministarstva za pitanja boraca i ratnih vojnih invalida – Odjeljenje BIZ-a Bužim, broj: 12/5-41-566/05 od 19.12.2005.g. i broj: 12/5-51-547/09 od 30.12.2009.g., vidljivo da mu je do 2005. godine bilo priznato pravo na ličnu invalidninu kao ratnom vojnom invalidu sa 40 % vojnog invaliditeta, te da mu je priznat status veterana Bosne i Hercegovine. Sud je također izvršio uvid u medicinsku dokumentaciju Uputnica u bolnicu od 13.04.1999.g., Nalaz privatne Neurološke i psihijatrijske ordinacije dr. Kapić, Cazin od 16.10.1999.g. i Nalaz Ortopedije i traumatologije , iz kojih je vidljivo da je optuženi 1995. godine zadobio povrede gelerom granate na ratištu, te da je liječen zbog navedene povrede.

Prema uloženom izvodu iz matične knjige vjenčanih, te izvodima iz matične knjige rođenih (dokaz O-9), evidentno je da je optuženi oženjen, te da je otac sedamnaestero djece (dostavljeno 17 izvoda iz matične knjige rođenih), a prema kazivanju optuženog, otac je osamnaestero djece, što Sud prihvata tačnim.

Odbrana je Sudu predočila i Rezoluciju 2170 (2014) usvojena na 7242-oj sjednici Vijeća sigurnosti UN-a 15.08.2014. godine, po kojoj se osuđuju teroristička djela ISIL-a i

nasilna ekstremistička ideologija i njegove grube, sistemske i rasprostranjenje zloupotrebe ljudskih prava i kršenja humanitarnog prava.

Sud je izvršio uvid i u Zapisnik o saslušanju svjedoka Huseinović Sedina, Državne agencije za istrage i zaštitu broj: 16-02/1-3/14 od 05.09.2014. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Borovac Muharema, Državne agencije za istrage i zaštitu broj: T-16-11/1-1-04-1-316/14 OD 22.09.2014. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Crljenković Hasage, Državne agencije za istrage i zaštitu broj: T-16-11/1-1-04-1-298/14 od 09.09.2014. godine, te Zapisnik o saslušanju svjedoka Šabić Ekrema, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: T-16-14/1-04-1-748-60/13 od 06.03.2015. godine, koji su predočavani navedenim svjedocima tokom ispitivanja ali kako nisu s obzirom na sadržaj u koliziji sa iskazima koji su navedeni svjedoci neposredno dali pred Sudom prilikom saslušanja u svojstvu svjedoka Tužilaštva i čiji iskazi su već naprijed navedeni, Sud posebno neće iznositi sadržaj tih zapisnika.

Punomoć za nekretnine, sačinjena i ovjerena od strane notara Muminović Silvane , iz Bužima, OPU-IP broj:144/2014 od 26.06.2014. godine, kojom Bosnić Husein (kao davalac punomoći) opunomoćuje Naser Ibrahim Al-Naser Al. Hajiri, državljanina Kuvajta, da u njegovo ime i za njegov račun, kao prodavca, može kod notara zaključiti i potpisati ugovor o kupoprodaji nekretnina sa kupcem po svom odabiru i nahođenju, i to nekretnina označenih kao k.č. br. 439, 440, 441, 442/1, 442/2, 443, 444, 446, 447, 449, 450 i 822, sve upisane u P.L broj 207, K.O Glinica, čiji je posjednik davalac punomoći sa dijelom 1/1 (po straom premjeru k.č. br. 1185, 826/1, 826/4, 826/14, 826/20, 826/21, 826/22 i 826/8, sve upisane u Z.K. ul. br. 585, K.O. S_P Glinica, čiji je suvlasnik davalac punomoći sa 55/1008 dijela), a koje nekretnine davalac punomoći posjeduje na osnovu ugovora o kupoprodaji nekretnina, notarski obrađen kod notara Silvane Muminović, iz Bužima, OPU-IP broj: 143/2014 od 26.06.2014. godine.

Punomoć za nekretnine, sačinjena i ovjerena od strane notara Muminović Silvane , iz Bužima, OPU-IP broj:275/2013 od 13.12.2013. godine, kojom dvalac punomoći Mustafić Ahmet opunomoćuje Bosnić Huseina da u njegovo ime i za njegov račun kao prodavca može kod notara zaključiti i potpisati ugovor o kupoprodaji nekretnina sa kupcem po svom odabiru i nahođenju, i to: nekretnine označene kao k.č. br. 853, 1057, 1058, 1059, 1060, 1061, 1062, 1063, 1074, 1075 i 1164/1, sve upisane u K.O Bosanska Bojna, čiji je posjednik davalac punomoći sa dijelom 1/1, koje nekretnine posjeduje na osnovu ugovora o kupoprodaji nekretnina, notarski obrađen kod notara Zuhdije Muminovića , iz Sazina, OPU-IP broj:566/2013 od 12.12.2013. godine.

Punomoć za nekretnine, sačinjena i ovjerena od strane notara Muminović Silvane , iz Bužima, OPU-IP broj:68/2014 od 24.03.2014. godine, kojom Bosnić Husein (kao davalac punomoći) opunomoćuje Naser Ibrahim Al-Naser Al. Hajiri, državljanina Kuvajta, da u njegovo ime i za njegov račun, kao prodavca, može kod notara zaključiti i potpisati ugovor o kupoprodaji nekretnina sa kupcem po svom odabiru i nahođenju, i to nekretnina označenih kao k.č. br. 113, 114, 129, 130, 476, 480, 481, 482, 483, 490, 491, 554, 704/1, 704/2 i 1210, sve upisane u K.O. Glinica, čiji je posjednik davalac punomoći sa dijelom 1/1, a koje posjeduje na osnovu ugovora o kupoprodaji nekretnina, notarski obrađen kod

notara Nerbise Mržljak, iz Cazina, OPU-IP broj: 161/2014 od 19.03.2014. godine.

Punomoć za nekretnine, sačinjena i ovjerena od strane notara Muminović Silvane , iz Bužima, OPU-IP broj:67/2014 od 24.03.2014. godine, kojom Bosnić Husein (kao davalac punomoći) opunomoćuje Naser Ibrahim Al-Naser Al. Hajiri, državljanina Kuvajta, da u njegovo ime i za njegov račun, kao prodavca, može kod notara zaključiti i potpisati ugovor o kupoprodaji nekretnina sa kupcem po svom odabiru i nahođenju, i to nekretnina označenih kao k.č. br. 204, 205, 556, 569, 570, 571, 611, 612, 614, 629 i 630, sve upisane u K.O. Bosanska Bojna, čiji je posjednik davalac punomoći sa dijelom 1/1, a koje nekretnine su po starom premjeru upisane u Z.K. ulošcima br. 120, 112, 212, 360, 394, 113 i 211, K.O. Bosanska Bojna gdje su označene kao k.č. br.118/2, 118/3, 192/4, 143/5, 142, 143/8, 143/12, 143/9, 143/10, 143/2, 143/11, 141/8, 141/9, 141/12, 141/13, 143/12, 143/13 i 141/17 i za koje nekretnine je uništena zemljišna knjiga, a koje nekretnine davalac punomoći posjeduje na osnovu ugovora o kupoprodaji nekretnina, notarski obrađen kod notara Nerbise Mržljak, iz Cazina, OPU-IP broj: 157/2014 od 18.03.2014. godine.

Punomoć za nekretnine, sačinjena i ovjerena od strane notara Muminović Silvane , iz Bužima, OPU-IP broj:125/2014 od 05.06.2014. godine, kojom Bosnić Husein (kao davalac punomoći) opunomoćuje Naser Ibrahim Al-Naser Al. Hajiri, državljanina Kuvajta, da u njegovo ime i za njegov račun, kao prodavca, može kod notara zaključiti i potpisati ugovor o kupoprodaji nekretnina sa kupcem po svom odabiru i nahođenju, i to nekretnina označenih kao k.č. br. 446/2, 448, 450, 451, 453, 454, 455, 456, 458, 460, 472/1, 472/2, 473, 477, 478/1, 478/2, 479, 483 i 484, sve upisane u K.O. Bosanska Bojna, čiji je posjednik davalac punomoći sa dijelom 1/1, a koje nekretnine su po starom premjeru upisane u Z.K. ulošcima br. 69, 67, 68 i 275, K.O. Bosanska Bojna i za koje nekretnine je uništena zemljišna knjiga, a koje nekretnine davalac punomoći posjeduje na osnovu ugovora o kupoprodaji nekretnina, notarski obrađen kod notara Silvane Muminović, iz Bužima, OPU-IP broj: 124/2014 od 05.06.2014. godine.

Također, Sud je izvršio uvid i u ugovore o kupoprodaji nekretnina, a koji su navedeni u naprijed navedenim punomoćima kao osnov sticanja nekretnina za navedene davaoce punomoći, i to ugovor o kupoprodaji notarski obrađen kod notara Zuhdije Muminovića , iz Cazina, OPU-IP broj:566/2013 od 12.12.2013. godine, ugovor o kupoprodaji nekretnina, notarski obrađen kod notara Silvane Muminović, iz Bužima, OPU-IP broj: 124/2014 od 05.06.2014. godine, ugovor o kupoprodaji nekretnina, notarski obrađen kod notara Silvane Muminović, iz Bužima, OPU-IP broj: 143/2014 od 26.06.2014. godine, ugovor o kupoprodaji nekretnina, notarski obrađen kod notara Nerbise Mržljak, iz Cazina, OPU-IP broj: 157/2014 od 18.03.2014. godine i ugovor o kupoprodaji nekretnina, notarski obrađen kod notara Nerbise Mržljak, iz Cazina, OPU-IP broj: 161/2014 od 19.03.2014. godine.

Sud je izvršio uvid i u prateće zapisnike o procjeni vrijednosti nekretnina, Komisije za procjenu vrijednosti nekretnina Općine Velika Kladuša broj: 97/14 od 01.04.2014.g., broj 95/14 od 01.04.2014.g., zatim, dvije potvrde o predaji podneska – prijavi ugovora o kupoprodaji nekretnina Općini Velika Kladuša, od 29.05.2014. g. , te posjedovne listove Službe za imovinsko-pravne, katastarske i geodetske poslove Općine Velika Kladuša,

brojevi 194 za K.O Bosanska Bojna i 21 za K.O. Glinica.

Rješenja JU Centar za socijalni rad Bužim broj: 08-03/34-603-1-UP-1/13 od 13.12.2013.g. i broj:08-03/34-643-1-UP-1/13 od 30.12.2013. godine, kojima se priznaje pravo na novčanu pomoć porodilji Ljubijankić Zlati, za rođenje sina Bosnić Muaza, sina Bosnić Huseina.

Ocjena provedenih dokaza i zaključci Suda:

Nakon provedenog dokaznog postupka, Sud je ocjenom svih provedenih dokaza, kako dokaza Tužilaštva tako i dokaza odbrane, pojedinačno i dovodeći ih u međusobnu vezu, utvrdio da je optuženi na način, mjesta i vremena kako je to opisano u izreci ove presude počinio krivično djelo Javno podsticanje na terorističke aktivnosti iz člana 202a. KZ BiH u vezi sa krivičnim djelima Vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz člana 202b.KZ BiH i Organiziranje terorističke grupe iz člana 202d. stav 2. KZ BiH.

Naime, među strankama, a ni za ovaj Sud, nije bilo sporno da je optuženi Bosnić Husein, kao pripadnik tzv. Selefijske zajednice u Bosni i Hercegovini, u zajednicama kao što su zajednica u Velikoj Kladuši i Gornjoj Maoči, javno na skupovima održavao govore koji su objavljeni i putem društvene mreže You tube, koje poruke su taksativno navedene u izreci ove presude, kao i da su državljani BiH koji su prisustvovali ovim javnim predavanjima i to Emrah Pilipović, Samir Begić, Amir Crnjeković, Ismar Mešinović, Azmir Ališić, Muaz Šabić poginuli na ratištu u Siriji i Iraku, dok drugi i dalje učestvuju u ovim aktivnostima. Međutim, ukazalo se spornim, da li je optuženi postupajući van zvaničnih institucija Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini, svjesno sa pozicije vjerskog autoriteta, održavao govore radi propagiranja i širenja Islamskog radikalizma u Bosni i Hercegovini, pa je tako javno na skupovima na kojima je okupljao pripadnike tzv. selefijske zajednice, održavao govore upućujući javne poruke, sa ciljem podsticanja pripadnika tzv. selefijske zajednice da postanu pripadnici organizovane terorističke grupe ISIL-a, koja je od strane UN proglašena terorističkom grupom, što će imati za posljedicu da je nakon ovakvih javnih nastupanja optuženog, veći broj pripadnika tzv. selefijske zajednice napustilo BiH, te se priključilo terorističkoj organizaciji ISIL-a u Siriji i Iraku, gdje su izvršili radnje koje imaju obilježje krivičnih djela iz člana 201. stav 1. u vezi sa stavom 5. tačka a) sve u vezi sa krivičnim djelom iz člana 202 d. stav 2. KZBIH, kada će gore navedena lica kao pripadnici terorističke organizacije ISIL-a poginuti, dok se ostali i dalje bore kao članovi ove terorističke grupe pripremajući se za provođenje terorističkih aktivnosti i po povratku u BiH. Osim toga bilo je neophodno utvrditi da li je objavljeni sadržaj video poruka optuženog, objavljen putem društvene mreže Youtube bio dostupan javnosti.

Da je optuženi postupajući na opisani način javno vršio radnje koje imaju obilježja krivičnog djela javno podsticanje na terorističke aktivnosti iz člana 202a. u vezi sa vrbovanjem radi terorističkih aktivnosti iz člana 201b i organizovanje terorističke grupe iz člana 202 d. Stav 2 KZBiH, jasno proizilazi iz iskaza saslušanih svjedoka, Keserović Kenana, Keserović Merima, Pečenković Dine, Šabić Rifeta, Čufurović Šefika, Šabić Ekrema, djela iskaza Huseinović Sedina, Crnjenković Hasage Borovac Muharema i Šabić Birnesa, iskaza svjedoka Beganović Selvedina, svjedoka odbrane Ljevaković

Enesa, zaštićenih svjedoka pseudonima A1, B1 i B2 , djela iskaza svjedoka odbrane Grošić Elvedina , Duraković Mirhada, Kasupović Fatme, Kapetanović Edina , Mustafić Ahmeda, nalaza i mišljenja vještaka Vlade Azinovića, Kos Irhada, svjedoka stručne osobe Lazić Srđana, kao i objektivne materijalne dokumentacije uložene u spis predmeta, audio video zapisa, fotografija kao i sadržaja skinutih sa facebook profila operativno interesantnih objava i lica kao i službenih zabilješki Državne agencije za istrage i zaštitu BiH.

Tako svjedoci Huseinović Sedin , Keserović Merim i zaštićeni svjedok B1 saglasno potvrđuju da je optuženi Bosnić Husein javno održavao predavanja u mesdžidima , na kojima su se okupljali pripadnici selefijskog pokreta i na kojima je upućivao poruke u kojima je navodio da svi trebaju pomoći u stvaranju islamske države i priključiti se ratištima u Siriji i to ličnim odlaskom ili pružanjem pomoći „braći na ratištu“ , kada će se Keserović Merim uputiti na ratište u Siriji, zaštićeni svjedok B1 boraviti na ovom ratištu, gdje su učestvovali u vojnim formacijama koje se bore na strani ISIL- a gdje su i vidjeli pogibije državljana BiH, što potvrđuje i svjedok Huseinović Sedin . Tako svjedok Huseinović Sedin navodi da je u dva navrata boravio u Siriji , prvi put tokom 2012 godine , s njim su bila tri državljana BiH i to Jasmin Džemidžić , Fikret Hodžić i Midžić Ines , koje je od ranije poznao te da u to vrijeme u Siriji još uvijek nije bilo borbenih dejstava , kao i da se nakon dva mjeseca vratio u BiH gdje je nastavio raditi u JP Gras u kojem je inače uposlen , da bi protekom nešto više od godinu dana ponovo otišao u Siriju i poveo svoju porodicu. Pojašnjava da se priključio jedinici Muhadžeri – Ensarije , koja se bori na strani IDIL-a ili IDIŠ-a , komadant je bio čečen Omer , u jedinici je bilo dvadesetak BIH državljana Alijev Edin , Hasanović Sedin , Ikanović Bajro , Čović Seid , Đelko Adnan ,Sivac Haris , Amir Džinić , Saraš Begzad , Burzić Elvis , Mujić Almedin , Gostevčić Asmir , Šabić Suad , Begić Samir i Hasković Edin , ističući da su Đono Midhat ,Pazar Ramo , Fojnica Emrah , Iličić Azmir , Pilipović Emrah , Nuhanović Atif , Cicvara i Ismir Mešinović poginuli na siriskom ratištu , vidio je njihova mrtva tjela , dok su Šabić Suad i Hasković bili ranjeni . Prije odlaska u Siriju , družio se sa gore pomenutim osobama na sjelima i iftarima gdje se razgovaralo o Siriji ,a optuženog je viđao na „hutbi“ u mesdžidu u Sarajevu , blizu Zaklopače , gdje je odlazio sa osobama koje su s njim bile u Siriji ,radi se o ljudima istog vjeroučenja, prepoznaje zastavu Islamske države pojašnjavajući ono što je na njoj napisano .

Svjedok Keserović Merim živi u Velikoj Kladaši , za Ramazan 2014 godine krenuo je posjećivati džume optuženog Huseina Bosnića zvanog Bilal, odlazio je u mesdžid sagrađen u sklopu njegove kuće , s njim je bio i njegov rođak Keserović Alija. Potvrđuje da su poslije džume okupljeni razgovarali kada je optuženi govorio o stvaranju Islamske države i ratištu u Siriji, pojašnjavajući im kako trebaju dati prisegu Islamskoj državi ili ličnim odlaskom ili pružanjem pomoći „braći“ na ratištu , da je njegov rođak Keserović Alija otišao živjeti u kuću optuženog odakle je otišao u Siriju gdje trenutno ratuje , kao da je i on zajedno sa Hidićem krenuo u Siriju , da su kupili karte i dobili imena ljudi kojima se trebaju javiti.

Zaštićeni svjedok B1 potvrđuje da je tokom 2013 i 2014. bio na ratištu u Siriji , u gradu Azazu kao pripadnik jedinice Fursan-jahači u kojoj je bilo još dvadesetak BiH državljana, dok je u gradu Hairidan bila smještena jedinica Mudžahiri i Ensarije u kojoj je bilo tridesetak BiH državljana. Obje jedinice borili su se na strani ISIL-a , viđao je BiH državljanu , i to Alijev Edina ,Hasanović Senada , Ikanović Bajru , Đono Midhata , Pazara Ramu , Šabić Muaza i Huseinović Sedina , od kojih su neki i poginuli . Pojašnjava da Islam prakticira na način kako se vjera prakticira u džamiji Kralja Fahda i mesdžidu u Aleji Bosne Srebrene u Sarajevu , te u Ošvama i Maoči, a razlikuje se od načina prakticiranja Islama u BiH. Optuženog Bosnić Huseina , viđao je na predavanjima koja je držao u BKC-u , džamiji Kralja Fahda i mesdžidu u Aleji Bosne Srebrene u Sarajevu , gdje je viđao i Nusreta Imamovića . Prije odlaska u Siriju , dobio je upute da od Huseina Bosnića ili Nusreta Imamovića može dobiti preporuku tzv. „teskiju“, kojom će u Siriji garantovati da ga šalje neki ugledni učenjak iz BiH i da nije špijun nego iskreni borac za Islam. Svoju preporuku dobio je od Nusreta Imamovića jer je do njega prvo uspio doći . Po povratku u BiH slušao je predavanja optuženog putem You tuba na kojim je optuženi govorio o Islamskoj državi koju treba podržati kao i halifu Ebu Bekra , da je to put kojim trebaju poći svi Muslimani , da se trebaju pridružiti Islamskoj državi , a iza leđa optuženog tokom tih predavanja uvijek je stajala zastava Islamske države, te je na osnovu onoga što je optuženi govorio kroz svoja predavanja on zaljučio da je to poziv na potporu Islamskoj državi.

Iskaze ovih svjedoka Sud u cjelosti prihvata kao tačne i objektivne , date od osoba koje su neposredno učestvovali i slušali javna predavanja optuženog Huseina Bosnića. Iskazi ovih svjedoka koji navode imena i prezimena državljan BIH na sirijskom ratištu, gdje su se priključili odlazeći prethodno na predavanja i javne istupe optuženog , u svojim iskazima potvrdili su i roditelji i prijatelji mladića koji su poginuli u Siriji ili se tamo još uvijek bore, opisujući način na koji su njihova djeca u neposrednom kontaktu sa optuženim , u stalnim i intenzivnim posjetama njegovim predavanjima i druženjima u mesdžidu u sklopu kuće optuženog , doživjeli potpunu transformaciju , da bi na kraju napustili BiH i otišli na ratište u Siriji gdje će se pridružiti terorističkoj organizaciji ISIL-a i naposljetku poginuti.Tako svjedok Crljenković Hasaga , navodi da je tokom 2013. zajedno sa sinom Amirom posjećivao džume optuženog Huseina Bosnića ,u mjestu koje je udaljeno od mjesta njihovog življenja 100 km, da je njegov sin povremeno napuštao njihovu kuću odlazeći živjeti u Maoči i Ošvama , kada će mu se putem skaypa javiti iz grada Rake u Siriji i da će mu naknadno putem skaypa javiti da je njegov sin poginuo, te mu poslali slike da je „šehidio“. Svjedok Borovac Muhamed navodi da je njegov sin Enes , rođen 1984. , zajedno sa Crljenković Amirom tokom 2013. otišao u Siriju gdje se i danas nalazi, da je posjećivao džume Huseina Bosnića , te je jedno vrijeme živio u Ošvama pored Maglaja i u Maoči jer se nije slagao sa imamom u njihovoj lokalnoj džamiji. Ima saznanja da je Enes bio ranjen na sirijskom ratištu, a sve informacije o njemu dobiva od svog drugog sina koji živi u Sloveniji. Svjedok Šabić Rifet navodi da je njegov sin Suad , rođen 1991. , bio dobro djetete, sve dok nije počeo posjećivati „hutbe“ Huseina Bosnića , da bi u novembru mjesecu 2013. otišao u Siriju, a da on i supruga nisu ništa znali o tome.

Poslije će saznati da je Suad u IDIŠ-u i da se bori na njihovoj strani , nalazi se na granici sa Turskom gdje su imali obuku rukovanja naoružanjem .U jednom od razgovora sa sinom , saznaće da je Pilipović poginuo a da je Suad lakše ranjen. Poslije će na jednoj od društvenih mreža saznati da je i njegov sin poginuo, tvrdeći da je optuženi isključivi krivac za smrt njegovog sina jer ga je uputio u Siriju. Pojašnjava da je sa sinom , nakon njegovog odlaska , prvi put kontaktirao putem skaypa , kada će ga vidjeti u maskirnoj uniformi . Negira mogućnost da je Suad svojom voljom otišao u Siriju , isključiv u tvrdnji da ga je optuženi uputio u Siriju , da je njegov sin pratio predavanja optuženog u kojima poziva ljude na odlazak na ratišta u Siriji , da je u tim predavanjima optuženi sebe nazivao vođom a neistomišljenike proglašavo nevjernicima , te da je na taj način i njegovog sina podsticao na odlazak u Siriji ,pozivajući ga u džihad. Svjedok Ćufurović Šefik potvrđuje da je njegov sin Ibro , krajem 2014 početkom 2015 otišao u Siriju , a prije odlaska napustio je njegovu kuću i otišao živjeti kod optuženog gdje je radio čuvajući mu stoku. Ibro je bio dobar učenik sve dok nije krenuo odlaziti kod optuženog, nakon čega su počele svađe između njih dvojice jer se on protivio ovom Ibrinom izboru. U to vrijeme sin ga je vrijeđao, nazivajući ga nevjernikom , prigovarao mu je zbog načina na koji obavlja molitvu . Prije odlaska u Siriju Ibro je pocjepao sve svoje fotografije kako njegov odlazak ne bi prijavili policiji. Ističe da je optuženi Ibru uputio na kurs na kome se uči rukovanje oružijem , o čemu je naknadno saznao od supruge. Tvrdi da je optuženi njegovog sina podučavao da ide braniti “braću“, a od komšija će saznati da se u kući optuženog okupljaju pripadnici selefijske zajednice. Svedok Keserović Kenan živi na području Velike Kladuše , rođak je Keserović Alije koji je otišao u Siriji . Alija prije odlaska u Siriju , čuvao koze kod optuženog ,kada je promjenio ponašanje , prestao se družiti sa starim društvom , burno je reagovao na psovke da bi na kraju prestao kontaktirati sa starim prijateljima. Našao je novo društvo, a u Siriju je otišao 24. 11.2014. kada mu se javio telefonom i zamolio da prenese poruku njegovoj majci da je stigao u Siriju. Svjedok Pečenković Dino , živi u Bihaću dok se cijela njegova porodica , otac , majka i dva brata nalaze u Siriji .Prije toga njegova porodica je iz Bihaća preselila u Gornju Maoču , jer je bilo lakše u tako izolovanoj sredini ispovjedati vjeru.Opisujući život u Gornjoj Maoči navodi da ista funkcioniše kao jedna manja komuna , finansira se donacijama ljudi koji žive van BIH a njen vođa je bio Nusret Imamović. Njegov otac je tokom 2001/2002 počeo prakticirati vjeru na način kako se to radi u Gornjoj Maoči. S ocem i braćom je odlazio na džume u Bužim kod Bosnić Huseina , koji je vođa vehabijske zajednice na ovom području i koji se tu za sve pita.Prema ideologiji koju zastupa optuženi , isti podržava i priznaje ISIL i državu koju stvaraju borci islamske države Iraka i Leventa , a ne Bosnu i Hercegovinu po njenom državnom uređenju u kojoj ne dominira Islam kakvog oni propagiraju. Navodi da je ideologija koju zastupa optuženi radikalna , da nije zdrava za društvo, rasistička je i kao takva štetna po svojim idejama i načinu izražavanja. Svjedok Šabić Birnes je vjerski službenik, a njegov brat Muaz otišao je u Siriju krajem februara ili početkom marat ove godine. Opisujući brata navodi da je imao dugu bradu , bio je bez vjerskog obrazovanja , pa je pokušavao vjeru prakticirati na način kako je to radio „Poslanik“ , ali nije znao mnogo o tome .

Poslije je došao u kontakt sa odredom El-Mudžahid, nije bio agresivan, ali se znao sukobiti sa ljudima na džumi pa i sa njim. Odlazio je i na područje Bosanske Krajine , preprodavao je robu , a pričao mu je o čovjeku koji ima četiri žene ali nije siguran da je mislio na optuženog Bosnića. Naknadno će saznati da je Muaz poginuo , pa je u pokušaju da ovu informaciju provjeri , putem interneta stupio u kontakt sa Ganić Mirzom koji je u Siriji , i koji će mu potvrditi da je Muaz poginuo.

Kako je i na koji način u svojim javnim nastupima optuženi , sa pozicije vjerskog autoriteta u tzv. selefijskoj zajednici , održavao javne skupove koji će biti objavljeni i na društvenoj mreži You tube, na kojima je upućivao javne poruke u kojima će vrbovati i podsticati one koji ga slušaju, da se priključe organizovanoj terorističkoj grupi ISIL-a i učestvuju u terorističkim aktivnostima te grupe, pojašnjava u svom nalazu i mišljenju prof. Vlado Azinović, predavač na Fakultetu političkih nauka, Odsjek za sigurnosne i mirovne studije. Tako vještak ističe da je svoj nalaz i mišljenje dao nakon pregleda pet DVD diskova sa osamdeset video zapisa u trajanju od pedesetosam sati i tri minute. Vještak navodi kako je pregledom ovog materijala , utvrdio da optuženi u svojim javnim nastupima , u direktnom kontaktu sa ciljnom grupom , uspostavlja idealnog vjernika , koji u ispunjenju onoga što on vidi kao Božiji nalog, stradava na Božijem putu. Međutim ova misija idealnog vjernika , najčešće se ispoljava kroz nasilje , gdje je idealiziran cilj , a to je poginuti u toj borbi i tako zaraditi ultimativnu nagradu. U vezi s tim , optuženi se u svojim predavanjima poziva na neke epizode iz historije Islama, odnosno ključne bitke za opstanak islama, na koji način dovodi u vezu epizode iz prošlosti sa današnjim dešavanjima na sirijskom ratištu. Prema vještaku, radi se o jednom vrlo sugestivnom načinu interpretacije sadašnjosti i prošlosti, i stvaranju veze između njih kroz priželjkivanu ulogu ljudi kojima se optuženi obraća. Navodi da su javni nastupi optuženog vrlo logični, koristi se uzročno posljedičnim nizom kojim direktno i sugestivno ohrabruje i podstiče pripadnike svoje zajednice, koji prisustvuju njegovim predavanjima i gdje se predstavlja kao njihov vođa, da se pridruže onome što on naziva džihad u Siriji. Analizirajući profil ljudi koji dolaze na predavanja optuženog, te profil onih koji odlaze na sirijska ratišta , vještak navodi da se radi o ljudima sa društvenih, ekonomskih i geografskih margina, koji nemaju sposobnost isprocesuirati vlastitu stvarnost , razumijeti sebe i svijet oko sebe, često bez formalnog obrazovanja, bez radnog iskustva ili neke vještine. Vještak dalje napominje kako je na dostavljenom video zapisu , uočio da se optuženi bavi egzorcizmom – istjerivanjem zlih duhova , zbog čega zaključuje da optuženi nije samo vjerski autoritet, nego i osoba kojoj ljudi vjeruju , povjeravajući mu čak i svoj život. Ovo također ukazuje da se među osobama koje slušaju poruke optuženog nalaze i „ranjivi“ ljudi , dakle oni koji su podložni psiho socijalnim problemima i psihičkim problemima , koji teže da u životu nađu i slijede autoritet radi upute u nešto u čemu se oni očigledno ne snalaze. Tako u kontekstu današnjice, konfliktnog društva bez autoriteta i bez posloženih sistema vrijednosti, mladi ljudi u ovakvoj interpretaciji vjere, traže uporište. Zbog toga vještak zaključuje, kako optuženi vrlo sugestivno djeluje na grupu pojedinaca kojima se obraća , tako da među ljudima koji su ga slušali , uživo ili putem društvenih mreža,

postoje oni koji su u takvoj vrsti inerpretacije vjere i svoje misije u vjeri , mogli biti potaknuti i donijeti odluku da odu na sirijsko ratište.Vještak navodi da je u govorima optuženog , ono što se tiče današnjosti , potpuno krivo interpretirano , s tim da u vjerske interpretacije nije ulazio. U kontekstu ovoga, pojašnjava da se ni jedna svjetska religija, pa tako ni Islam , ne može svesti na obraćanje optuženog: “ ubiti i biti ubijen , tako završavaju oni koji su pomogli ovu vjeru...” , zbog čega zaključuje da optuženi selektivno bira epizode i tumačenja iz prošlosti Islama, kako bi ojačao uvjerenje onih koji ga slušaju, da je pravi put samo onaj koji vodi ka žrtvovanju na Božijem putu. Pri tome optuženi se služi retorikom koja se ponavlja , a ojačana je derogirajućim izrazima za sve one koji se ne slažu sa njegovim viđenjem svijeta i misije u njemu. Osvrćući se na fotografije optuženog gdje se obraća grupi koja ga sluša, dok iza njega stoji zastava ISIL-a , vještak navodi da je očigledna veza između optuženog i simbola zastave , da optuženi govori u ime tog simbola, uz postojanje afirmativnog odnosa optuženog prema uspostavljanji islamske države i halifata , a njihov nastanak je cilj za sve vjernike kroz razvoj događaja u Siriji i Iraku. Ovakvi javni istupi optuženog mogli su kod jednog broja posjetitelja njegovim predavanjima , potaći ili učvrstiti odluku o odlasku na strana ratišta kao i uvjerenje o teološkoj opravdanosti takvih postupaka .Tako se ljudi koji su angažovani u ovu vrstu nasilja , uvjeravaju kroz govor optuženog , da se tu radi o Božijem nalogu , što kod ovih ljudi otklanja svaku vezu sa vlastitom savjesti. U odnosu na aspekt sigurnosti po BiH , ovakva retorika optuženog unosi strah i nesigurnost među ljude i zajednice , koje se sa njim ne poistovjećuju , zbog čega za BiH kao specifičnu sredinu nosi jedan sigurnosni rizik. Optuženog opisuje kao inteligentnu osobu sa komunikacijskim vještinama , duhovitog koji privlači pažnju ciljane grupe , što ukazuje da je svjestan onoga što govori.

Osim toga svjedok odbrane Enes Ljevaković , profesor na fakultetu Islamskih nauka , nakon što su mu predočeni pojedini citati iz javnih nastupa optuženog, navodi kao se ovdje radi o interpretaciji svetih tekstova i „ trganju“ iz konteksta svetih citata. Identično se izjašnjava i svjedok Tužilaštva , vjerski službenik i imam u džamiji u mjestu Trnovi, Beganović Selvedin koji je upoznat sa „hutbama“ javnim predavanjima optuženog, navodeći da optuženi nema odobrenje Islamske zajednice za držanje „hutbi“, u kojima podržava ISIL i Halifat , da sveta knjiga poznaje termin džihad ali samo u uvjetima ratnog stanja a općepoznato je da je u BiH potpisan mirovni sporazum, što svjedok tumači kao „otimanje“ Islama , gdje optuženi pojedine navode svetog teksta tumači na način kako to njemu odgovara , nastojeći džihad predstaviti kao obavezu , najugodnije i najbolje djelo , što može imati smisla samo ako je BiH u ratu.

Dovodeći u vezu iskaze svjedoke Ljevaković Enesa i Beganović Selvedina, koje sud u cjelosti prihvata i cjeni kao tačne i objektivne, uz to date od vjerskih službenika , poznavalaca svetih i religijskih tekstova, sa nalazom i mišljenjem vještaka profesora Vlade Azinovića , koji nalaz vještaka , sud cjeni tačnim, datim u skladu sa pravilima struke i nauke , onda nema nikakve sumnje u zaključak suda da optuženi svjesno sa pozicije vjerskog autoriteta u tzv.selefijskoj zajednici, u

svojim javnim istupima , u mesdžidima i putem društvene mreže youtube , upućuje poruke pripadnicima tzv. selefijske zajednice , služeći se inerpretacijom Kuranskih ajeta i citata , pozivajući da se pridruže terorističkoj organizaciji ISIL, odlaskom na ratišta u Siriju i Irak , stvarajući i jačajući kod istih uvjerenje da je ovo jedini ispravan način žrtvovanaj na Božijem putu , da se radi o Božijem nalogu u koji ne treba sumnjati, podržavajući na taj način uspostavljanje Islamske države i halifata , kao jedinog cilja kome treba stremiti svaki vjernik. Da je optuženi slušaoce a potom i istomišlenike nalazio u ljudima koji dolaze sa društenih geografskih i ekonomskih margina, pojašnjava vještak Vlado Azinović navodeći da se radi o kategoriji ljudi koji nemaju sposobnost da isprocesuiraju vlastitu stvarnost, često su bez formalnog obrazovanja, radnog iskustva , što u djelu svog iskaza potvrđuje i svjedok Selvedin Beganović koji već dvadest godina radi kao imam u mjesnoj džamiji u neposrednoj blizini mjesta stanovanja optuženog , navodeći da su ljudi koji slijede optuženog lošeg imovnog stanja čak i nepismeni dok u drugu kategoriju ubraja one koji iza „brada“ skrivaju svoju raniju kriminalnu aktivnost . Da se radi upravo o ovom profilu ljudi koje kroz svoj nalaz i mišljenje identifikuje vještak Vlado Azinović , jasno proizilazi iz iskaza saslušanih svjedoka Čufurović Šefika , Keserović Merima , Keserović Kenana , Šabić Rifata , Pečenković Dino , Šabić Ekrema , zaštićenog svjedoka B 2, čija su djeca, rođaci i prijatelji bili u direktnom i stalnom kontaktu sa optuženim , živjeli u njegovoj kući čuvajući mu stoku, posjećivali njegova predavanja ili ista pratili putem društvene mreže You tube, kada će i otići na ratište u Siriju. Karakterističan način preobrazbe ovih mladića vidljiv je iz iskaza zaštićenog svjedoka B2 koji sa mnogo detalja opisuje način na koji je njegov prijatelj Begić Samir promjenio identitet , životne prioritete i ponašanje ulazeći u islamski radikalizam što je potvrđeno i iskazom svjedoka Keserović Kenana da je njegov rođak Alija čuvao stoku kod optuženog promjenio ponašanje , prestao se družiti sa starim prijateljima i našao novo društvo , kao i iskaza svjedoka Čufurović Šefika , Šabić Rifata , Crljenković Hasage čija djeca su posjećivala predavanja optuženog i naposljetku otišli u Siriju gdje su poginuli. Sve navedeno u svom iskazu potvrdiće i zaštićeni svjedok A 1, koji u sklopu svojih redovnih poslova i zadataka u MUP- u Unsko sanskog kantona , prikupljajući obavještenja od građana , prijavitelja , medija i drugih izvora utvrdio da upravo gore navedenim kategorijama ljudi pripadaju oni koji će sa područija ovog kantona otići na sirijsko ratište uz konstataciju da su svi oni predhodno posjećivali predavanja optuženog.

Sud prihvata tačnim i iskaz svjedoka Lazić Srđana i vještaka za informatičku tehnologiju Kos Irhada , uposlenika Državne agencije za istrage i zaštitu. Tako svjedok Lazić Srđan , navodi da je tokom 2013. intenzivirano prikupljanje podataka o BiH građanima koji odlaze na sirijsko ratište, navodeći uočenu i pojačanu aktivnost ovih lica na internetu , raznim portalima i društvenim mrežama , zbog čega će napraviti jedan facebook profil , preko kojeg će skidati fotografije, postove i razne objave ovih lica sa njihovih javnih profila. U to vrijeme ova lica bila su aktivna na inernetu gdje su objavljivali svoje fotografije sa ratišta u Siriji uz različite komentare. Tako su putem ovih društvenih mreža objavljivali svoje

fotografije sa oružijem, lokaciju na kojoj se nalaze i ono šta rade. Objavljivali su i tzv. "šehidske fotografije" odnosno posmrtno fotografije lica koja su poginula. Na prezentiranim fotografijama svjedok prepoznaje osobe sa bradama i oružjem, fotografije mrtvih i poginulih osoba, na kojim prepoznaje lica koja su boravila na sirijskom ratištu i poginuli Azičić Azmira , Fojnica Emraha, Omerdić Sejdina, zatim Đinić Amira koji je teško ranjen , Keserović Muhameda, Hasanović Senada, Kahriman Edina , fotografije Ikanović Bajre, Ganić Mirze koji je poginuo, Zukić Elvedina koji je trenutno u Siriji, Ahmetspahić Mevludina , Alijev Edina njihove zajedničke fotografije , pojašnjavajući da su svi naši državljani u istim jedinicama zbog čega se pojavljuju fotografije sa istih lokacija. Uz to vidljive su fotografije ovih lica sa zastavama IDIŠ-a , zatim zapaljeni tenkovi , transporter i hameri koje na ovoj teritoriji posjeduje samo IDIŠ.

Vještak Kos Irhad, uposlen u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu kao inspektor za kompjuterske analize i ekspertize dokaza , a na osnovu dostavljenih privremeno oduzetih kompjutera , stikova i hard diskova , vršio je snimanje pohranjenih video materijala putem interneta , koji se odnose na objavljeni sadržaj predavanja optuženog Bosnić Huseina , kao i vještačenja mobilnog telefona optuženog u kojem su nađeni i memorisani brojevi lica Delić Ibro , Hukić Senad , Karamuja Adem i Muratović Elvir.

Nasuprot tome sud ne prihvata djelove iskaza svjedoka:

- Grošić Elvedina , komšije optuženog , koji je posjećivao njegova predavanja, tvrdeći da se na istim govorilo isključivo o prakticiranju Islama , te da optuženi na svojim predavanjima nije pozivao na odlazak u Siriju , pa kako optuženom ne bi bila učinjena nepravda odlučio je svjedočiti u ovom predmetu.
- Duraković Mirhada , koji optuženog opisuje kao islamskog učenjaka , čovjeka od koga se može mnogo naučiti , negira da su na njegova predavanja dolazile selefije , navodeći da su druženja u mesdžidu u sklopu kuće optuženog finansirala isključivo iz dobrovoljnih priloga , da na tim predavanjima niko od prisutnih nije vrbovan niti pozivan da ide u Siriju nego je sve bilo na dobrovoljnoj osnovi na principima Islamske zajednice , a novac koji je optuženi dobivao iz inostranstva , upotrijebljen je za kupovinu zemljišta radi pomoći ljudima koji su bili u stanju socijalne potrebe
- Kasupović Fatma čiji brat Ibro je otišao u Siriju i s kojim kontaktira putem skaypa , kada ga vidi u civilnom odjelu , vidi lijep grad u kome se ne čuje borba , gdje je njen brat sretan, naglašavajući da u ime svoje porodice želi istaći da optuženog ne treba kriviti za Ibrin odlazak u Siriju, koji je u ovome odlasku „pronašao“ sebe.
- Kapetanović Edina , koji je slušajući predavanja optuženog zaključuje da se ista ne razlikuju od predavanja koja je slušao u drugim džamijama u BIH, navodeći da su i reisova predavanja identična onim koja je držao optuženi , da se u svim džamijama u Sarajevu govori o džihadu , opravdanosti odlaska i smrti ljudi koji odlaze u Siriju , da je optuženi učenjak i misionar koji je u

svojim predavanjima govorio isključivo o vjerskim pitanjima, koja će posjećivati kada god bude imao priliku.

- Čoralić Halide , koja unazad šest ili sedam godina živi u meadžidu u sklopu kuće optuženog , gdje je živio i njen sin Nermin prije odlaska u Siriju gdje je i poginuo, insistirajući da je Nermin takvu odluku donio dobrovoljno zbog čega će joj je rekao da nikoga ne treba kriviti za njegov odlazak u Siriju.
- Mustafić Ahmed koji je od optuženog posudio 25.000 eura za kupovinu zemljišta u Bosanskoj Bojnoj i dao mu punomoć za raspolaganje ovim imanjem kao garanciju da će novac vratiti ali je i ostalih 400 duluma zemlje sa imanjima kupljenim novcem koji je optuženom stigao iz Kuvajta , uknjiženo na njegovo ime ili ime optuženog , a da nikada nije sačinio ugovor o posudbi novca i nepoznata mu je osoba koja je vršila novčane uplate optuženom .
- Huseina Bosnića kao svjedoka koji navodi kako su ljudi od njega kao učenog čovjeka tražili da ih podučava vjeri , što je činio u izgrađenom mesdžidu u sklopu svoje kuće , da je teolog i misionar zbog čega ima obavezu svoje znanje podijeliti sa drugima zbog čega je odlazio na druženja u razna mjesta u BiH i inostranstvu gdje je bio pozivan i gdje je uzimao aktivno učešće na tribinama , javnim nastupima i vjerskim skupovima a njegova predavanja utemeljena su na njegovim vjerskim učenjima i edukacijama o vjeri ali nemaju nikakvu vezu sa Sirijom i Irakom , nego je ponekad pominjući ono što se tamo dešava tumačio događaje iz historije islama , ali nikada nije davao preporuke „teskije“ za odlazak u Siriju a nije čuo ni za Nusreta Imamovića da je ovo činio , niti je finansirao ili posredovao kod odlaska ljudi u Siriju uz konstataciju da poznaje Keserović Aliju , Emraha Fojnicu, Amira Crnjenkovića , Samira Begića , Ismara Mešinovića čuo je iz medija da su poginuli u Siriji , kao i da su u ugovore o kupovini zemljišta unesene niže cijene od stvarno plaćenih , da bi izbjegao plaćanje poreza.

Navode saslušanih, gore navedenih svjedoka Sud ne prihvata, jer su isti u suprotni ostalim provedenim dokazima, očigledno usmjereni da pomognu optuženom kako bi izbjegao ili umanjio krivičnu odgovornost za počinjena krivična djela. Naime, radi se o svjedocima koji su komšije, prijatelji i istomišljenici ili sljedbenici optuženog, što je jasno vidljivo iz navoda svjedoka Grošić Elvedina da je odlučio svjedočiti kako bi spriječio da optuženom bude učinjena nepravda, svjedoka Kasupović Fatme da u ime svoje porodice želi izjaviti da optuženog ne treba kriviti za odlazak njenog brata u Siriju , Čolaković Halide koja živi u kući optuženog navodeći da je njen sin svojom voljom iz kuće optuženog otišao u Siriju ili Mustafić Ahmeda koji je od optuženog posudio 25.000 Eura , bez ugovora o posudbi, a novac upotrijebio za kupovinu zemljišta na koje optuženi ima punomoć o raspolaganju, te navoda svjedoka Kapetanović Edina da je došao svjedočiti kako bi odbranio optuženog čija predavanja će slušati kad god bude imao priliku za to, iskazujući divljenje prema optuženom kao učenjaku i onome što je govorio, navodeći kako nema nikakve razlike u onome što je govorio optuženi i predavanja

koja je držao reis Islamske zajednice i da je identična predavanja slušao po džamijama u BiH i inostranstvu.

Po uvjerenju ovog Suda iskazi ovih svjedoka su neprihvatljivi, jer je neosnovano i pomisliti da su predavanja optuženog identična onim koja drži reis u vjerskim objektima Islamske zajednice u BiH, što negiraju i saslušani svjedoci prof Ljevaković i Beganović koji kao vjerski službenici, potvrđuju činjenicu da optuženi postupa van zvaničnih institucija Islamske zajednice, koristeći se interpretacijama iz svete knjige uzimanjem onoga što mu u datom momentu odgovara . Pored toga svjedoci Kapetanović Edin i Kasupović Fatma i Grošić Elvedin jasno ističu da svojim iskazima pred Sudom žele pomoći optuženom, dok je svjedok Mustafić Ahmed od optuženog posudio novac , kupio za sebe jedno zemljište dok je ostalu zemlju kupovao novcem koji mu daje optuženi i upisivao u zemljišne knjige kao svoje vlasništvo ili vlasništvo optuženog , pa se očigledno radi o svjedoku koji je u odnosu zavisnosti od optuženog.

Dakle , optuženi Bosnić Husein , na način mjesta i vremena kao je to navedeno u izreci ove presude , van zvaničnih institucija Islamske zajednice u BiH , radi propagiranja Islamskog radikalizma, u tzv. "selefijskim zajednicama" u Velikoj Kladaši i Gornjoj Maoči , svjesno sa pozicije vjerskog autoriteta , u svojim javnim nastupima , skupovima na kojima se okupljaju pripadnici tzv. selefijskog pokreta , držanjem predavanja koja će biti objavljena i na društvenoj mreži You tube, upućivao poruke koje imaju obilježja krivičnog djela javno podsticanje na terorističke aktivnosti iz čl 202 a) vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz čl. 202 b) i organizovanje terorističke grupe iz čl. 202 d) stav 2 KZBIH . Naime , optuženi jasno i nedvosmisleno u svojim javnim istupima , upućuje poruku pripadnicima tzv. Selefijske zajednice i svima koji ga slušaju, da je jedini ispravan put borba , ubijanje i umiranje na Božijem putu, da je šehidska smrt najbolja smrt , da je istinski vjernik samo onaj koji je pao kao šehid, pozivajući javno na uspostavljanje islamske države i njenih zakona u cijelom svijetu, a koje poruke optuženog, opravdavaju idealiziraju i potiču građane BiH na odlazak na sirijsko ratište , na koji način optuženi preduzima radnje vrbovanja BiH građana, a sve sa krajnjim ciljem organizovanja terorističke grupe koja će provoditi ideologiju ISIL-a.

U tom pravcu sud ne prihvata navode odbrane optuženog koji ističe da je optuženi kao teolog tumačio vjeru i sve segmente života , govoreći o pomaganju Muslimana u svim krajevima svijeta , gdje optuženi gradi tezu odbrane da nikome nije rekao „idi u Siriju“ niti je finansirao takve djelatnosti , što je u suprotnosti sa ostalim provedenim dokazima, sadržajima video snimaka predavanja optuženog preslušanih tokom dokaznog postupka, iskazima saslušanih svjedoka čija su djeca , rođaci i prijatelji , posjećujući predavanja optuženog otišli na ratište u Siriju gdje su neki i poginuli , zaštićenog svjedoka B1 koji je neposredni učesnik i slušalac predavanja optuženog, kao i svjedoka Pečenković Dine koji će prateći predavanja optuženog zaključiti da se radio radikalnom Islamu i pozivu na prisegu islamskoj državi i terorističkoj organizaciji ISIL, zaštićenog svjedoka A1,

potvrđenih nalazom i mišljenjem vještaka Vlade Azinovića i Kos Irhada koji pojašnjavaju i nalaze vezu između javnih istupa optuženog sa odlaskom BIH državljana na ratište u Siriju. Optuženi dakle, u zajednici koja ga doživljava kao vođu i autoritet, jasno u svojim govorima, koji će biti postavljeni i na YouTube portalima i na taj način dostupni i cjelokupnoj javnosti, javno iznosi svoje zamisli o uspostavljanju islamske države i halifata u cjelom svijetu, direktno pozivajući na njeno uspostavljanje, veličajući i opravdavajući smrt BIH državljana u Siriji kao najbolje Božije djelo, insitirajući na činjenici da tako postaju najbolji sinovi "umeta", koristeći pri tome epizode iz historije Islama i selektivne izvode iz Kur'ana što je ljude koji su slušali njegova predavanja motivisalo, ohrabrivalo i poticalo na odlazak na ratišta u Siriji u čemu vidi ispunjenje vjerske misije kao Božijeg naloga u koji ne treba sumnjati, opravdavajući i moguće nasilje kako bi se svijet pretvorio identitetsku zajednicu kojom bi Bog bio zadovoljan. Osim toga sasvim je jasno uočljiva veza između novčanih transakcija koje stižu na račun optuženog iz arapskih zemalja u iznosu od oko 120.000 USA dolara i preduzetih radnji optuženog javnog podsticanja na terorističke aktivnosti i vrbovanja radi terorističkih aktivnosti, gdje optuženi dobiveni novac očigledno koristi za finansiranje odlaska BIH državljana na strana ratišta u Siriju i Irak. Visinu dobivenog novčanog iznosa potvrđuje svjedok odbrane Duraković Mrhad, kao i optuženi u svom iskazu datom kao svjedok, dok Keserović Kenan pojašnjava da mu nije poznato kako je njegov rođak Alija prikupio novac za odlazak u Siriju jer je bio slabog imovnog stanja, koji iskazi svjedoka su potvrđeni i aktom Državne agencije za istrage i zaštitu od 24. 12. 2014. o pristiglim novčanim transakcijama na račun optuženog. Pored toga iz iskaza saslušanih svjedoka koji su prisustvovali javnim predavanjima optuženog, uočljivo je da svi oni na identičan način opisuju druženja u mesdžidu optuženog, pominjući iftare, sijela, ženidbe i udaje pripadnika tzv. selefijskog pokreta, ukazujući da su ove aktivnosti finansirane od dobrovoljnih priloga. U tom pravcu Sud ukazuje da su na račun optuženog stizali enormno visoki novčani iznosi, čije porijeklo optuženi nije u mogućnosti objasniti, pravdajući to kupovinom zemljišta za jednog starijeg čovjeka iz Kuvajta. Međutim, sasvim je očigledno iz iskaza svjedoka Mustafić Ahmeda, da je zemljište u veličini od oko 400 duluma kupljeno i uknjiženo na ime optuženog, dok je iskaz svjedoka Mustafić Ahmeda koji je u sistemu socijalnog staranja, neprihvatljiv u djelu da je od optuženog posudio novac za kupovinu jednog imanja za sebe, dok će ostalo zemljište biti kupljeno za novčane iznose koji su umanjeni od stvarno plaćene cijene nekretnine. U tom pravcu Sud napominje da iz ovjerenih notarskih ugovora proizilaze jasno naznačeni novčani iznosi u vidu kupoprodajne cijene za svako pojedino kupljeno zemljište, pa sud ovom prilikom ukazuje da se radi o ovjerenim notarskim ispravama u čiju tačnost i vjerodostojnost nema sumnje. Tako su neprihvatljive i tvrdnje optuženog da je novac koji će dobiti iz inostranstva utrošiti isključivo na kupovinu ovih imanja, u ime i za račun osobe iz Kuvajta, prilažući Sudu i tom pravcu punomoć koju je dao i ovjerio u notarskom uredu u Bihaću i Cazinu kojom kao davalac punomoći optuženi Husein Bosnić, ovlašćuje osobu po imenu Al Naser da može raspolagati određena zemljišta, što u krajnjem ishodu nema nikakve pravne posljedice niti značenje za konkretan slučaj

jer su sve pomenute parcele kupljene i uknjižene na ime optuženog. Dakle, po uvjerenju ovog Suda, uz sve ostale prihvaćene kako subjektivne tako i objektivne dokaze i okolnosne informacije, radi se o konstrukciji odbrane u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti optuženog. Naime, kada se dovedu u vezu obilježja krivičnih djela kojima se tereti optuženi iz člana 202 a) u vezi sa 202 b) KZBiH, onda je logično da optuženi pored navedenog, preduzima i radnje koje imaju obilježja bića krivičnog djela iz člana 202d) stav 2 KZ BiH, gdje učestvovuje u aktivnostima terorističke grupe, u vidu pružanja finansijske pomoći terorističkoj grupi, na način da nakon učinjenog javnog podstrekavanja i vrbovanja pripadnika selefijskog pokreta, radi njihovog odlaska na ratište u Siriju, novcem dobivenim iz arapskih zemalja finansira i njihovo putovanje do Sirije, jer se očigledno radi o osobama slabog imovnog stanja, bez stalnih izvora prihoda, uz to nastojeći pred sudom sebe predstaviti kao osobu visokih moralnih vrijednosti, kome je nepoznat čovjek, u čije ime i prezime nije siguran, povjerava raspolaganje velikim iznosima svoga novca koji kontinuirano u kratkim vremenskim razmacima pristiže na račun optuženog. Ako se uz to uzme i nesporna činjenica da je za zemljište koje je kupljeno, plaćena cijena navedena u kupoprodajnim ugovorima o optuženi ističe da je na njegovom računu preostao još jedan manji iznos, onda je sasvim jasno da je optuženi dio novca dobijen iz arapskih zemalja očigledno upotrijebio za finansijsku pomoć terorističkim aktivnostima u Siriji.

Identično gore navedenom Sud ne prihvata ni navode odbrane optuženog koja insistira na povredi ljudskih prava optuženog kao povreda člana 9. Slobode misli, savjesti i vjeroispovjesti i člana 10. Slobode izražavanja, Evropske konvencije o ljudskim pravima. Naime, dovodeći u vezu javne istupe optuženog sa članom 10 Evropske konvencije, Sud ističe kako je navedenom odredbom svim ljudima zagantovana sloboda mišljenja i izražavanja, ali ova sloboda povlači za sobom dužnosti i odgovornosti kako je to regulisano stavom 2. Istog člana, a sve u interesu nacionalne bezbjednosti, teritorijalnog integriteta ili javne bezbjednosti, radi zaštite zdravlja ili morala, zaštite ugleda, sprečavanja otkrivanja obavještenja dobijenih u povjerenju ili očuvanja autoriteta ili nepristrasnog sudstva. Sud napominje da član 10 Evropske konvencije podrazumjeva različite sadržaje slobode izražavanja, pa kako odbrana nije konkretizovala koji od sadržaja se odnosi na povrede prava optuženog, Sud napominje da je optuženi u svojim javnim nastupima iznosio stavove i ideje koje uznemiravaju i vrijeđaju državu BiH i sve njene građane, u kojim informacijama i iznesenim idejama optuženog su utvrđeni elementi bića krivičnog djela za koje je ovom presudom oglašen krivim, zbog čega po uvjerenju ovog Suda na iznesene javne istupe optuženog ne može biti primjenjena povreda člana 10. Evropske konvencije. U pogledu istaknute povrede člana 9. Evropske konvencije o ljudskim pravima, sud ukazuje da svako ima pravo na slobodu misli, savjesti i vjere koje pravo uključuje slobodu promjene vjere ili uvjerenja i slobodu sam ili zajedno sa drugima javno ili privatno, manifestovati svoju vjeru ili uvjerenje, obredom, propovjedanjem i vršenjem vjerskih dužnosti i rituala. Međutim i ova sloboda vjeroispovjesti, ograničena je stavom 2. istog člana gdje je navedeno da će sloboda vjere ili svojih uvjerenja biti

podložna ograničenjima predviđenim zakonom, a koja su neophodna u demokratskom društvu, a u interesu javne sigurnosti, javnog poretka, zdravlja ili morala ili zaštite prava i sloboda drugih. Identično kao i kod gore ukazanih povreda odbrana se ne očituje o sadržaju povrede , s tim da sud i u ovom slučaju naglašava da shodno odredbi člana 9. Evropske konvencije ista podrazumjeva slobodu ispovjedanja vjere , koja sloboda nije uskraćena optuženom , nego je upravo suprotno optuženi zloupotrebom vjere , kroz seriju javnih istupa služeći se svojom ulogom vođe u tzv. Selefijskoj zajednici, uticao na izazivanje i učvršćivanje odluke kod ljudi koji ga slušaju , za odlazak na sirijsko ratište , što ima elemente bića krivičnog djela za koje je optuženi ovom presudom oglašen krivim .

Dakle prigovori odbrane istaknuti u pravcu povreda člana 9. i člana 10 Evropske konvencije o ljudskim pravima, imali bi smisla samo u situaciji da je optuženi postupao sukladno odredbama stava 1. Člana 9 . i člana 10 Evropske konvencije , što u konkretnom nije slučaj, nego je optuženi u svojim javnim nastupima , postupao upravo suprotno interesima nacionalne bezbjednosti, javne sigurnosti i javnog poretka , ne u cilju vjerskog učenja i edukacije o vjeri , kako to odbrana želi predstaviti , nego u cilju podsticanja i pridobijanja drugih da se priključe terorističkoj organizaciji ISIL u ratu u Siriji i Iraku , na način kako je to već utvrđeno ovom presudom.

Slijedom navedenog , cjeneći dalje navode odbrane, kojim se ukazuje da optuženi nije mogao počinuti krivično pravne radnje kojim ga tereti Tužilaštvo, jer su ISIL i AL-Nusrah proglašene terorističkim organizacijama 15. 08 2015. u kom pravcu se ne može pozivati na retroaktivno postupanje njegovog branjenika , sud navodi sljedeće: Savjet Evrope je kao regionalna organizacija u najširem smisu , 1977. donio Evropsku Konvenciju o suzbijanju terorizma , a potom kako bi ojačao borbu protiv terorizma i Protokol o izmjenama Evropske Konvencije o suzbijanju terorizma iz 2003. a kasnije 2007. godine Konvenciju Savjeta Evrope , kao novi instrument u borbi protiv terorizma , kojom se nastoje inkrimisati upravo ponašanja kao što su javno podsticanje , regrutovanje i obuka za terorizam , što će biti implementirano i u nacionalno krivično zakonodavstvo u BiH. Tako je ova Konvencija izmjenjena i dopunjena Okvirnom odlukom Vjeća EU od 28. Studenog 2008. koja u članu 3. stav 1. a) definiše pojam javnog podsticanja na terorističke aktivnosti kao i samog krivičnog djela terorizma , navodeći da ovo krivično djelo predstavlja distribuciju neke poruke javnosti ili njezino stavljanje na raspolaganje na neki drugi način, s namjerom podsticanja na počinjenje jednog od krivičnih djela navedenih u članu 1. stav 1. Okvirne odluke od 13. lipnja 2002. gdje se terorističkim krivičnim djelima smatraju : a) napad na život osobe koji mogu prouzročiti smrt , b) napad na fizički integritet osoba , c) otmica ili uzimanje talaca, d) uzrokovanje velikih uništenja objekata vlade ili javnih objekata , prevoznog sustava , infrastrukturnih objekata , uključujući i informaciski sistem , fiksnu platformu smještenu na kontinentalnom pojasu, javnom mjestu ili privatnom posjedu koja može ugroziti ljudske živote ili rezultirati velikim gospodarskim gubitkom, e) zapljena zrakoplova , brodova ili drugih sredstava javnog ili teretnog

prevoza, f) proizvodnja , posjedovanje, sticanje, prevoz , nabavka ili korištenje oružija, eksploziva, nuklearnog , biološkog ili hemijskog oružija, kao i istraživanje i razvijanje biološkog ili hemijskog oružija, g) ispuštanje opasnih tvari ili izazivanje požara , poplava ili eksplozija s učinkom ugrožavanja ljudskih života, h) ometanje ili prekidanje opskrbom vodom, strujom ili bilo kojim osnovnim prirodnim izvorom s učinkom ugrožavanja ljudskih života. Kako je Bosna i Hercegovina prihvatila sve odluke Vjeća Evrope i EU , pa tako i gore navedenu Konvenciju o sprečavanju terorizma i Okvirnu odluku kao i njene izmjene i dopune , u kojima je terorizam prepoznat kao jedno od najozbiljnijih kršenja univerzalnih ljudskih vrijednosti , na kojem tragu je i javno posticanje na terorizam kao samostalno krivično djelo , onda je i BiH kao svoj odgovor na prijetnju terorizmom, uvrstila u svoje krivično zakonodavstvo nove pojavne oblike ovog krivičnog djela. Poštujući odrednice Konvencije Vjeća Evrope i Okvirne odluke Vjeća Evrope, u kojima se polazi od temeljnih obilježja i odrednica savremenog terorizma, uz činjenicu da su ove odrednice ugrađene i u Krivični zakon BiH , onda je bez značaja navođenje datuma proglašenja jedne organizacije terorističkom, na čemu insistira odbrana optuženog. Naime u konkretnom slučaju bilo je neophodno utvrditi postojanje primjene ili prijetnje nasiljem , prema zaštićenim vrijednostima , te pozivanje i pridobijanje nekoga na određene konkretne aktivnosti koje su označene kao terorističke , čime je stvorena opasnost od izvršenja jednog ili više teških krivičnih djela , gdje je posljedica , apstraktna opasnost koja se ne utvrđuje već predstavlja neoborivu zakonsku pretpostavku.

Dakle , pri izvršenju krivičnog djela, optuženi Husein Bosnić postupa sa direktnim umišljajem kao oblikom vinosti, svjestan svojih radnji i postupaka javno na skupovima i putem društve mreže You tube , iznoseći svoje poruke , čiji sadržaj direktno podstiče pripadnike tzv. "selefijske zajednice" da postanu pripadnici organizovane terorističke grupe ISIL, pozivajući iste na postupanje kako je to označeno u izreci ove presude, s jasnim i nedvosmislenim ciljem da pripadnici ove zajednice, državljani BiH , učestvovanjem u terorističkim aktivnostima u Siriji i Iraku, izvrše radnje koje imaju obilježja krivičnog djela 201. stav 1. u vezi sa stavom 5 tačka a) sve u vezi sa članom 202 d stav 2 KZBIH , gdje je jedan broj državljana BiH poginuo na ratištima u Siriji i Iraku, dok drugi i dalje učestvuju u ovim aktivnostima, koje postupanje optuženog predstavlja opasnost za BiH i njene građane u vidu ozbiljnog zastrašivanja, narušavanja strukture društva i međunarodnih organizacija i gdje optuženi hoće nastupanje zabranjene posljedice, stvarajući opasnost po BiH i njene građane nanoseći ozbiljnu štetu Bosni i Hercegovini i međunarodnim tjelima.

Dakle, Sud zaključuje da je optuženi, svojim radnjama, javnim nastupima, sa pozicije samoproglšenog autoriteta i vođe , na skupovima koje organizuje kao i putem društvene mreže You tube , poziva pripadnike tzv. „selefijske zajednice „ kojoj i sam pripada, kao i druge anonimne osobe , pronalazeći tako putem internet portala istomišljenike i simpatizere, interpretcijom vjerskih učenja , vjerske poduke i prakticiranja vjere , izvlači iz koncepta Svete knjige pojedine citate, koje potom

vještih jezičkim formulacijama, otvoreno zloupotrebljava, sa jasnom i nedvosmislenom namjerom, da direktno i sugestivno, potiče i pridobija druge, te stvara i učvršćuje kod njih odluku, da se priključe terorističkim organizacijama ISIL-a u Siriji i Iraku, a sve radi izvršenja radnji koje imaju obilježja bića krivičnog djela iz člana 201. stav 1. u vezi sa stavom 5. tačka a), gdje je najmanje šest državljana BiH poginulo kao pripadnici ove terorističke organizacije, dok se ostali i dalje bore na ovom stranom ratištu, predstavljajući opasnost za BiH.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedeno, Sud je van razumne sumnje utvrdio da se u opisanim radnjama optuženog stiču svi bitni bića elementi krivičnog djela javno podsticanje na terorističke aktivnosti iz člana 202 a) u vezi sa krivičnim djelom vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz člana 202 b) i organizovanje terorističke grupe iz člana 202 d) stav 2. KZBiH, za koje krivično djelo Sud je optuženog oglasio krivim i osudio na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina. Odlučujući o vrsti i visini krivične sankcije Sud je na strani optuženog od olakšavajućih okolnosti cjenio porodičnost, isti je oženjen i otac osamnaestero djece, kao i njegovu raniju neosuđivanost, dok je Sud svakako od otežavajućih okolnosti na strani optuženog cjenio činjenicu da optuženi ni u jednom momentu nije iskazao kajanje za počinjeno krivično djelo, ostajući ustrajan u svojoj tvrdnji i uvjerenju da nije kriv jer je tumačio vjeru i sve segmente života ne pokazujući nikakvo saosjećanje čak ni sa roditeljima djece koja su poginula na sirijskom ratištu. Ocjenom svih okolnosti, posebno težine djela i optuženog kao izvršioca djela, Sud nalazi da u ovom slučaju kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina na koju je optuženi osuđen je adekvatna krivično pravna sankcija, srazmjerna težini djela i optuženog kao izvršioca, te da će se istom postići svrha kažnjavanja iz člana 39. KZ BiH, jasno uticati vaspitno na optuženog da više ne čini krivična djela, kao i preventivno uticati na druge da se suzdrže od činjenja krivičnih djela, izraziti društvena osuda učinjenog krivičnog djela, te svakako uticati na svijest građana o pogibeljnosti krivičnih djela i pravednosti kažnjavanja.

Na kraju Sud ističe da je u konkretnom slučaju suđeno pojedincu Huseinu Bosniću, koji je preduzimajući radnje pobliže opisane u izreci ove presude, počinio krivično djelo javno podsticanje na terorizam iz člana 202 a) u vezi sa krivičnim djelima vrbovanje radi terorističkih aktivnosti iz člana 202 b) i organizovanje terorističke grupe iz člana 202 d) stav 2. KZBIH. Sud naglašava da ovo nije suđenje religijskim uvjerenjima, niti pokretu kojem Husein Bosnić pripada, niti se radi o politički motiviranom ili montiranom procesu, kako to spočitava odbrana optuženog. Sud BiH ovom presudom šalje jasnu i odlučnu poruku domaćoj i međunarodnoj zajednici, da će svaki pojedinac snositi odgovornost za preduzete radnje suprotne Zakonu, i da je država Bosna i Hercegovina, u mogućnosti intervenirati i štititi svoje građane od svih kriminalnih aktivnosti, pa tako i terorizma i oblika povezanih sa terorizmom, podsticanja, vrbovanja, pružanja finansijske pomoći ili bilo koji drugi način učestvovanja u terorističkim aktivnostima, a sve u cilju jačanja povjerenja građana i njihove zaštite od svih oblika nasilja i bezakonja.

Na osnovu člana 56. stav 1. KZ BiH Sud je odlučio da će optuženom u izrečenu kaznu zatvora uračunati vrijeme provedeno u pritvoru počev od 03.09.2014. godine, pa nadalje, a najduže do 05.08.2016. Ili upućivanja optuženog na izdržavanje kazne zatvora.

Na osnovu člana 186. i člana 188. ZKP BiH Sud je optuženog obavezao na naknadu troškova vođenja ovog krivičnog postupka, čiju će visinu sud naknadno utvrditi.

Zapisničar
Pravni savjetnik
Karović Mirela

PREDSJEDNIK PRETRESNOG VIJEĆA
SUDIJA
Huskić Amela

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom vijeću Suda u roku od 15 (petnaest) dana od dana prijema pismenog otpravka iste.